Billie Green

Loveswept

O invitată surpriză

Loveswept

Billie Green

O invitată surpriză

The Count from Wisconsin

by Billie Green

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

Loveswept

Billie Green

O invitată surpriză

Traducere de Sanda Pop

ISBN 973-95058-2-8

Capitolul 1

– Trebuie să mă crezi, mon ange[1]. Crezi că aş putea minţi pe cineva atît de adorabilă ca tine?

Kate sorbea încet din băutură, zîmbindu-i vag bărbatului ce se afla lîngă ea. Cînd acesta reîncepu să vorbească, îşi înăbuşi un căscat de plictiseală şi îşi lăsă privirea să rătăcească în jurul încăperii aglomerate, fără să poată vedea mai mult de un metru şi ceva în jur.

Cum de reuşesc să mă vîr mereu în încurcături de astea? se întrebă ea. Nu dorise să vină la această petrecere şi să pară că era interesată de o mutră ca o chiflă. Voia să fie din nou în casa prietenei ei, Heather. Sau, şi mai bine, în casa ei,

1. Îngerul meu, în franceză în text.

şezînd în fotoliul uzat, îmbrăcată în vechiul capot de molton, în loc de fleacul ăsta auriu, pe care o vînzătoare entuziastă o convinsese că i se potriveşte perfect.

– Ascultă-mă, scumpo, în clipa în care ai intrat mi-am spus: François, trebuie să o cunoşti...

Lui Kate îi suna fals linguşirea asta continuă, care făcea seara şi mai greu de suportat. Să te guduri era destul de neplăcut, dar să te guduri cu un accent franţuzesc era insuportabil. Pur şi simplu, nu era pregătită să se descurce în situaţii de astea, fără să pufnească în rîs.

După ce-l informase deja pe acest neo-Adonis, îmbrăcat la comandă şi înmuiat în aur, că îi mulţumea, dar nu avea chef să danseze cu el... sau să se plimbe pînă la cabană..., sau chiar să meargă la el şi să experimenteze o „fantastique" baie fierbinte, ce altceva mai putea spune?

Fără vreun motiv aparent, Kate simţi cum i se încordează muşchii şi-şi întoarse capul spre dreapta. Aceeaşi senzaţie. O furnicătură enervantă în pielea obrazului. În ultima oră i se mai întîmplase de cîteva ori la diferite intervale; avusese senzaţia că cineva o urmărea cu privirea, concentrînd-o cu intensitate asupra ei.

Îşi ridică mîna pentru a-şi controla pieptă-

nătura, dar fiecare fir, din bogatul său păr de culoarea mierii aurii, era la locul lui, ţinut într-un fileu invizibil.

Senzaţia aceasta de a se simţi observată era foarte bizară, enervantă şi, în acelaşi timp, excitantă. Prima oară cînd o simţise şi-o explicase ca fiind un produs al imaginaţiei ei prodigioase. Simţea cum îşi ieşea din piele; la o analiză mai atentă însă, îşi dăduse seama că nu putea explica numai prin imaginaţie înţepăturile pe care le simţea pe tot corpul... Pe scurt, nu avusese niciodată o senzaţie atît de stranie.

Chiar şi acum, în timp ce privea mulţimea pestriţă din jurul ei, iar pleoapele îi cădeau, fără voia ei, asupra ochilor căprui, simţea cum furnicăturile se înteţeau. Umezindu-şi cu nervozitate buzele, se încordă în timp ce toată pielea trupului o furnica. Î se părea că nişte mîini invizibile o mîngîiau...

Apoi, tot atît de brusc cum începuse, senzaţia dispăru, şi Kate simţi cum muşchii i se relaxează şi-i trebuiră cîteva clipe pînă să-şi regăsească echilibrul, într-atît de puternică fusese impresia.

Kate întoarse brusc capul, dar simţi o răsuflare caldă în ureche. Drace! Tot mai era acolo? Îi aruncă insistentului ei admirator o privire ucigă-

toare, care ar fi pus la podea pe orice campion la lupte libere, dar aproape gemu cînd acesta îi răspunse cu un zîmbet entuziast.

Cum dracu' s-o fi spunînd „roieşte-o", în franceză?

Oftînd cu resemnare, îşi zise că această scenă îngrozitoare reprezenta preţul pe care trebuia să-l plătească, pentru că fusese atît de încăpăţînată. Nu-şi putuse niciodată înfrînge natura impulsivă şi iscoditoare. Căci odată ce o idee punea stăpînire pe imaginaţia ei, nu o mai putea îndepărta.

Ar fi trebuit să ştie de la început că această escapadă o va costa. Dar totul mersese prea uşor, cea mai grea parte fiind transformarea dintr-o Kate Sullivan mai mult decît ştearsă în femeia de lume, frumoasă şi scînteietoare.

Ce-i drept, o ajutase mult şi noua ei coafură. Părul lung, ce-i atingea talia şi pe care-l purta de obicei împletit într-o coadă, era acum adus în vîrful capului, lucios şi neted, şi adunat într-un coc sofisticat, prins într-un fileu subţire de aur. Iar machiajul discret, aplicat în salonul de înfrumuseţare, transformase chipul drăgălaş, care strălucea de sănătate în urma unei vieţi petrecute în aer liber, într- o imagine de o frumuseţe clasică.

În cele din urmă, îi adăugaseră şi gene false şi,

cu toate că trebuia să recunoască a-i fi conferit un dramatism, Kate simţea cum franjurile erau prea grele şi-i trăgeau în jos pleoapele, pentru a-i da privirii un aer puţin adormit, dar foarte seducător. Efectul general era unul de elegantă senzualitate, care ar fi şocat-o dacă ar fi fost conştientă de el.

Singurul lucru pe care nu-l putea neglija era cantitatea de piele pe care rochiţa ei aurie o lăsase la vedere şi care o făcea să nu se simtă în largul ei.

Poate că în largul ei nu era tocmai expresia potrivită, îşi spuse ea, socotind privirea lacomă, pe care ochii galici o aruncau asupra sînilor ei.

– Am o mulţime de lucruri să-ţi spun, *ma chère,* îi susură la ureche, lucruri care te vor face să priveşti cu mai multă căldură.

În timp ce vorbea, îşi aplecase capul spre ea, luîndu-şi o voce dulce şi romantică. Kate îl privi şi, din acel unghi, avu parte de o privelişte interesantă. Pierdu complet sensul cuvintelor, deoarece era hipnotizată de firele de păr ce-i ieşeau din nas.

Mă întreb dacă n-ar trebui să-i spun? îşi zise ea, apoi dădu uşor din cap, făcîndu-şi socoteala că i-ar trebui un lucru mai palpabil ca să scape

de el.

Dar obiectivul acesta îi devenise nu numai primordial, dar şi absolut necesar pentru bunăstarea ei mintală. Pentru moment, îşi petrecea seara privind în gol, încercînd să nu-l bage în seamă pe neandertalezul de lîngă ea şi întrebîndu-se cît de mult putea suporta un creier omenesc lipsa unei conversaţii inteligente înainte de a se atrofia. Şi totodată întrebîndu-se cît timp va mai trece, pînă cînd cineva, din mulţimea aceea pestriţă, va descoperi că, de fapt, era o desenatoare de benzi animate, care se strecurase fără să aibă invitaţie, doar pentru a copia nişte personaje din lumea bună şi bogată pentru o bandă. Întrebîndu-se cînd vor pătrunde deghizarea ei fragilă şi o vor alunga din adunarea lor olimpiană.

Ce-i mult nu-i sănătos, îşi mai spuse ea, privind din nou bărbatul de lîngă ea. Lăsînd încruntarea să se transforme într-un zîmbet, pe care-l spera a fi seducător, îşi puse mîna pe braţul lui şi-i spuse:

– Cred că m-am plictisit de vinul acesta... hm... cum îl chema oare pe omul acesta?... drăguţule. Crezi că am putea găsi un pahar cu şampanie... şampanie roz? adăugă ea pentru a-i complica sarcina, simţindu-se însă foarte satisfăcută, în

timp ce bărbatul se grăbea să-i satisfacă cheful, deoarece, dacă va găsi băutura în labirintul de încăperi, însemna că era mai bun decît îl credea.

Îl urmări pînă cînd se pierdu în mulţime, apoi suspină de uşurare şi se rezemă de peretele acoperit cu un tapet chinezesc, pictat de mînă.

Kate înălţă capul şi încordă auzul pentru a prinde frumoasa melodie, a unei poloneze de Chopin, şi zîmbi cu adevărat pentru prima dată în acea seară.

Urmărind lumea din jurul ei, Kate regretă din nou că renunţase să-şi ia ochelarii, care i-ar fi stricat de altfel imaginea, dar fără ei nu putea vedea nimic clar şi acest fapt o făcea să se simtă dezorientată. Nu-şi dăduse seama că lipsa ochelarilor ar putea constitui un handicap atît de serios.

Ah, cochetărie, se gîndi ea, în timp ce se întreba în ce cameră, din uriaşa clădire, se afla bufetul. Era sigură că doar murmurul vocilor îi acoperea chiorăitul stomacului, ca să nu fie auzit de persoanele din jur.

Ce dezgustător de prost crescută sînt, îşi spuse ea, reţinîndu-şi un hohot de rîs la fel de deplasat.

Şi apoi, tot atît de neaşteptat ca mai înainte,

vibraţia ca un şoc electric al terminaţiilor nervoase se produse din nou, răspîndindu-se prin tot trupul. Era aceeaşi senzaţie pe care o ai cînd sîngele începe să circule din nou printr-un picior sau printr-o mînă care fuseseră amorţite. Aproape, dar nu chiar aşa. Înţepăturile de ac lipseau şi, deşi nu voia să recunoască, senzaţia aceasta era mult mai plăcută.

O voce în dreapta ei îi atrase atenţia şi scutură puternic capul, forţîndu-se să-şi amintească motivul pentru care se afla acolo.

Vocea venea dinspre un grup din apropierea ei. Acolo se afla *le grand monde*[1], pentru ei venise Kate aici. Femeia de vîrstă mijlocie, cu sînii grei, nu făcea parte din grupurile de femei tinere, îmbrăcate ţipător. De fapt, era îmbrăcată aşa cum îşi închipuise Kate că trebuia să se îmbrace regina Elisabeth pentru o petrecere. Chipul ei avea o expresie semeaţă şi retrasă, în timp ce ridica sprîncenele, bine conturate, ca răspuns în conversaţia cu o altă femeie.

După ce o observă cîteva minute, Kate renunţă să o considere un posibil personaj pentru benzile ei. Nu era ceea ce căuta ea. De fapt, nimeni dintre

1. Lumea bună. În franceză în text.

cei pe care îi văzuse şi îi auzise pînă acum nu era ceea ce căuta ea. Nu o deranja faptul că ceea ce făcea era lipsit de etică, dar să fie şi fără etică şi neproductiv, era prea mult.

Ţi-ai fi imaginat că într-un loc ca Monte Carlo puteai găsi cel puţin un singur personaj suficient de interesant, dar se pare că termenul de „amabil, dar lipsit de importanţă" era la modă în acest sezon, aşa că desenatoarea noastră s-a decis să tragă linia şi să plece, abandonînd festivităţile celor ce aparţineau acestei locuinţe.

Şi afară de asta, îşi mai spuse ea cu un zîmbet ştrengar, dacă nu găsesc imediat un hamburger, am să leşin chiar la picioarele lor încălţate cu pantofi de comandă.

Nu lăsă să treacă mult timp de la luarea acestei hotărîri că şi porni spre grădină, sperînd a fi cea mai apropiată ieşire spre locul unde-şi parcase maşina închiriată.

Evitînd grupurile zgomotoase, care se îngrămădeau în jurul patioului şi al bazinului de înot, Kate îşi trase răsuflarea la vederea ameţitoarei dungi albastre ce-i apărea la orizont. Trebuia să fie Mediterana, nu putea fi altceva. Trebuia să admită că petrecerea se ţinea într-un cadru magnific, situat la marginea unei stînci colţuroase, suspendate

deasupra întinderii albastre şi scînteietoare a mării.

Îi părea rău că nu reuşise măcar s-o zărească pe involuntara gazdă pentru a o felicita. *Se spune că banii pot cumpăra orice,* se gîndi ea.

Un grup de invitaţi se apropiară de ea, admirînd şi ei peisajul. Kate întoarse spatele, suspinînd cu regret, şi se îndreptă cu repeziciune spre o porţiune împădurită ce împrejmuia o latură a clădirii.

Pe măsură ce înainta, luminile, zgomotul şi fumul de ţigară se estompau, făcînd loc parfumului dulceag şi greu al trandafirilor şi garoafelor, foşnetul blînd al frunzelor şi al umbrelor răcoroase ale arbuştilor.

Încetinind paşii, Kate respiră cu nesaţ aerul serii, în speranţa că-i va limpezi mintea, dar simţi, în schimb, o ameţeală subită ca şi cum lipsa ochelarilor i-ar fi afectat echilibrul. Se rezemă de un copac, lăsîndu-şi capul pe trunchiul aspru.

– Bine gîndit.

Vocea profundă şi catifelată o făcu să-şi ridice brusc capul pentru a o localiza, dar umbrele nu trădau nimic privirii ei de mioapă. Pentru o clipă se întrebă dacă vocea nu era şi ea tot atît de ireală, pe cît fusese întreaga seară. Dar vocea continuă să se audă şi sunetul ei tot mai puternic

o convinse că era reală.

– Te-am urmărit prin fereastră.

Cuvintele erau banale, dar lui Kate i se păru că distinge o notă de umor... ca şi cînd s-ar fi amuzat privind-o.

– Toată seara ai privit prin toţi bărbaţii din cameră, ca şi cum n-ar fi existat. Erai atît de indiferentă şi superioară, ca regina Boadicea privindu-şi supuşii.

O umbră mare se desprinse deodată de un copac şi Kate simţi din nou acel fior inexplicabil şi straniu, care făcea să i se încreţească pielea, în timp ce vocea continua să vorbească tărăgănat:

– După aceea ţi-ai întors ochii ăştia, adormiţi, de sirenă în direcţia mea, exprimînd cea mai erotică invitaţie pe care am întîlnit-o vreodată.

Bărbatul rîse uşor şi glasul mîngîietor şi plin îi dădu din nou fiori.

– Regret, ducesă, dar persoana căreia îi era destinată privirea nu a recepţionat-o. Am observat scena, şi nimeni nu te-a urmărit. Părea că-şi cere scuze. Dar sînt eu aici. De ce nu-mi spui mie ce aveai de gînd? Poate vom reuşi să rezolvăm ceva.

Trebuia să-mi închipui, îşi spuse ea resemnată. Judecînd după norocul ei, trebuia să se fi

aşteptat la aşa ceva. De ce să scape de la serata asta, fără probleme? Cine alta decît Kate Sullivan putea să dea peste un trăsnit care stătea la pîndă în grădina unui milionar şi se excită – vorba aceea – privind prin gaura cheii?

Avu brusc sentimentul că grădina în care se aflau era izolată. Depărtîndu-se de copac, îşi drese glasul, enervată. Deşi încerca să pară stăpînă pe sine, cuvintele îi sunau ca o şoaptă răguşită, care abia trecea prin gîtlej:

– Mi-e ... mi-e teamă că mă confundaţi.

Dar el se apropie, cu chipul încă în umbră, silueta ridicîndu-se în faţa ei.

– Cred că nu sînt cea pe care o aştepţi.

Bărbatul rîse din nou şi sunetul o învălui, lipind-o de copacul din spatele ei.

– Nu-mi place că trebuie să ţi-o spun, ducesă, dar mi-e teamă că era cam prea evident – îţi examinai prada cu o expresie rece, plictisită, ca să-i trezeşti interesul pentru ca apoi să o seduci cu acea ultimă privire.

Cuvintele păreau să dea impresia că o admira, dar Kate ştia deja că bărbatul rîdea de ea. Nu era prea sigură dacă îi plăcea să fie sursa de amuzament a unui străin. Pentru o clipă se întrebă dacă nu trebuia să se simtă ofensată, dar, pe

cînd se depărta de copac, sensul celor spuse de el îi pătrunse în minte.

– Regina Boadicea? întrebă ea, intrigată fără voia ei. Făcu un pas în direcţia lui, pe măsură ce noţiunea devenea tot mai pregnantă. Am eu oare aspectul unei vampe? Kate îi oferi zîmbetul ei generos, de nestăpînit. Nimeni nu m-a mai luat drept o femeie fatală. De fapt, adăugă ea încrezătoare, apropiindu-se de el, nu cred că am întîlnit vreodată o adevărată femeie fatală. Doar dacă n-o socoteşti pe Marla Thompkins, de la liceu... care purta sub fusta mini lenjerie de la *Frederick*, din Hollywood.

Zîmbi din nou, relaxîndu-se la această idee. Dar zîmbetul ei se şterse de pe buze cînd interlocutorul ei făcu un pas înainte şi rîsul lui umplu spaţiul. Kate se retrase din nou la adăpostul copacului ei.

– Asta ar fi un început, continuă el, ai un zîmbet încîntător şi aproape că merită... deşi nu sînt sigur.

În timp ce vorbea, bărbatul se apropia de ea şi pe măsură ce-l simţea mai aproape, furnicăturile erau tot mai puternice, pînă cînd simţi cum îi arde pielea.

Avea această senzaţie pe faţă în timp ce-şi

umezea buzele, apoi pe sînii tari şi rotunzi, făcînd să i se întărească sfîrcurile şi să întindă mătasea subţire, aurie. Cînd senzaţia de curent electric îi ajunse la nivelul pîntecului şi-i coborî pe şolduri şi pulpe, o căldură plăcută se răspîndi în locurile cele mai secrete ale trupului ei.

Această senzaţie incredibilă o făcu să-şi tragă brusc răsuflarea, apoi îşi schimbă poziţia, simţind cum fiorii revin spre sînii care erau gata să scape din decolteul adînc al rochiei.

Kate se simţi slăbită şi se rezemă din nou de copac, închizînd ochii cu un sentiment de frustrare. Bărbatul era, categoric, periculos, poate nu în sensul în care şi-l închipuise la început, dar totuşi periculos. Simţea că nu-şi mai putea stăpîni trupul.

Făcînd un efort imens pentru a-şi stăpîni emoţiile şi a-şi limpezi ideile, Kate îşi spuse că motivul tulburării simţurilor ei nu putea fi decît faptul că nu-l putea distinge limpede. Aşa că-şi scoase din poşetă ochelarii mari, cu ramă de baga, şi-i puse pe nas.

În acel moment, o rază de lună îl lumină din plin şi întreaga grădină, cu umbrele ei, păru să dispară, rămînînd în faţa ei doar chipul lui. Inima i se opri pentru o clipă, apoi îşi reluă bătăile ne-

regulate, aproape dureroase, în timp ce i se părea că-l recunoaşte.

Nu-l mai văzuse înainte, deoarece nu s-ar fi putut să nu-l recunoască. Nu era vorba de o faţă sau de o siluetă, ci de ceva mult mai profund.

Razele lunii accentuau trăsăturile aspre, virile şi lăsau umbre pe cutele ce-i brăzdau chipul. Virilitatea copleşitoare, pometii înalţi şi nasul puternic îi dădeau înfăţişarea unui războinic Comanş... sau a unui diavol. Satana în pantaloni negri şi cămaşă albă, cu gulerul deschis şi mînecile suflecate mai jos de coate.

– Geronimo, murmură ea.

Bărbatul se opri brusc.

– Ce-ai vrut să spui? o întrebă nedumerit.

– Geronimo, repetă ea.

– Asta-i ce spui cînd sari din avion.

Acum putea distinge expresia amuzată de pe trăsăturile lui puternice şi neregulate.

– Semnificaţia acestui cuvînt îmi scapă, spuse el şi dădu din cap.

– Dacă mă gîndesc bine, este exact cum m-am simţit cu un minut în urmă, spuse ea cu sinceritate, dar pe un ton cam trist; apoi îl privi, întrebîndu-l din ochi, întrucît îşi aduse aminte de cele spuse de el mai înainte. Este adevărat că mă

urmăreai prin fereastră?

– Da, aşa făceam, rîse el.

– Nu există gardieni sau eunuci, sau ceva asemănător ca să împiedice acest comportament?

– N-am văzut nici un singur gardian, spuse el, adăugînd apoi, după o clipă de gîndire, era totuşi un bărbat, n-aş putea jura că era eunuc, dar era înăuntru.

– Da, adevărat? întrebă ea cu ochii sclipind de interes şi începu să se îndrepte spre vilă. Ştiam eu că am pierdut mult, nepurtînd ochelarii, îi aruncă ea peste umăr cu o intonaţie dezgustată.

– Unde te duci? o întrebă el, urmînd-o.

– Vreau să văd, fu singura ei explicaţie, în timp ce se apropia de fereastra cu ochiuri de geam în formă de diamant. Aţintindu-şi privirea înăuntru, şopti: Care dintre ei este eunucul?

Vocea lui veni din spate, în timp ce privea peste umărul ei:

– Chelul acela din colţ, rîse el.

– Cel cu eşarfă? întrebă ea. Nu... sigur nu este un eunuc... priveşte cum o soarbe din ochi pe blonda aia. Făcu o pauză. Cine e cel din mijlocul încăperii, care seamănă cu Charles Laughton?

– Lasă-mă să văd, zise bărbatul, aplecîndu-se mai aproape. Acela e Charles Laughton.

– Prostule, spuse ea zîmbind şi rezemîndu-se de perete. Este o femeie.

– Oh, scuză-mă, am greşit. Aceea e mama lui Charles Laughton.

Kate izbucni în rîs, în timp ce-i arunca o privire acuzatoare.

– Nu ştii, mai mult decît mine, cine sînt ei.

– Ba da, ştiu. Însă adevărul e mai plicticos decît presupunerile.

– Ca, de exemplu...

– Bine... îl vezi pe bărbatul acela? Indică un bărbat înalt, elegant, care stătea lîngă un scrin de abanos. Ghiceşte cu ce se ocupă.

– Hmmm. Arată ca un nobil, spuse ea după un moment de gîndire. Un conte sau un duce.

– Face pălării, spuse el fără intonaţie.

– Rîzi de mine.

– Nu, aşa e, face pălării. Foarte şic şi foarte scumpe, dar sînt totuşi pălării. Făcu un semn cu capul către acelaşi grup. Şi acum, priveşte la tipul de lîngă el. Ce-ai spune de ocupaţia lui?

Kate privi spre bărbatul solid, îmbrăcat ţipător, ale cărui trăsături erau atît de urîte, că se distingeau între ceilalţi.

– Încerci să mă aiureşti, şopti ea. În mod logic, ar trebui să fie un duce, dar n-o cred. Cu sacoul

ăla, nu poate fi decît un vînzător de maşini la mîna a doua.

– Ei bine, el este un milionar grec... armator, bani din transport naval, ştii ce înseamnă, adăugă el maimuţărindu-se.

– În regulă, ai cîştigat, începu ea, apoi se întrerupse auzind rîsete din colţul îndepărtat al camerei. Dar roşcata aia vioaie, căreia toţi îi dau atenţie? Trebuie să fie amanta cuiva. Ce superbă şi seducătoare. Genul „vino peste mine“!

– Greşeşti din nou. Rîse mînzeşte, în timp ce se rezema de fereastră ca s-o privească pe Kate. Este propria soţie a bărbatului de lîngă ea, iar titlul ei oficial este de Lady Eleanor Whitfield.

– Ce dezamăgitor şi... plicticos, adăugă ea, ridicînd, surprinsă, o sprînceană. Nu sînt chiar deloc tipi desfrînaţi şi playboy pe aici, sau femei cu reputaţie dubioasă? Ai crede că în mulţimea asta s-ar afla cel puţin o persoană implicată într-un scandal amoros sau într-un şantaj. Nu pot...

Se opri brusc, deoarece îi venise o idee şi abia remarcă modul în care bărbatul se răsucise ca s-o poată privi.

Actorii ei erau cu toţii acolo, se gîndi ea, mintea lucrîndu-i intens. Căuta oameni de lume, plini de atracţie, dar eroii pe care îi reuşea cel mai bine

erau oamenii obişnuiţi. Dacă ar putea reprezenta un om obişnuit aruncat în lumea asta extravagantă şi uşor comică, în toată opulenţa asta...

– Ce faci? o întrebă el fără să-şi fi luat ochii de la ea.

– Stai... stai, spuse ea, făcîndu-i semn să tacă, în timp ce scormonea în poşeta de seară pentru carneţelul pe care-l pusese acolo mai devreme. Cu o cariocă desenă cu furie cîteva momente, întorcînd paginile cu frenezie.

– Îmi dai voie să văd?

Vocea lui o trezi din starea de intensă concentrare şi ridică ochii spre el.

– Ce? întrebă ea. Oh... nu, încă nu. Lasă-mă să mă mai gîndesc.

Punîndu-şi carneţelul şi carioca la loc în poşetă, Kate întoarse spatele scenei urmărite prin fereastră, tocmai cînd orchestra ataca un frumos vals de Strauss. Vorbăria din sală se pierdea, acoperită de efluviile muzicii, şi Kate închise ochii, lăsîndu-se învăluită în undele sonore.

– Îţi place Strauss?

– Ai mai întîlnit pe cineva căruia să nu-i placă Strauss? Redeschise ochii şi suspină. Dar trebuie să spun că oamenii de aici – făcu un gest către încăpere – nu prea par să-l aprecieze.

Bărbatul zîmbi şi, fără vorbe, începu să o împingă încet spre un luminiş.

– Ce vrei să facem? îl întrebă ea, văzînd că-i ridică mîna stîngă şi i-o pune pe umărul lui.

– O apreciem, îi răspunse el, apoi îi luă ochelarii şi-i puse în buzunarul de la piept.

Kate îl privi cu pleoapele strînse, uimită, dar el îi înconjură talia cu braţul în timp ce cu cealaltă îi prinse mîna dreaptă. Apoi, de necrezut, acolo în poieniţa scăldată de lună, în acordurile ce pluteau în aer, au început să valseze.

Paşii lui erau siguri şi ritmaţi în timp ce o conducea pe covorul de iarbă. La început, Kate ar fi fost tentată să rîdă, dar cu timpul se simţea transpusă în altă lume, mai graţioasă, mai romantică. Putea vedea în jurul ei tremurul luminilor miilor de lumînări şi fustele umflate ale vremurilor trecute.

Era fermecată. Închizînd ochii, se lăsă în voia dansului, pătrunsă de exuberanţa valsului pînă în ultima vinişoară, în timp ce se învîrteau fără sfîrşit în jurul sălii de bal din pădure. Muzica începu să-şi accelereze ritmul, iar ei se roteau tot mai repede şi mai repede, pînă cînd Kate îşi pierdu suflul.

Iar cînd melodia se stinse, bărbatul o prinse brusc în braţele lui şi o privi, în timp ce ea lăsă

capul pe spate şi începu să rîdă, exprimînd o pură veselie şi încîntare.

Timp de o clipă, bărbatul nu făcu nici o mişcare, ca şi cînd ar fi gustat şi el din magia momentului, fiindu-i teamă să n-o nimicească. Apoi, în timp ce orchestra începu să cînte un cîntec de dragoste actual, îşi puse mîinile pe şoldurile ei pentru a şi-o apropia şi începură să se legene uşor în ritmul senzual al muzicii.

Dar Kate nu era în întregime sub vraja extraordinarei fantezii a momentului. Atunci simţi însă fierbinţeala buzelor lui pe pielea ei sensibilă şi se lăsă stăpînită de alte gînduri.

El începu să-şi mişte încet mîinile. Mişcarea era discretă şi Kate nu se putea plînge că bărbatul era obraznic, dar cu toate că era subtilă, îşi dădea seama că el urmărea să o seducă. Fără vorbe, în timp ce dansau, bărbatul făcea dragoste cu mîinile lui puternice, pricepute... cu buzele lui fierbinţi. Kate încordă gîtul într-un răspuns necontrolat, cînd simţi răsuflarea lui fierbinte, care făcea să vibreze corzi necunoscute ale gîtului ei, sau rotunjimea vulnerabilă a umerilor.

Dansul fermecat de sub stele putuse să dureze ore întregi sau numai cîteva minute. Pentru Kate, timpul nu mai exista cînd auzea şoaptele de

dragoste în urechea ei, cînd simţea gustul de coniac pe buzele lui, cînd simţea cum trupul masculin şi atît de puternic se lipea de al ei. Pentru prima oară în viaţă, renunţă cu bună ştiinţă la controlul acţiunilor ei şi se lăsă condusă.

Era atît de afectată de vraja momentului, că a fost chiar nevoită să-şi reprime un mic geamăt de protest cînd el opri mişcările subtile, erotice, o îndepărtă puţin, luîndu-i faţa în mîini, cu degete lungi şi puternice pentru a o privi cu atenţie.

Ridicînd pleoapele îngreunate de genele false, Kate îi arătă nişte ochi căprui, tulburaţi.

– Halo, îi spuse ea cu o voce moale, apoi rîse, doar pentru că rîdea şi el.

Mîinile lui se încordară pentru o clipă în jurul feţei ei, apoi îi mîngîie buzele pline cu degetul mare, respiră adînc şi porni cu ea printre copaci.

Capitolul 2

În timp ce înaintau prin grădină fără să-şi vorbească, Kate se sprijini de bărbatul de lîngă ea, frecîndu-şi involuntar obrazul de ţesătura fină a cămăşii lui albe... o ţesătură moale şi senzuală precum mătasea fină. Cămaşa lui avea ceva nedefinit, ceva la care trebuia să se gîndească, dar neputînd să înţeleagă ce era. Ceva...

Apoi, fără nici un avertisment, atmosfera de vrajă luă sfîrşit. Realitatea puse stăpînire pe ea cu viteza şi efectul fulgerului, spulberînd visul fermecat.

Nu un motiv nobil, cum ar fi conştiinţa ei, a fost cel care o smulse pe Kate din interludiul de fantasme... nici puternicul ei sentiment de inde-

pendenţă..., nici măcar demodatul, drăguţul de bun-simţ. Nu, nimic din toate acestea, ea s-a simţit dusă de o forţă care nu avea nimic de-a face cu razele lunii, trandafirii sau Johan Strauss... ci doar cu protestele zgomotoase ale unui stomac gol.

Cu un hohot de rîs nestăpînit, ea începu să vorbească:

– Cît de stîngace... cît de lipsită de imaginaţie..., dar se opri brusc, cînd îşi dădu seama unde se află şi cu cine.

Dîndu-şi capul pe spate, privi spre bărbatul de lîngă ea.

– Aşteaptă, stai o clipă, gîfîi ea, plesnind uşor mîna ce se odihnea pe braţul ei. Dîndu-se înapoi, lăsă să-i scape un rîs nervos, de neîncredere, şi ochii ei căprui se lărgiră în timp ce-l privea cu o expresie prudentă.

– Ce se întîmplă aici? întrebă ea retoric. Cum am ajuns de acolo – şi indică fereastra – pînă aici? Mişcă repede mîna între un loc şi altul. Nu înţeleg, spuse ea cu un rîs scurt. Mă îndrept, Dumnezeu ştie unde, pentru a face Dumnezeu ştie ce... cu un... cu un... Îl privi din nou, observînd hainele lui obişnuite, în timp ce-şi ridică mîinile, într-un gest emfatic, de dezgust pentru ea însăşi.

Un voyeur! Un adevărat *voyeur* pervers.

– Un dărîmător de porţi dojenind pe un voyeur.

Cuvintele spuse pe un ton calm o făcu să-l privească cu şi mai mare atenţie, în timp ce el se rezema de un copac.

– Considerînd modul nedisciplinat în care te-ai comportat, ducesă, nu cred că mai ai un picior bun pe care să te sprijini, a continuat el amuzat.

Kate îl privi un moment, apoi întoarse privirile, luptîndu-se să nu pară vinovată.

– Comportamentul meu e identic cu al dumitale, murmură ea în defensivă. Apoi, privindu-l cu curiozitate, spuse: De unde ştii că am venit neinvitată?

Întrebarea ei îl prinse nepregătit, apoi zîmbi.

– Aş putea să-ţi răspund că te-am judecat după felul cum te-ai purtat, îi spuse el, ridicînd din umeri. Era limpede că nu cunoşteai pe nimeni din încăpere... cu excepţia poate a darului blond al zeilor care... te copleşise acum cîteva minute. Şi, răspunzînd privirii ei întrebătoare: El e cel care te-a adus aici?

Kate se hotărî să nu răspundă la această întrebare, temîndu-se ca bărbatul să nu fie cumva grădinarul sau cineva din administraţia domeniului.

Se forţă să zîmbească şi, cu o voce egală, zise:

– Oh, tot ce pot spune e că a fost foarte drăguţ... un... Tom..., dar cred că ar trebui să plec acum.

Dar cînd se întoarse să plece, simţi cum degetele lui lungi, care o mîngîiaseră mai înainte, o apucară de braţ, şi îşi ţinu răsuflarea privindu-l nehotărîtă.

– Ducesă, înainte să pleci, răspunde-mi la o întrebare, murmură el privind-o cu o expresie încurcată. Ce s-a întîmplat? De ce te-ai hotărît brusc să nu mai ai nimic de-a face cu mine? Aş putea să jur că erai alături de mine, acolo în poieniţă.

Ea îl privi meditativ.

– Astea sînt două întrebări, spuse ea în cele din urmă.

– Atunci răspunde la amîndouă, răspunse el exasperat.

Kate rămase o clipă cu ochii la stele, apoi, privindu-l din nou.

– Stomacul meu.

– Nu înţeleg.

– Mor de foame, rosti ea cu emfază. Nu pot înţelege cum de nu l-ai auzit. Nu era un chiorăit

prea direct, adăugă ea cam îmbufnată. Era un zgomot care începe de sus şi, pe măsură ce coboară, devine mai puternic, lăsînd să se audă nişte ţiuituri şi zdrăngăneli foarte artistice.

– Ţiuituri şi zdrăngăneli? o întrebă el hohotind de rîs.

Incapabilă să-i reziste veseliei, zîmbi şi ea cu gura pînă la urechi.

– În tot palatul ăsta mamut, n-am reuşit să găsesc nimic de mîncare, iar stomacul meu îmi atrăgea atenţia într-un moment foarte oportun... Scuză-mă, ce-ai spus?

– Nimic. Chiar nimic, mai rîse el, luînd-o familiar de umeri. Nu cred să fi fost părăsit vreodată pentru un sandviş. Nu pot spune că-mi place şi evident că nu contribuie la imaginea mea.

Kate începu să meargă din nou alături de el. Acum i se părea normal să umble printre copaci, în timp ce el o ţinea atît de strîns lîngă el. Ridică ochii spre el.

– Şi care îţi este imaginea?

– Un pervertit agreabil, răspunse el fără ezitare.

Kate îi aprobă declaraţia cu un nou hohot de rîs.

– Nu, am greşit, spuse ea fără ranchiună. Eşti

de aici, nu-i aşa? Rămase tăcută o clipă, apoi îl întrebă, răzgîndindu-se: Ce faci exact aici?

După o scurtă pauză, îi răspunse:

– Cîte puţin din toate.

– Adică un om la toate?

– Ai putea spune şi aşa, admise el. De fapt, sînt foarte bun pentru a găsi hrană.

Se opri, iar Kate observă că se aflau la o intrare laterală a vilei. Cînd şi-a dat seama că el avea de gînd să o conducă în interior, se opri, refuzînd să mai facă vreun pas.

O fac din nou, îşi spuse ea uluită. Îl urmez din nou pe acest bărbat necunoscut, pe care nu l-am mai văzut niciodată înainte de seara asta. Întinse mîna pentru a-şi lua ochelarii din buzunarul în care îi pusese el mai devreme, şi-i aşeză pe nas, se rezemă de perete şi începu să cerceteze figura bărbatului din faţa ei pentru a găsi o explicaţie purtării ei incredibile.

Nu era figura unui bărbat care să poată fi confundat cu altul. Fără să fie frumoasă, în sensul convenţional al cuvîntului, faţa lui era extraordinar de frapantă – o bucată de granit cioplită pentru a da la iveală trăsături puternice, aproape aspre. Chipul lui n-avea vîrstă, avantajul lui constînd din faptul că putea fi plasat între treizeci şi patruzeci

şi cinci de ani, iar pielea obrazului completa imaginea lui întunecată. Părul negru şi-l purta mai lung decît o cerea moda, iar trăsăturile neregulate şi puţin obişnuite îi dădeau un aer de forţă stăpînită atît de excitant, încît Kate trebui să facă eforturi pentru a-şi controla zvîcnirea sîngelui în vene.

– Ei, ce-ai hotărît? o provocă el amuzat.

Trezită din reverie, Kate clipi de cîteva ori încurcată, pentru a constata că obiectul gîndurilor ei era aplecat asupra ei, prinzînd-o efectiv ca într-o capcană între trupul lui şi peretele aspru de ciment, dar părînd dezgustător de încîntat de privirile ei.

Acest bărbat era... era.... Nu găsea cuvîntul pentru a-l descrie.

Îi trecu prin minte noţiunea de frumos, dar o alungă, ştiind că nu se potrivea. Îşi dădu seama că după unele standarde putea fi considerat chiar urît; cu toate acestea, fără să poată spune care era trăsătura care o atrăgea cel mai mult, ştia bine că reacţionase faţă de el mai puternic decît faţă de oricare alt bărbat.

Nu era însă decît un bărbat şi nimic din persoana lui nu explica efectul copleşitor pe care îl avea asupra simţurilor ei. Dar pentru a fi sinceră

faţă de ea însăşi, nu avea încredere în acest val de emoţii, care se ridicau puternic în toată fiinţa ei; prea se întîmplase repede pentru a fi adevărat.

– Trebuie să plec, şopti mai mult pentru ea însăşi, dînd din cap. Mi se întîmplă ceva foarte ciudat. Văd că mă las dusă fără voia mea de un bărbat care aproape m-a atacat.

– Te-a atacat! spuse el, prefăcîndu-se mirat, dar cu ochii scînteind de amuzament. Scumpa mea ducesă, dar eu nici măcar nu te-am mai atins din clipa în care mi-ai dat să înţeleg că avansurile mele nu erau bine-venite.

– M-ai lipit de zid şi acum te apleci asupra mea ca un munte uriaş, îl acuză ea, accentul ei belicos, lăsîndu-se pătruns de o notă de disperare.

– Un metru nouăzeci nu poate fi considerat un munte şi tu te-ai lipit de zid, fără ajutorul meu... Credeam că ai o preferinţă pentru ipsos, dar nu aveam de gînd să o menţionez, adăugă el cu un zîmbet ironic. Nu am dorit decît să te hrănesc. Este asta o crimă?

Kate îl studie timp de o clipă, simţind cum voinţa i se topeşte, în timp ce forţa zîmbetului lui o încălzea.

– De unde să ştiu ce intenţii ai cu mine? S-ar

putea foarte bine să plănuieşti să mă duci în turn...

Kate strică însă efectul dramatic al acuzaţiei, lăsînd să se audă o chicoteală pe care n-o putuse reţine. Oricît de gravă ar fi fost situaţia în care se afla, simţul umorului era întotdeauna mai puternic. Încercă să-şi controleze rîsul, să-şi recapete demnitatea, dar nu reuşi. Lăsînd demnitatea la o parte, îl privi prin genele ei încărcate de rimel şi dădu din plin drumul la o tiradă plină de haz.

– .... şi acolo, înflăcărat de neînchipuita mea frumuseţe, să abuzezi de inocenţa mea de copilă, cu poftele tale nesăţioase pentru ca, după aceea, să dispui de bietul meu trup frînt, expediind pachete cu bucăţele din mine în locuri mici şi neînsemnate, pe tot cuprinsul lumii, termină ea subliniindu-şi discursul cu o gesticulaţie emfatică.

Aruncîndu-i o privire peste umăr, îl văzu fluierînd uşor în timp ce ochii îi erau îndreptaţi spre cer. După un timp o privi din nou.

– Ai terminat?

Kate aprobă din cap, stăpînindu-şi rîsul, văzînd expresia lui de suferinţă.

– Eşti sigură? adăugă el plin de solicitudine. La o nouă aprobare, spuse: Dacă îţi promit că n-am să te hărţuiesc şi n-am să te trimit prin

poştă, o să te simţi în siguranţă?

– Dar în ce priveşte abuzarea de inocenţa mea de copilă?

– O să mai negociem poftele mele nesăţioase, confirmă el, apoi, văzînd că expresia i se schimbase, o linişti cu indiferenţă. Glumeam doar, ducesă.

Kate privi cu atenţie bărbatul acesta zîmbitor, apoi lăsă privirea în jos pentru a medita asupra problemei. Cu toate semnalele de alarmă ce-i treceau prin minte, era foarte serios tentată să-l urmeze. Bunul-simţ şi un grăunte adînc înfipt de autoconservare o preveneau împotriva acestei decizii, dar Kate era destul de matură pentru a fi intrigată de personalitatea acestui bărbat care-i trezise emoţii atît de diferite.

Ridică din nou privirea către obiectul dilemelor ei şi-i surprinse figura într-un moment de neatenţie. În privirea lui putu distinge o expresie ciudată, visătoare şi uşor melancolică. Vulnerabilitatea pe care o găsi în ea o făcu să ezite, deoarece nu se potrivea cu impresia pe care i-o făcuse anterior şi o tulbură într-un fel pe care nu-l putea înţelege.

Deschise gura pentru a-i spune că o ia înainte, dar, brusc, bărbatul se îndreptă de spate şi pocni

din degete.

– Desigur, cum pot uita aşa ceva! Aştepţi o prezentare oficială, nu-i aşa? Foarte înţelept din partea ta, adăugă el cu un aer judicios, apoi deschise uşa laterală. Nu te mişca de aici, ducesă, mă întorc imediat.

N-a trebuit să aştepte prea mult, dar înainte ca el să se întoarcă, amintirea sfîrşelii simţite în timpul dansului îi reveni pentru a o chinui şi începu să se îndoiască de înţelepciunea deciziei ei. Făcu un pas înapoi, cînd uşa se redeschise şi în cadrul ei, bărbatul reapăru împreună cu un tînăr blond, slăbuţ, care era, fără îndoială, un servitor.

Tînărul era emoţionat şi păşi în faţă, după un semn de încurajare din partea întunecatului străin al lui Kate. Deşi se aflau în întuneric, peretele alb reflecta suficient razele lunii pentru ca ea să poată constata îmbujorarea tînărului.

– Mademoiselle, spuse el cu timiditate, îmi daţi voie să-l prezint pe monsieur. Este foarte respectabil. Este...ăă...cîştigă bine. Înşira cuvintele, ca şi cum le-ar fi citit de pe o listă. Nu a fost niciodată în închisoare... Dar monsieur, se întoarse către celălalt bărbat, ce pot spune despre timpul cînd...

– Asta nu contează. Continuă, Henri.

Tînărul emoţionat o privi pe Kate, apoi ridică ochii spre stele, ca şi cum ar fi căutat o intervenţie divină, şi continuă aşa cum i se comandase:

– Este bun cu copiii. Nu l-am văzut niciodată să lovească femei bătrîne şi cîini şi – cu o expresie dureroasă în timp ce-şi termina logosul – nu a hăcuit pe nimeni de cînd doctorii i-au schimbat medicaţia.

La sfîrşitul incredibilei cuvîntări a lui Henri, Kate trebui să se ţină de perete, de rîs. Urmări printre lacrimi cum „monsieur" îl concedia pe tînăr cu un indiferent: „E în regulă, Henri", înainte de a se întoarce spre Kate.

– Şi acum, mă laşi să te hrănesc?

– Trebuie să recunosc că sînt curioasă, spuse ea, recăpătîndu-şi răsuflarea. Promite-mi însă că ai să-mi povesteşti despre trecutul petrecut în închisoare şi care nu contează, adăugă ea în timp ce intra pe uşă, cu o încredere care ar fi fost cu siguranţă zdruncinată, dacă ar fi văzut licărirea din ochii lui.

– N-ai să regreţi, spuse el pe cînd traversau un coridor întunecat. Cei din bucătărie mă iubesc.

Bărbatul începu să fluiere şi sunetul răsună în coridorul fără lumină. Kate începu să se întrebe

dacă nu cumva se îndreptau spre turn, cînd el deschise o altă uşă şi intră într-o bucătărie imensă, puternic luminată.

Încăperea era plină de oameni agitaţi. Două femei aşezau feluri de mîncare pe tăvi mari, de argint, mai mulţi bărbaţi cărau dintr-o cameră frigorifică vase uriaşe din oţel inoxidabil. Pe maşina de gătit se aflau recipiente înalte cît bidoanele de lapte.

Din toate colţurile bucătăriei se înălţau miresme ademenitoare, care provocau stomacului lui Kate aceleaşi nefericite proteste. Ridică ochii spre bărbatul de lîngă ea cu o privire rugătoare.

– Dumneata le distragi atenţia, iar eu apuc o tavă.

El rîse.

– Nu va fi necesar. Vino cu mine.

Kate îl urmă îndeaproape pînă ce se opri în faţa unui omuleţ care lovea cu o lingură de lemn degetele unui bărbat corpolent, ce aranja mîncăruri pe tăvi.

Micul şi brunetul bucătar-şef era înfăşurat într-un şorţ voluminos, iar pe cap purta o beretă albă. Cînd se întoarse pentru a face observaţii intruşilor în bucătăria lui, Kate îşi ascunse cu repeziciune mîinile la spate şi apoi îl privi pe bărbatul de

lîngă ea.

– Mustafa, minunatule Mustafa, i se adresă el cu o voce plină de umilinţă. Putem căpăta ceva de mîncare? Doar o fărîmă, ca să nu murim de foame? Ceva, ce ai oricum de gînd să arunci?

– Mîncare! făcu explozie omuleţul, cu un accent pe care Kate nu-l recunoscu. Nu-i destul că eu pregătesc mîncarea zeilor pentru a arunca unor porci care n-o apreciază şi acum vrei să mă uit la porci cum mănîncă?

Şiragul de proteste care a urmat era un amestec din toate limbile cunoscute omului, iar Kate rămase cu gura căscată de atîta competenţă.

Se rezemă de noul ei prieten.

– Te iubesc la bucătărie, ai?

Acesta rîse, apoi continuă să-l răsfeţe pe măruntul bucătar:

– Moose, nu va trebui să te uiţi la noi cum mîncăm. O să ne aşezăm, în linişte, în oficiu şi îţi jur că n-ai să ai habar că sîntem acolo.

– Ia-o! Ia-o toată! se repezi omuleţul. Uite, vrei să-mi iei şi ceasul şi inelul?

Însoţitorul lui Kate luă o farfurie şi o umplu cu cîte puţin din toate felurile care erau în faţa lor. Cinci minute mai tîrziu erau aşezaţi la o masă solidă, de lemn, în oficiul încăpător, şi se înfruptau

din picioare de raci, caviar, soufflé şi dulciuri... ceea ce el numea „cît de cît suficient".

Cu un pahar cu vin într-o mînă şi o bucăţică de carne de rac în cealaltă mînă, Kate lăsă să se audă o exclamaţie de plăcere; apoi, după ce-şi şterse cu degetul arătător o picătură de vin de pe buza de jos, se întoarse spre bărbatul de lîngă ea.

– Moose? întrebă ea surprinsă, apoi începu să rîdă, repetînd: Moose?

El înghiţi o îmbucătură de brînză, împungînd-o uşor, ca pedeapsă, în timp ce se îneca de rîs, ceea ce îi spori amuzamentul fetei.

– Ai avea curajul să-i spui Mouse[1]? o întrebă el cînd a fost în stare să vorbească.

– Oh, nu! Dacă lui îi place să i se spună Moose, atunci Moose să fie. Îl privi. Vorbea atît de repede, încît nu am înţeles nici un cuvînt. Aş jura că la un moment dat a spus: „Unde este carnea de vacă"? Dar ce a spus cînd plecam? A repetat întruna unul şi acelaşi cuvînt.

– „Îndrăzneală, iar îndrăzneală şi mereu îndrăzneală," a citat el, chicotind. După aceea, privindu-te pe tine cu o lucire în priviri, apoi la

1. Şoarece.

platoul cu mîncare: „Si jeunesse savait, si vieillesse pouvait.[1]

– Te pot întreba ce înseamnă? zise ea atentă.

– „Dacă tinerii ar şti, dacă bătrînii ar putea". Cred că el gîndeşte că-mi pierd timpul cu mîncarea, cînd aş putea face dragoste cu tine, spuse el încet.

Kate simţi un fior pe şira spinării şi privi în altă parte, dar înainte să poată răspunde, vocea şi ochii lui îşi reluară expresia obişnuită.

– Doreşti un desert? M-aş putea strecura cînd Moose este întors cu spatele şi să-ţi aduc ceva.

– Nu. Îmi ajunge ceea ce a fost „cît de cît suficient", spuse ea zîmbindu-i. Privi în jurul ei la oficiul care era tot atît de mare, cît o bucătărie normală. Ştii, eu zic că aici e mult mai plăcut decît la petrecerea de dincolo.

– Nu ţi-a plăcut?

– A fost interesant, dar nu exact în stilul meu. Mie îmi place să observ oamenii, aşa că mi-ar fi plăcut mai mult dacă puteam vedea ceva. Făcu o pauză. Dar numai ca observator. Nu pot avea nici o legătură cu oamenii ăştia. I-am ascultat cum vorbeau despre stocuri, ipoteci şi lenjerie *Dior,*

1. Dacă tinerii ar şti, dacă bătrînii ar putea.

lucruri despre care nu ştiu nimic. Toate femeile erau superbe, în timp ce eu încercam să-mi ascund pulpele.

Îi observă un moment faţa zîmbitoare, apoi ochii ei căprui străluciră de curiozitate şi un zîmbet apăru pe buzele ei pline.

– Mi se pare atît de ciudat. Parcă te-aş cunoaşte de ani de zile şi încă nu-ţi ştiu numele. Rîse. Nu pot continua să-ţi spun Tom.

– De fapt ai putea, spuse el cu un zîmbet ciudat în timp ce o privea cu atenţie. Unul dintre nume este întradevăr Thomas.

– Unul dintre ele? Kate se lăsă pe speteaza scaunului, intrigată. Ai mai multe nume?

– Zeci. Alexandre Marie Thomas Adrien...

Kate începu să rîdă la auzul şirului de nume, apoi ceva începu să o zgîndărească într-un colţişor al memoriei şi se îndreptă de spate.

– ... Gervais Alain René Delanore... Conde de Nuit, termină ea, închizînd ochii cu un suspin fatalist. *Cămaşa,* îşi aminti ea cuprinsă de panică. Cămaşa *era* din mătase. Asta o intrigase pe ea mai înainte. Deschise ochii, îndreptînd spre el o privire jalnică. Gazda mea? întrebă ea resemnată.

– Chiar ea, confirmă el cu un zîmbet.

Kate privi în jur fără să vadă nimic, în timp ce cuvintele lui îşi croiau drum în înţelegerea ei. Ridică din nou ochii spre el.

– Spune ceva real, se pronunţă ea într-o ultimă încercare de a evita adevărul!

– Trimite-mi nota de plată, zise el, fără să-şi ascundă amuzamentul.

– Ajunge, spuse ea şi începu să-l studieze cu atenţie. Aşadar, eşti un conte. Credeam că eşti belgian, nu american. Un conte american? Fără să-i aştepte răspunsul, adăugă: De ce te afli în oficiul majordomului, cu clasa de jos, în loc să te plimbi printre oaspeţii tăi?

– Mi s-a părut o petrecere foarte plicticoasă, aşa că m-am furişat în grădină... cel puţin mi se părea plicticoasă pînă cînd te-am zărit prin fereastră. Ridică din umeri, apoi adăugă: Titlul este belgian, dar eu nu sînt.

Kate îi privi un moment figura captivantă, apoi se lăsă să alunece de la masă.

– A fost foarte plăcut, Alexandre-Marie şi cum te mai cheamă, dar cred că ar fi mai bine să plec.

– Aşteaptă. Se ridică repede de la masă şi o prinse de braţ, înainte să ajungă la uşă. N-am voie să-ţi aflu şi eu numele în schimbul numelui

meu? Sînt sigur că l-am văzut pe invitaţie, dar trebuie să-mi fi scăpat atenţiei.

– Drăguţ, recunoscu ea lovitura. Foarte drăguţ. Ştiai doar că nu am fost invitată. Îl privi drept în ochi. Ai de gînd să mă dai afară?

Contele rîse.

– Nu-mi pari prea îngrijorată cu privire la această eventualitate. Nu, se poate să fi participat la cealaltă recepţie fără să fii invitată, dar la asta poţi fi sigură că ai fost, spuse el calm, adresîndu-i un zîmbet convingător.

– Numele meu este Kate Sullivan, răspunse ea cu hotărîre, fără să-şi poată masca un zîmbet. Aş putea să-l completez chiar cu Kathryn Louise Sullivan, dar nici aşa nu pot ajunge pînă la Alexandre, etcetera, etcetera.

– S-ar putea apropia dacă ar vrea, spuse el blînd şi cum obrajii i se îmbujoraseră, adăugă: E un nume foarte frumos Kathryn. Şi dacă te face să te simţi mai bine, eu sînt cunoscut sub numele de Alex Delanore.

– Mie nu-mi spune nimeni Kathryn, spuse ea privind în altă parte şi evitînd ochii lui. Dulceaţa vocii lui îi provocase o senzaţie ciudată în stomac. Mi se spune, pur şi simplu, Kate.

– Nu e niciodată simplu, obiectă el. Dar ai

dreptate, Kate se potriveşte cu o petrecere în oficiul majordomului.

Se apropie de ea şi se sprijini cu o mînă de perete, deasupra capului ei. Cînd vorbi din nou, vocea îi era mai profundă, mai caldă şi ea se încordă, bănuind ce va urma. Nu trebui să aştepte prea mult. În răstimp de cîteva secunde, curentul electric, pe care-l simţise mai înainte, îi trecu din nou prin tot trupul.

– Kathryn este potrivit pentru dragoste, continuă el, ca şi cînd nu şi-ar fi dat seama că ea începuse să se piardă cu totul şi în curînd nu va fi decît o grămăjoară la picioarele lui.

Kate se depărtă uşor de el, evitîndu-i buzele care se apropiau de ale ei.

– Cred că ai putea fi un bărbat foarte periculos, spuse ea cu un rîs chinuit, dar... dar eu nu am de gînd să stau aici pentru a constata acest lucru.

Atitudinea lui se schimbă brusc, iar Kate se opri surprinsă de această schimbare. El îşi vîrî mîinile în buzunare, iar expresia lui îi aminti de aceea a unui băieţel răzvrătit.

– Bine, dar nu poţi pleca, spuse el cu încăpăţînare. Nu mi-ai spus încă de ce ai venit. O privi din cap pînă în picioare. Nu-mi pari a fi un „fan" al

unor grupări de muzică pop sau altceva.

– Îţi mulţumesc. Am venit aici, făcu o pauză, întrebîndu-se cum să-i explice ideea care-i venise în minte în aceeaşi dimineaţă. Apoi, dînd din cap, se hotărî nici să nu încerce. De ce să-l plictisească cu povestea vieţii ei? Am venit ca să obţin ceva, spuse ea în cele din urmă.

Nu observă cum contele devine rigid, exprimînd de fapt o curiozitate pe care voia s-o ascundă.

– Şi ai obţinut-o? întrebă el cu indiferenţă.

Kate se gîndi puţin înainte de a răspunde, trăgîndu-se de ureche.

– Nu destul, şopti ea, nu, nu cred că va fi destul.

– Cine eşti tu, Kate?

Vocea lui suna ciudat, ca şi cum şi-ar fi ascuns o emoţie puternică.

Kate îl privi cu curiozitate, apoi ridică din umeri.

– Sînt o turistă, spuse ea sec, una din alea cu aparate de fotografiat, care îţi ies în calea *Lamborghini*-ului tău.

– În primul rînd, eu am un *Ford,* spuse el, relaxîndu-se în mod vizibil. În al doilea rînd, s-ar părea că nu-ţi plac oamenii bogaţi.

– Ce e de neplăcut? Ştiu doar unde mi-e locul,

spuse ea cu fermitate. Iar locul meu nu e aici.

El rămase un moment tăcut, apoi, la fel de ferm, o întrebă:

– Cînd te pot revedea?

– N-ai auzit ce am spus? îl întrebă ea exasperată.

– Ai spus că locul tău nu e aici, răspunse el zîmbind. Aşa că ne vom întîlni în altă parte. Aş putea găsi un restaurant-local, unde să te simţi mai bine.

Kate rîse.

– Dacă îţi închipui că ai să mă faci să mă simt ridicolă, te înşeli. Poziţia mea este perfect normală. Majoritatea oamenilor nu se simt bine cu cei al căror mod de viaţă este diferit. Noi toţi avem tendinţa să ne apropiem de oamenii cu care avem un fond comun, o familie şi o educaţie comune, obiective comune. Nu este un prejudiciu, este mai mult o chestie de a te simţi bine. Este plăcut să ştii cum trăiesc ceilalţi şi ce gîndesc, dar cînd e vorba să-ţi alegi prietenii, cu toţii ne dorim să avem în jurul nostru oameni cu care ne asemănăm, pe care îi putem înţelege şi cu care putem să fim pe aceeaşi lungime de undă.

Alex dădu din cap şi, zîmbind, spuse:

– N-am avut intenţia să te ridiculizez, dar ideile

tale îmi par puţin cam înguste. Nu-ţi poţi alege prietenii după contul lor în bancă şi viaţa lor socială. Trebuie să fie în funcţie de ceea ce se află în interiorul lor. Făcu o pauză, o privi studiindu-i chipul, de parcă ar fi putut găsi în trăsăturile ei cheia vitală a personalităţii. Nu ai cunoscut niciodată pe cineva care să trăiască exact ca şi tine, dar care să nu aibă nimic comun cu tine?

Kate se gîndi un moment, apoi trebui să fie de acord.

– Aşadar, cînd te mai pot vedea?

Ea făcu un gest exasperat.

– Nu este numai cineva cu un alt stil de viaţă, mai este şi un conte. Iar *Cenuşăreasa* nu a fost niciodată basmul meu preferat.

– Care a fost cel pe care l-ai preferat?

Rîse din nou.

– Nu-mi amintesc numele, dar ştiu că era unul în care femeia cea rea era rostogolită de pe un deal într-un butoi căptuşit cu cuie.

– Măi, măi, spuse el, ridicînd sprîncenele dese, dar ce fetiţă rea ai mai fost!

– Glumeam, chicoti ea. Basmul meu favorit era povestea unei fete care trebuia să ţeasă cape din urzici pentru ca fraţii ei să se transforme din lebede în oameni. Îl privi din nou. Ştiu la ce te

gîndeşti. Asta îţi dă o idee despre mine. Eu cred că pentru a putea realiza ceva, trebuie s-o faci cu sudoarea frunţii. Noţiunea de etică este adînc înrădăcinată în fiinţa mea.

Îi veni dintr-o dată în minte că dacă credea cu adevărat ce spunea, ar fi putut avea necazuri cu noua ei bandă de desene despre înalta societate. Oare sentimentele ei ar putea strica întreaga lucrare?

Dădu încet din cap.

– Poate că ceea ce vreau să fac nu este ce-ar trebui, spuse ea fără să-şi dea seama cît de atent o urmărea el. Pur şi simplu nu ştiu dacă am să reuşesc.

Contele tăcu un timp.

– N-ai vrea să-mi spui ce planuri ai?

– Este doar o încercare, nu ştiu dacă mă poţi înţelege, începu ea, dornică să discute cu cineva ideile ei. Dar ceea ce mă împiedică este tocmai percepţia mea despre subiect. Crezi că ar trebui să renunţ la tot din cauza unui dispreţ stupid?

– Ştiu eu...

– Este diferit de tot ce-am făcut pînă acum... Este un fel de provocare, continuă ea fără să-l fi auzit. Trebuie însă să-ţi aminteşti că eu sînt din Plum Texas. Acolo nu avem multe persoane din

înalta societate. Sînt tot felul de capcane ascunse. Crezi că ar trebui să mă limitez la ceea ce cunosc mai bine?

– De fapt...

– Oh, ştiu bine că ar fi o dovadă de laşitate dacă aş da înapoi acum, iar eu nu am întors niciodată spatele spre ceva, doar fiindcă era greu. Dacă sînt destul de inteligentă pentru a cunoaşte problemele, atunci trebuie să fiu capabilă să le şi rezolv. Îl privi şi oftă fericită. Îţi mulţumesc, Alex. Întotdeauna te ajută să asculţi şi părerea altuia.

– Îmi pare bine, spuse el, dînd din cap amuzat. Şi acum că am rezolvat această problemă, continuă el, cînd te voi revedea? Înainte să poată protesta, îi luă mîna şi spuse: *Te rog*.

Kate ridică ochii şi surprinse o expresie ciudată pe faţa lui. Semăna cu cea pe care o văzuse şi înainte, aproape vulnerabilă. Apoi, el scutură capul cu regret şi respiră adînc. Şopti ceva în franceză, îi atinse buzele cu ale lui, înainte ca fata să poată face vreo mişcare.

– Kathryn, tu nu ai sînge în vene? murmură el. Cum poţi să renunţi la aceste emoţii, la aceste senzaţii? Cînd te-am zărit în grădină, mă simţeam singur şi gol. Credeam că erai... în fine. Credeam

că erai ceva ce n-ai fi putut deveni niciodată. Credeam că erai genul de femeie care te face să te simţi şi mai gol decît înainte. Apoi te-am atins şi am văzut privirea din ochii tăi – făcu o pauză şi o expresie ciudată i se aşternu pe faţă – m-am simţit pătruns de cea mai incredibilă emoţie. Era aproape ca o reînnoire. Îi puse uşor mîna pe ceafă. Asta înseamnă ceva, Kathryn. Şi într-o epocă în care atîtea sînt fără sens, n-o putem lăsa să treacă.

Kate aproape că gemu simţind cum senzaţiile, care o tulburaseră în grădină, erau acum şi mai puternice. Şoaptele lui o învăluiră, iar furnicăturile nebuneşti deveniseră fiori violenţi, în timp ce încerca să-i respingă apropierea.

Am dat de bucluc, îşi spuse ea înnebunită, *mare, mare bucluc.* Nu ştia cum să lupte cu acest fel de atracţie. Pînă să-l întîlnească, nu ştiuse că ar putea exista aşa ceva.

Privind în ochii lui întunecaţi, se ruga în tăcere să scape din cercul de vrajă pe care o avea asupra ei. Mîna lui alunecă de la gît la umăr şi, deşi comandă trupului să se depărteze, acesta se lăsă mîngîiat.

Lupta dinlăuntrul ei se reflectă în ochi şi îi închise, murmurînd:

– Nu, te rog.

Apoi, tocmai cînd credea că nimic n-o putea salva din emoţia intensă care se descătuşase în fiinţa ei, auziră un strigăt afară şi Alex murmură doar „Blestematul!" înainte de a se duce la uşă.

Kate se sprijini de perete, simţindu-se golită de energie şi emoţie. Trebuia neapărat să plece. Nu-şi putea permite să i se mai întîmple aşa ceva din nou. Dacă ar fi simţit pentru el doar o atracţie fizică, ar fi putut-o stăpîni. Dar ceea ce i se întîmplase, nu era o chestie fizică. Era ca o vrăjitorie, un deochi care o storcea de energie, îi lua identitatea şi, nu-i era teamă să recunoască, o înspăimînta.

În timp ce-şi recăpăta controlul emoţiilor, Kate desluşi altercaţia, care avea loc în bucătărie, între două ajutoare ale lui Mustafa, pe care Alex încerca să-i separe. Fără să-şi lase timp de gîndire, fără să arunce o privire înapoi, Kate se strecură pe acelaşi drum pe care veniseră şi în cîteva minute era din nou în grădină, alergînd spre poarta principală.

Abia mai tîrziu îşi aduse aminte că el nu-i povestise despre timpul petrecut în închisoare care nu conta. Şi mult mai tîrziu începu să se întrebe de ce o atrăsese atît de mult... de ce fugise de

această stranie atracţie într-un mod isteric atît de puţin caracteristic pentru ea.

Alex se rezemă de fotoliul de piele, întinzîndu-şi picioarele în faţa lui, în timp ce privea indispus la coniacul rămas pe fundul paharului de cristal. Ridică ochii la bărbatul înalt, de culoare, care intrase în cameră.

– Văd că regele este în biroul lui, bînd un coniac vechi de o sută de ani. Cum a mers serata, Conte?

Alex rîse şi trase o înjurătură.

– Au mîncat tot ce se vedea şi au fost pe urmă numărul obişnuit de beţivi care trebuiau duşi acasă. Presupun că asta înseamnă că a fost un succes. Făcu o scurtă pauză şi apoi, încruntîndu-se: Paul, ce dracu' fac eu aici?

– Trăieşti o viaţă frumoasă, răspunse prietenul său, dar, la o nouă înjurătură, schimbă tonul. Ştii foarte bine ce faci aici. Şi, cîndva, credeai că merită. Ţi-ai schimbat părerea?

– Nu. Nu, cred că nu. Doar că... încep să cred că n-am să mă mai întorc niciodată la adevărata

lume. Privi în altă parte şi spuse încet:

– Nu-mi place ca lumea să creadă că stau aici toată ziua cheltuindu-mi banii şi evitînd munca cinstită.

– Lumea? întrebă Paul sceptic. De cînd te interesează ce crede lumea?

– Ai dreptate. Însă mă interesează ce gîndeşte o anumită persoană. Ei nu-i plac conţii, Paul. Clătină coniacul în pahar şi studie lichidul în mişcare. N-a spus chiar cu cuvintele astea, dar am simţit o ezitare. Mă întrebam dacă nu m-ar fi preferat în postura unui proprietar a unei companii de construcţii.

Paul ridică sprîncenele, surprins.

– Ai întîlnit pe cineva în seara asta? Aici?

Alex încuviinţă, observînd atenţia subită a prietenului său.

– De unde ştii că nu face parte din afacerea asta? întrebă cu grijă Paul.

Alex îşi aminti de felul în care Kate eludase întrebările lui privind prezenţa ei la serată şi se încruntă, apoi îşi scutură încet capul.

– Nu, n-are nici un amestec în asta. Sînt sigur.

– Nu pari prea sigur.

– Ba da, sînt, spuse el brusc. Singurul lucru de care nu sînt sigur este dacă am s-o revăd vreo-

dată. Îi ştiu numele şi aici nu e locul unde s-ar putea ascunde uşor, dar întrebarea e, cînd o voi găsi, o să vrea ea să mă vadă? Avu un zîmbet trist. Eu însă vreau s-o revăd... s-o revăd iar şi iar şi mereu.

Alex ridică privirea spre prietenul lui, care dădea din cap şi rîdea dezgustat.

– Tu ce crezi, prietene? Crezi c-am să reuşesc?

Paul rîse.

– Este ca şi cum m-ai întreba „cît este de adînc un puţ"? Ar trebui să cunosc mai multe amănunte, dar dacă te face să te simţi mai bine, există întotdeauna şansa să se întîmple ceva. În definitiv, şi biserica l-a iertat în cele din urmă pe Galileo.

Alex rămase o clipă cu ochii la prietenul său, fără să vorbească.

– Din pură curiozitate, cît a aşteptat Galileo pînă cînd şi-a obţinut iertarea?

– Oh, circa trei sute cincizeci de ani, rîse Paul, nu mai mult.

– Mulţumesc, spuse Alex, ridicîndu-se încet în picioare. Nu cred însă că sînt dispus să aştept atît de mult.

– Mă faci curios. Nu te-am văzut niciodată atît de tulburat de o femeie, spuse Paul. Cine e acea-

stă femeie minune?

Alex zîmbi.

– „Pur şi simplu Kate" cită el. Şi Kate cea frumoasă, şi uneori Kate cea afurisită, dar întotdeauna Kate, cea mai adorabilă Kate din toată creştinătatea.

Rămase tăcut un moment, apoi zîmbi, cu o satisfacţie secretă, şi murmură:

– Şi poate că sînt cel care s-a născut ca să te îmblînzesc, Kate.

Capitolul 3

Cu ceaşca cu cafea în mînă, Kate se îndreptă spre uşa deschisă ce dădea pe terasă, cuprinzînd cu toate simţurile frumuseţea dimineţii. Făcu cîţiva paşi pe terasă, întrebîndu-se de ce se simţea atît de proaspătă, după ce stătuse aproape toată noaptea să deseneze. Poate, pentru că se trezise cu un sentiment straniu de aşteptare, ca şi cum ar trebui să înceapă actul următor din povestea vieţii ei.

Rezemîndu-se de zidul de piatră, încercă să gonească din minte gîndurile fanteziste şi se concentră asupra forţelor ei creative, care-i jucaseră feste în orele mici ale dimineţii.

Poate că-şi pusese prea multă speranţă în

ideea ei despre o bandă nouă. I se păruse foarte simplu. Se gîndea să se folosească de mania, care cuprinsese Statele Unite, pentru serialele dulcegăros-romanţioase şi să le transpună sub forma benzilor desenate.

Acum constatase însă că era departe de a fi atît de simplu. De fiecare dată cînd începuse să proiecteze şi să deseneze, creionul ei luase o altă direcţie. Nu putea desena personajele elegante pe care le văzuse în seara precedentă – cel puţin nu în registrul serios. Nu intenţiona să deseneze caricaturi. Dar actorii la care lucra spuneau şi făceau lucruri care nu se potriveau cu poziţia lor în societate, statutul lor, comportamentul lor.

În fine, îşi spuse Kate, ridicînd din umeri. O să găsească ea o soluţie. Întotdeauna o găsea. Peste o săptămînă va fi din nou în faţa planşetei ei, în Texas, unde se va apuca de o lucrare serioasă şi toate cele petrecute aici i se vor părea un vis.

Se întinse puţin, inhalînd adînc aerul proaspăt al dimineţii şi privind la splendoarea ce se desfăşura în faţa ochilor ei. Soarele răsărea în toată măreţia lui, iar razele lui făceau să strălucească toate culorile caselor şi grădinilor de pe versantul colinei.

Kate se întoarse văzînd-o pe Heather, care

apăruse pe terasă.

– Oh, Doamne, cît de mult îmi place locul ăsta, suspină Kate, cu un gest entuziast. Părul auriu îl purta împletit într-o coadă ce-i atîrna pe spate. Chiar şi fumul şi ceaţa sînt pitoreşti aici. Totul este atît de străin... atît de ne-texan!

Heather izbucni în rîs.

– Privit de aproape, fumul urban nu e deloc pitoresc, dar ştiu ce vrei să spui. Şi eu îl ador.

Kate întoarse privirea spre frumosul chip al prietenei ei, atît de plin de vioiciune. De cînd îşi putea aminti, Heather fusese cea mai bună prietenă a ei. Împreună îşi pierduseră primul dinte, împreună îşi cumpăraseră primul sutien şi au crezut că vor muri din cauza primei lor iubiri. I se părea curios să o întîlnească acum în această ţară exotică. Se întîmplaseră atît de multe de cînd s-au văzut ultima oară şi totuşi, într-un fel, i se părea că nu se despărţiseră niciodată.

Heather nu se schimbase deloc – micuţă, brunetă şi clocotind de energie. Lui Kate i se părea că oricît s-ar fi schimbat lumea în jurul lor, Heather ar fi rămas aceeaşi.

Tînăra femeie se aşeză la masa albă, din paie.

– Unde ai dispărut seara trecută? o întrebă ea, lăsîndu-se alene pe spătarul fotoliului.

Kate îşi împinse ochelarii, sus, pe nas şi se apropie de prietena ei.

– Am fost la vînătoare... pe un teren foarte privat, răspunse ea, zîmbind amintirilor.

Ochii verzi ai brunetei începură să lucească cu interes.

– Este în legătură cu scrisorile pe care le-ai primit ieri?

– De cînd eşti atît de deşteaptă? o întrebă Kate, ridicînd o sprînceană. Ai dreptate. Încă trei ziare au anulat benzile mele. Toate ziarele mă aruncă ca pe o cărămidă fierbinte, ásta în afară de cele care nu contează.

– Nu pot să cred, spuse Heather cu o loialitate încăpăţînată.

– Ba da, s-o crezi, spuse Kate, oftînd şi privind la cerul intens albastru. În adîncul fiinţei mele ştiam că aşa se va întîmpla. Eroii mei începuseră să mucegăiască. Făcu o strîmbătură. Nu mai am acelaşi entuziasm ca înainte. Mă gîndeam să le introduc puţin sex, dar acum îmi dau seama că este o cale greşită.

– Atunci de ce să-ţi faci griji? De ce să nu stai cu noi cîteva luni? întrebă Heather, entuziasmîndu-se. Tu nu ai nevoie de bani, ai încă ce ţi-au lăsat părinţii tăi, precum şi banii de la benzi. Cred

că i-ai pus la adăpost ani de zile; acum este prima dată cînd te văd cheltuind bani pentru persoana ta.

Ridică din umeri.

– Am tot ce-mi trebuie.

– Îţi dai seama ce vreau să spun? izbucni exasperată Heather. Ce-ar fi să spui *ce vrei?* Trăieşti ca şi cînd nu ai şti de unde îţi va veni următoarea masă şi, în realitate, eşti, probabil, cetăţeanca cea mai bogată din Plum.

Kate îi aruncă o privire sceptică.

– Acum exagerezi. Cînd sînt în apartamentul meu din Dallas, cel mai bogat cetăţean din Plum este domnul Jackson, de la staţia de benzină.

– Încă mai are staţia de benzină? întrebă Heather şi apoi chicoti, în timp ce prietena ei începu şi ea să rîdă. Bun, aşadar să fii cea mai bogată persoană din Plum nu este minunat deloc, dar trebuie să recunosc că trăieşti confortabil.

Confortabil, medită Kate, cu gîndul la oficiul unui om, cu adevărat, bogat. Ea avea casa din Plum, un apartament în Dallas şi bani în bancă pentru bătrîneţe. Dar noţiunea de confortabil era departe de conacul din Monte Carlo. Sullivan era departe de Delanore şi la ani-lumină faţă de Nuit.

Ce noapte! Ce potrivit pentru un bărbat care-i

apăruse în întunericul nopţii! Nu voia însă să-şi amintească de acel dans sub stele. Reacţia ei faţă de un perfect străin era prea încîlcită pentru creieraşul ei.

Mai tîrziu însă, în oficiu, senzaţiile ei au fost mai clare. Se stabilise un raport imediat între ei, ceea ce – ştia din experienţă – este destul de rar. Fuseseră pe aceeaşi lungime de undă. Cel puţin, aşa se întîmplase pînă cînd i-a destăinuit identitatea lui. Şi acum îi venea greu să creadă că bărbatul, cu care rîsese cu atîta poftă, era un membru al nobilimii belgiene.

Asta este, suspină ea. Ar avea ceva de povestit nepoţilor, un moment de emoţie puternică pe care să şi-l amintească, atunci cînd va fi acasă şi viaţa ei va reveni la normal.

Normal, se gîndi ea, strîmbîndu-se. După noaptea trecută nu ştia cum, dar *normal* nu-i mai părea foarte atrăgător. Oare avea să-şi petreacă restul vieţii, aşteptînd să înceapă actul următor?

– Hei, mă auzi?

– Iartă-mă, se scuză Kate, ridicînd ochii şi văzînd-o pe Heather cum o privea, exasperată. Ce spuneai?

– Te întrebam unde ai fost ieri-seară? Ai plecat şi am auzit că te-ai întors la două noaptea. Nu

vreau să joc rolul de mamă, dar îmi poţi spune unde ai fost?

Kate deschise ochii mari, cu o expresie de surpriză exagerată.

– Dar tu, ce făceai pînă la două noaptea?

De necrezut, dar Heather se îmbujoră la faţă.

– Evan a venit ieri acasă, spuse ea cu un zîmbet dezarmant.

– Oh, aşadar a venit! Şi unde este bietul om, acum?

Evan Martin, soţul lui Heather, plecase din ţară cu o săptămînă înainte de sosirea lui Kate la Monte Carlo. Iar Heather, chiar după şase ani de căsătorie, părea pierdută fără el.

– Încă în pat pentru a-şi reveni după primirea pe care i-ai făcut-o? o tachină Kate.

– Nu, a plecat devreme la lucru, explică ea, apoi adăugă, zîmbind şăgalnic: Nu cred că a dormit prea mult. Şi acum, nu mai evita să-mi răspunzi. Unde ai fost?

– Am cheltuit o avere pentru o rochie ridicolă şi pentru coafor, gene false – şi a fluturat din genele ei blonde – şi m-am dus la o serată.

Heather, surprinsă, rămase cu ochii la ea.

– De ce nu m-ai chemat să te văd? Cum arată rochia... foarte sexy, nu?

– Sexy? Da, cred că ai putea s-o descrii aşa. În realitate, m-am simţit foarte îndrăzneaţă, pînă cînd am ajuns destul de aproape ca să văd ce purtau şi celelalte femei. Îţi jur, Heather, că una nu avea pe ea decît o bucăţică de *Saran Weap,* drapată artistic, ce-i drept.

– Prostuţo! exclamă Heather. Te-ai îngropat prea mult timp în desenele tale. A sosit timpul... Se întrerupse brusc. Stai puţin... a cui serată era? De ce n-am fost invitată şi eu?

Kate sorbi din ceaşca cu cafea, apoi o privi pe prietena ei cu o expresie poznaşă în ochii ei căprui.

– Eu n-am fost invitată, şi m-am strecurat aşa de discret că ai fi fost uluită. După o pauză, spuse rar şi clar: Am zdrobit şleahta din înalta societate a contelui de Nuit.

Heather se înecă cu cafea.

– Ce-ai făcut?

Kate se ridică şi se îndreptă spre balcon.

– Mi-a venit în minte că aş putea culege un material pentru nişte benzi noi. Privi înapoi, ridicînd umerii: Cam aiurit, nu? Dar la timpul respectiv, mi s-a părut rezonabil.

– Rezonabil! repetă Heather uluită. Rezonabil? Izbucni într-un hohot de rîs muzical. Mă întreb de

ce sînt atît de surprinsă. Îşi scutură buclele negre. La suprafaţă, eşti raţională şi practică, dar foarte des ceva vine peste tine şi te convinge că eşti în stare să manipulezi toată lumea din jurul tău, ca să-ţi servească scopurilor tale.

Heather oftă şi-i aruncă prietenei sale o privire severă, apoi, neavînd ce-i face, îi zîmbi.

– Şi l-ai obţinut? Vreau să spun, materialul? Şi, cel mai important, ai întîlnit vreun personaj interesant?

Interesant, se gîndi Kate, înăbuşindu-şi un hohot de rîs... *Dar dacă i-ai spune fascinant? Sau destul de sexy ca să-ţi zboare ciorapii?*

Kate clătină din cap la amintirea atîtor clipe, ştiind prea bine că nu va vorbi niciodată despre bărbatul pe care îl întîlnise într-o noapte, sub stele. Privi spre prietena ei, care aştepta un răspuns.

– Oh, da, spuse Kate cu un umor sec. Am întîlnit un bărbat care mi-a suflat toată noaptea la ureche şi mi-a spus în franţuzeşte nişte lucruri, pe care am fost bucuroasă că nu le-am înţeles.

Heather se aplecă înainte, rezemîndu-şi coatele pe masă.

– Pare foarte misterios. Cine era?

– Nu-mi amintesc, răspunse Kate, ridicînd din

umeri. Şi să ştii că n-a fost misterios. Crede-mă, am întîlnit o mulţime de oameni în viaţa mea, dar el nu s-a aflat printre ei. Cînd s-a ataşat de mine, am sperat, în mod greşit, că mă va prezenta persoanelor pe care voiam să le cunosc. Dar nu mi-a trebuit mult timp pentru a-mi da seama că voia să mă introducă în lucruri care nu aveau nimic de-a face cu societatea, cel puţin nu cu genul de societate pe care o cunosc.

Heather zîmbi.

– Haida-de, n-ai să-mi spui că a fost singurul bărbat pe care l-ai cunoscut acolo. Listele de oaspeţi ale lui Alexandre Delanore sînt întotdeauna impresionante. Trebuia să cunoşti tone de bărbaţi.

– Poate că i-aş fi putut cunoaşte dacă îi vedeam, dar, din nefericire, a trebuit să-mi las ochelarii în poşetă. Kate rîse. Nu se prea potriveau cu rochiţa mea aurie.

– Eşti nebună. Nebună şi adorabilă, spuse Heather şi răsuflă adînc, uşurată. Îmi pare aşa de bine că eşti aici, Kate! exclamă ea. Mi-a fost tare dor de tine.

– Sigur că ţi-a fost, răspunse Kate, sceptică. Evan te tratează ca pe o prinţesă, trăieşti într-o vilă în cea mai romantică ţară din lume şi te baţi

pe burtă cu bogătaşii şi celebrităţile... sigur că ţi-am lipsit.

– Să ştii că da, repetă Heather. Apoi exclamă: Evan! Dumnezeule, trebuia să ne întîlnim în Oraşul Vechi pentru prînz. Sări în picioare. Dacă ne ducem să vizităm înainte Muzeul Oceanografic, trebuie să mă îmbrac de pe acum.

Kate rîse. Chiar şi dezastrele erau acceptate cu entuziasm de minuscula ei prietenă. Aruncînd peisajului o ultimă privire, în care se putea desluşi o nuanţă de regret, Kate o urmă pe Heather pentru a se pregăti pentru vizita la muzeu şi dejunul cu Evan.

În Vechiul Oraş Monaco nu puteau intra decît automobilele rezidenţilor, aşa că Heather şi Kate luară un taxi, dar cu toată graba cu care plecaseră de acasă, nu le rămăsese destul timp ca să vadă toate exponatele din muzeu.

Deşi Kate detesta să treacă în fugă printr-un muzeu, trebui să se conformeze ritmului impus de Heather şi nu-şi putu trage sufletul decît după ce se aşezară la o masă în centrul unui restaurant elegant.

Kate privi în jur, apoi îşi întoarse privirea spre Heather.

– Nu cred că ţi-am mulţumit îndeajuns pentru

invitaţia de a sta la tine, îi spuse cu căldură. Sper doar că nu te-am deranjat prea mult... pentru că, trebuie să-ţi spun că mi s-a făcut silă de hoteluri.

– Nu fi proastă. Sîntem atît de bucuroşi că eşti cu noi. Cînd am primit scrisoarea, prin care ne anunţai sosirea ta, am zbierat de fericire, exageră Heather. Aşa e cum îţi spun, vecinul nostru credea că Evan mă bătea.

Heather zîmbi ştrengăreşte, ca şi cum gîndul îi trezea amintiri plăcute, iar Kate se întrebă, pentru a nu ştiu cîta oară, cum de două persoane atît de diferite ca Evan şi Heather au putut să se îndrăgostească.

Micuţă, cu părul negru, Heather fusese o zvăpăiată toată viaţa ei – vioaie, cu o fire plăcută, deschisă – dar cu toate astea zvăpăiată. Evan înalt şi subţire, era exact opusul ei. Liniştit, calm, introspectiv şi solid ca o stîncă. După ce s-au cunoscut, Heather îl descrisese ca fiind „atît de statornic că e, pur şi simplu, inert". Dar nu se ştia cum, împotriva tuturor previziunilor, căsătoria lor s-a dovedit a fi foarte trainică. Erau şi astăzi tot atît de îndrăgostiţi, pe cît fuseseră cu şase ani în urmă.

– Unde este Evan? întrebă, brusc, Kate, întrerupînd manifestările entuziaste ale lui Heather.

– Spunea că s-ar putea să întîrzie. Privi ceasul de la mînă. O să fie aici în cîteva minute, iar eu mă duc să-mi refac pînă atunci machiajul. Să ai grijă de el pînă mă întorc.

– Aşadar, lui Evan trebuie să-i prezinţi o faţă nouă, în schimb prietena ta de o viaţă trebuie să se mulţumească cu cea veche, răspunse Kate indignată.

Heather îi răspunse peste umăr:

– Dacă nu m-ai omorît după primul meu permanent, nimic n-o să te mai mire. Îşi pipăi coafura şi adăugă plină de trufie: Evan crede în frumuseţea mea naturală şi nu vreau să-l deziluzionez.

Kate îşi privi prietena pînă ce dispăru, apoi zîmbetul i se şterse de pe buze. I se părea ciudat că nu se gîndise niciodată la măritiş pînă acum, cînd era în compania lui Heather şi a lui Evan. Dar şi aşa era doar un gînd care dispărea uşor. Şi apoi, îşi spuse ea, analizîndu-se cu luciditate, poate că era prea egoistă ca să aibă o căsătorie fericită. Dragostea pe care o avea unul pentru celălalt cerea un angajament pe care ea, Kate, simţea că nu şi-l poate lua. Să răspunzi de fericirea altei persoane era o sarcină prea grea pentru ea. Iar să depinzi de altul pentru propria ta fericire părea o propunere prea nesigură pentru

pragmatismul ei.

Cutele de încăpăţînare, care-i aspriseră chipul, se îndulciră la apariţia lui Evan, care venea spre ea. Deşi nu era originar din Plum, ca ele, în ochii ei el părea să reprezinte casa, căminul... sau poate o siguranţă, deşi Kate nu voia să admită că orice bărbat ar putea-o avea.

Dar orice fel de emoţie i-ar fi trezit în fiinţa ei, era destul de puternică pentru a o face să se ridice de la masă şi să se repeadă în braţele lui pentru o îmbrăţişare de bun-venit.

– Minunat! exclamă ea, ruşinată de lacrimile de duioşie ce-i sclipeau în ochi. De ce sînt atît de fericită cînd văd o persoană aşa de obişnuită ca tine? Dai impresia că eşti Gary Cooper, fără să deschizi gura măcar.

– Probabil că îţi este foame, spuse el, dîndu-i drumul din braţe şi luînd loc la masă. Iartă-mă de întîrziere. Privi în jurul lui. Dar unde este dragostea vieţii mele?

– I-a fost teamă că ai să divorţezi dacă o vezi fără ruj de buze, aşa că s-a dus să se repare. Kate rămase gînditoare o clipă. Cum de voi doi sînteţi încă în luna de miere, după şase ani de căsnicie?

Evan zîmbi şi se lăsă pe speteaza scaunului

fragil, nepotrivit cu dimensiunile lui de lungan.

– Probabil, pentru că noi încă exersăm, ca să fim îndrăgostiţi. Nu ne-am perfecţionat încă, aşa că ar trebui să exersăm întruna. Ridică din umeri şi păru ruşinat de a fi dezvăluit atît de mult din eul lui. Dar acum, vorbeşte-mi despre tine, Kate. Ce faci? Cum merge afacerea cu benzile desenate?

– Trebuia să întrebi, nu-i aşa? se strîmbă ea. Mă gîndesc serios să-mi deschid o staţie de spălat maşini.

– Aşa de rău merge?

– Da, confirmă ea. Dar nu vreau să vorbesc acum despre asta. Spune-mi ce s-a mai întîmplat de cînd nu ne-am mai văzut? Heather mi-a oferit versiunea ei, acum vreau să aud adevărul.

El rîse şi începu să-i povestească cum trăiau la Monte Carlo. Kate îşi ascunse cu greu un zîmbet, cînd îşi dădu seama că acum Evan chiar vorbea ca Gary Cooper.

– Dar ia spune-mi, de ce nu eşti încă măritată? întrebă el cu un zîmbet ironic, ştiind cum evita mereu această întrebare. Ai douăzeci şi opt de ani... doi ani pînă la treizeci. Nu crezi că ar fi timpul să te aşezi la casa ta?

Kate rîse.

– Semnul bărbatului fericit în căsătorie: în-

cearcă să mărite pe toate prietenele. Privind-o cu o sprînceană ridicată, continuă: E în regulă, vreau şi eu să mă mărit, dar astrologul mi-a spus că semnul meu era într-o casă greşită... sau casa mea era într-un semn greşit. Dacă mă gîndesc bine, se poate să fi fost Jupiter într-o casă greşită. Dacă o să apară în ziare că a spart o casă şi a intrat în ea, atunci o să ştiu precis.

– Termină cu circul, Kate. Vreau să te văd tot atît de fericită ca şi noi.

– Acum sînt sinceră. M-aş căsători imediat, dar bărbatul cu care sînt încurcată – ţi-am vorbit despre Conan, nu-i aşa? – ei bine, Conan lucrează în metalurgie şi nu mă pot obişnui cu ideea. Cred că trebuie să continuăm tot aşa.

– Kate.

Cuvîntul formulat cu calm o opri şi suspină privindu-şi mîinile.

– Eu nu cred că voi putea avea vreodată o relaţie asemănătoare cu a voastră, spuse cu o voce scăzută. Nu semăn cu voi.

– Dar cine spune că trebuie să fie ca a noastră?

Doamne, ce încăpăţînat e!

– Evan, ştiu că vrei să fiu fericită, dar a fi măritată nu e întotdeauna la egalitate cu a fi fericită.

De fapt, în cea mai mare parte a cazurilor este exact pe dos. Făcu o pauză şi privi în altă parte. Evan, am încercat, crede-mă, am încercat cu adevărat. Dar ceva mă opreşte întotdeauna înainte de a face pasul decisiv. Iar eu îmi spun de fiecare dată că n-aş avea rezerve, dacă respectivul ar fi cel potrivit.

– Dar nu-ţi dai seama că judecata asta este doar o scuză?

– S-ar putea... Oh, ştiu şi eu..., spuse ea exasperată. Dacă îmi vine atît de greu să mă angajez într-o căsătorie, probabil că nu sînt făcută pentru mariaj.

Evan zîmbi cu indulgenţă.

– Nu poţi crede aşa ceva, şi nici eu nu cred. Tu eşti o generoasă. Dar îi abandonezi întotdeauna pe cei ce vor să se ataşeze de tine. Zîmbi pentru a îndulci severitatea celor ce avea să-i spună: Tu n-ai înţeles niciodată cum să te sprijini pe o altă fiinţă. Crezi că este un semn de slăbiciune şi atunci îţi ascunzi emoţiile în spatele unei asprimi exterioare, dar, Katy, draga mea, într-o bună zi cineva îţi va dărui ceva şi atunci trebuie să-i dai partea aceea ascunsă.

Kate se înfioră, ca şi cum o ghicitoare i-ar fi prezis sfîrşitul. Ideea de a participa într-o relaţie,

aşa cum i-o dorea Evan, îi dădea nişte senzaţii ciudate în stomac. Adevărul era că o speria, iar lui Kate nu-i plăcea să fie speriată. Încercă să schimbe subiectul discuţiei, dar se opri cînd văzu privirea lui Evan fixată peste umărul ei.

– Ce-ai făcut în timp ce am lipsit din oraş? murmură Evan, ridicînd sprîncenele.

– De ce mă întrebi asta? rîse ea nervos. Ca şi cum aş fi plănuit să jefuiesc cazinoul sau aşa ceva!

– Nu, nu jaf, spuse el, dar se pare că ai atras atenţia unui peşte destul de mare.

Kate se întoarse în scaun, dar înainte de a fi făcut gestul, simţi senzaţia de furnicătură. Strînse pumnii şi-şi îndreptă privirea către o masă din colţul încăperii.

Alex şedea singur la o masă şi privirile lui erau fixate asupra ei. Cînd privirile li se întîlniră, el ridică paharul cu vin în cinstea ei şi-i zîmbi. Kate se simţi din nou copleşită de aceeaşi viziune ciudată de tunel, care o afectase cu o seară înainte. Totul dispăru în faţa ei, în afară de zîmbetul lui.

– Tipul a intrat aici după mine şi am avut impresia că te privea în mod ciudat.

Vocea lui Evan o aduse în prezent şi-şi întoarse ochii de la ochii negri, dominatori, ai lui

Alex pentru a întîlni privirea amuzată a lui Evan.

– Iar acum, privirea lui îţi face o gaură în spate, continuă el. Unde dracu' l-ai întîlnit pe Alex Delanore?

– Îl cunoşti? întrebă ea cu o voce răguşită.

– N-aş spune că îl cunosc, răspunse Evan, dar într-o localitate atît de mică vezi şi auzi o mulţime de lucruri. Am văzut şi am auzit destul, ca să ştiu că nu face parte din cercul meu social... sau dintr-al tău. Cum ai reuşit să atragi atenţia acestei celebrităţi a lumii acesteia?

– Eu... eu... l-am întîlnit la o serată, se bîlbîi jenată. Dar abia îl cunosc. Nu... nu-mi pot imagina de ce se uită la mine, minţi ea. Ce ştii despre el?

Evan se lăsă în scaun şi sorbi din vin.

– Ia să vedem. A apărut de curînd pe scenă şi e răsfăţatul tuturor. Are un castel la Lucerna, unul în Belgia şi o vilă aici. Întinderea bogăţiei lui este obiectul unor speculaţii constante, tot aşa ca şi mediul de unde provine. Îi plac femeile, îi place jocul, cheltuieşte banii ca apa, iar dacă vrei să ştii ce marcă de pastă de dinţi foloseşte, aş putea afla pînă la amiază.

Kate izbucni într-un rîs surprins.

– Vrei să-mi spui că peste acest oraş pluteşte o adiere de bîrfeli?

– O adiere? o întrebă el, rîzînd. Este ocupaţia a nouăzeci la sută din populaţie. O privi cu curiozitate, apoi se aplecă înainte şi-şi puse o mînă pe ale ei. Ce nu este în ordine, Katy?

Dar mîna ei începu să o furnice nebuneşte, aproape frigînd-o, din cauza intensităţii senzaţiei şi îşi trase brusc mîna, ridicîndu-se.

– Am... mi-am amintit de ceva, Evan. Trebuie să plec. În timp ce vorbea, începu să se depărteze de masă. Te rog scuză-mă faţă de Heather şi spune-i că ne vom revedea acasă.

Apoi, fără să-l lase să spună un cuvînt, ieşi cu un pas vioi din restaurant.

Ajunsă afară, în stradă, se rezemă de clădirea de piatră şi respiră adînc pînă cînd i se liniştiră bătăile inimii. Apoi porni cu paşi rari, simţind o învălmăşeală în cap.

Alex se ridică de la masă şi privi în urma lui Kate. Unul dintre avantajele de-a face parte din nobilime, îşi spuse el, în timp ce părăsea restaurantul. Nimeni nu te urmăreşte cînd pleci fără să plăteşti.

Afară, în lumina puternică a soarelui de amiază, o văzu umblînd încet pe trotuar. Zîmbi de plăcere la imaginea ei, tot aşa cum un cunoscător ar zîmbi Mona Lisei, evident cu un zîmbet de apre-

ciere, dar care conţinea parcă şi o doză de posesiune, ca şi cum această frumuseţe fusese creată numai pentru plăcerea lui.

Părul ei blond, lung, era strîns într-un rulou la ceafă, amintindu-i de o frumuseţe din anii 1950 şi, pentru a completa imaginea, o pălărie albă, cu boruri largi, îi încadra chipul. Rochia albă avea buline bleumarin, revere largi şi talia îi era strînsă cu un cordon lat, tot alb. Impresia generală era de inocenţă şi prospeţime de primăvară.

Pentru o clipă ezită, întrebîndu-se de ce se expunea la o altă respingere. Nu pentru că s-ar fi gîndit că avea ceva comun cu tulburarea lui Tony; era sigur că nu... în fine, aproape sigur. Aşa că de ce se încăpăţîna să hărţuiască o femeie care, era limpede, nu voia să aibă nimic a face cu el?

Apoi, unul dintre proverbele pe care Mustafa i le tot repeta pînă la saţietate îi veni în minte: *Inima are nişte raţiuni, pe care raţiunea nu le cunoaşte.*

Zîmbi, ridică bărbia cu hotărîre şi grăbi pasul.

Kate simţind că nu mai înainta singură, întoarse uşor capul, dar ştia deja cine era. Alex păşea calm lîngă ea, privind drept în faţa lui. Percepînd accelerarea bătăilor inimii, acceleră pasul, încercînd să nu ia în seamă prezenţa lui.

– Ai cîştigat.

Cuvintele rostite domol o făcură să tresară tot atît de mult ca şi cînd ar fi fost strigate.

– Adevărat, ducesă, continuă el, vocea lui profundă fiind egală şi calmă. Chiar dacă ai fugit de mine în noaptea trecută, tot mă interesezi.

Kate se opri şi-l examină cu atenţie.

– Ce-ai vrea să fac, să îngenunchez şi să-ţi sărut mîna sau să anunţ presa locală? spuse ea cu un zîmbet dulce.

Dar văzîndu-l că rîde şi o priveşte cu o caldă intimitate, spuse:

– Ascultă-mă, domnule Conte, eu nu sînt o ducesă. Sînt un nimeni. Sînt doar o desenatoare de benzi, în vacanţă, care a ales să intre neinvitată la petrecerea dumitale, deoarece avea nevoie de material. Asta-i tot, spuse ea cu fermitate.

– Eşti desenatoare de benzi? o întrebă el surprins. Ce benzi?

De ce i s-a părut că detectează o uşurare în vocea lui? Pentru Dumnezeu, din ce credea el că trăieşte? Îl privi.

– *The Dobsons*. De ce?

– *The Dobsons,* spuse el fără să răspundă la întrebare. Pe vremuri îi citeam.

– Pe vremuri? Vocea ei era tragică. N-ai vrea să mă întorc ca să- mi înfigi pumnalul în faţă?

– Iartă-mă, rîse el în chip de scuză. Am atins un punct dureros?

– Cred că va trebui să mă obişnuiesc cu asta, spuse ea cu melancolie, apoi, uitîndu-se în jur, constată că mergeau pe stradă braţ la braţ.

– Alex, oftă ea exasperată, ce înseamnă toate astea? Îl privi cu o expresie severă. Azi-dimineaţă am auzit cîte ceva despre tine şi, deşi recunosc că sînt flatată, te întreb de ce mă urmăreşti?

Alex se opri, vîrî mîinile în buzunare şi înălţă privirea la cer. După un timp o privi din nou şi ridică din umeri, un zîmbet chinuit apărîndu-i pe chip.

– Nu ştiu nici eu, spuse el cu o voce scăzută, probabil că eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, dar nu eşti.

– Diavol cu glas de miere ce eşti! hohoti ea de rîs.

– Aş mai putea spune că eşti cea mai interesantă persoană pe care am întîlnit-o vreodată, dar l-am cunoscut pe Richard Nixon, spuse el studiind emoţiile contradictorii ce se citeau pe chipul ei.

– Şi trebuie să existe cel puţin două femei în lume, care să fie mai sexy decît mine, îl ajută ea.

– Cel puţin, începu el să rîdă. Şi multe altele

care au mai mult succes.

– Bun, spuse ea, respirînd adînc. Am eliminat elementele pentru care nu te interesez, atunci spune-mi care sînt cele pentru care te interesez.

– Nu ştiu, răspunse el, dînd iar din umeri. Poate că este senzaţia aceea ciudată, caldă, care mă cuprinde ori de cîte ori mă apropii de tine.

– Ai putea obţine acelaşi efect cu o ceaşcă cu cacao.

– Nu, n-aş putea... tocmai asta-i problema. N-am mai simţit niciodată aşa ceva. Numai cu tine.

Bucluc, îşi spuse ea din nou, apropiindu-se de peretele din spatele ei. Tonul lui era sincer şi tocmai de aici venea buclucul.

– Uite, Alex, îi spuse ea cu o voce pierdută, îmi pare bine că te-am făcut să te simţi bine, dar tot nu înţeleg de ce mă urmăreşti. Apoi pe un ton belicos: Pentru Dumnezeu, ce *vrei?*

Alex se sprijini cu mîna de zidul din spatele ei.

– Vreau să te văd dezbrăcată, spuse el pe tonul cu care ar fi discutat ştirea meteorologică. Vreau...

Kate tresări, îşi înăbuşi un rîs isteric şi, aproape înecîndu-se, îi spuse:

– Stai, să uităm că te-am întrebat. Nu vreau să ştiu.

– Dacă nu voiai să ştii, n-ar fi trebuit să întrebi, spuse el pe un ton obişnuit. Cu un deget îi ridică borul pălăriei, ca să-i vadă mai bine faţa, în timp ce continuă: Vreau să te privesc toată. Vreau să simt pielea ta lîngă a mea. Vreau să-ţi despletesc părul şi să-l simt cum cade în jurul meu, cînd facem dragoste. Vreau să arzi şi tu de dorinţă tot atît cît ard eu, cît am ars de cînd te-am văzut, noaptea trecută. Vreau... vreau tot, Kathryn.

Se dădu puţin înapoi şi-i zîmbi.

– Asta-i ceea ce vreau. La ce mă resemnez este să te pot cunoaşte mai bine. Nu ştiu nimic despre tine, dar aş putea recurge la un prieten.

Uluită, Kate se rezemă de perete, apoi deschise ochii mari şi-l privi.

– Tu... tu ar trebui să fii închis, spuse ea cu un glas răguşit. Urmăreşti oamenii peste tot şi îi transformi într-o legumă fiartă. Glasul îi crescu, pe măsură ce muşchii i se întăriră şi îi reveni puterea. Pe urmă, zîmbeşti, şi le spui calm: Fii prietenul meu.

La primele ei cuvinte, Alex începu să zîmbească, apoi văzînd un *Jaguar* roşu, care zbura pe lîngă el, întoarse capul ca să-l urmărească, iar

Kate se încruntă cînd îşi dădu seama că o mare parte din discursul ei se pierduse.

– Ce e cu tine? îl întrebă ea. Joci rolul lui Jekyll şi Hyde? Pentru că dacă e aşa, în clipa în care sprîncenele îţi ies în afară şi îţi creşte păr în palme, eu o şterg. Mă auzi? Alex...

Alex întoarse privirea spre ea, cu o expresie aspră.

– Ticălosul... murmură el exasperat privind în lungul străzii. Apoi, privind-o din nou, strînse fălcile cu încăpăţînare şi-i spuse: Hai cu mine. O luă de braţ şi o conduse spre stradă. Ridicînd o mînă, semnală unui *Mercedes* bleu-argintiu, care se îndrepta încet spre el. Lui Kate i se păru că mai văzuse automobilul trecînd de mai multe ori pe lîngă ei.

Cînd un şofer în uniformă coborî din maşină şi sări să deschidă portiera din spate, Kate se smulse din mîna lui.

– Ce dracu' crezi că faci? ţipă ea.

– Vreau să urmăresc maşina aceea, spuse el calm. Apoi, cînd o privi, în ochii ei văzu o licărire de interes. Întorcîndu-se spre şofer, îi spuse: Bernard, poţi să te duci acasă.

Kate deschise gura pentru a protesta şi a-i spune părerea ei despre milionarii excentrici care

încearcă să răpească desenatoare inocente, cînd o expresie stranie i se aşternu pe chip. Fără nici un alt comentariu, se îndreptă spre automobil, se aşeză în scaunul pasagerului şi trase portiera cu un gest ferm.

N-o impresionă nici hohotul de rîs surprins dar triumfător, cu care aprobă Alex. Pentru că acum ştia ceea ce ar fi trebuit să ştie încă din noaptea trecută: Acesta era actul următor.

Capitolul 4

În timp ce Alex conducea ca un expert pe străzile întortocheate ale Monaco-ului, Kate stătea tăcută şi cuminte în colţul ei. Nu scoase nici un cuvînt nici cînd au intrat pe bulevardul Rainier, trecînd prin Fontvieille, districtul industrial al micului Principat.

Dar, pe măsură ce înaintau, cutele care-i brăzdau fruntea se adînceau, ochii i se strîngeau, iar ea încerca să rezolve engima care o preocupa. Din cînd în cînd murmura ceva numai pentru ea, ridicînd arătătorul de fiecare dată cînd ajungea la un stadiu cînd lucrurile păreau să se apropie de rezolvare.

În curînd, intrară pe autostrada Monaco-Nisa şi *Mercedes*-ul zvîcni înainte cu viteză. Kate îşi

acordă o pauză de la frămîntatele ei gînduri şi se întoarse în scaun pentru a-l studia pe bărbatul de la volan.

Analizase toate situaţiile, toate sentimentele şi le dăduse de o parte înainte să înceapă să vorbească calm şi rar:

– O fac din nou, nu-i aşa? Pentru a treia oară de cînd te-am întîlnit. Dumnezeule, să fi fost numai ieri? Te urmez peste tot ca o gîscă. Bătu cu încheietura arătătorului în dinţii din faţă şi apoi adăugă pe un ton ironic: Poate că este din cauză că nu am destulă lecitină.

Zîmbetul lui nu o înfurie. Nu era vina lui, dacă ea îşi pierduse minţile. Nu, îşi spuse ea, dînd din cap, el nu putea fi făcut răspunzător pentru ideea care-i venise cu cîteva minute mai devreme, aşa că nu-l putea învinovăţi pentru faptul că situaţia îl amuza.

Scutură din cap şi continuă cu o expresie de surprindere calmă:

– Merg pe stradă şi un bărbat, pe care abia îl cunosc, vine la mine şi spune: „Trebuie să urmărim maşina aceea". Parcă ar fi într-un film prost.

Flutură mîna înainte şi înapoi.

– Iar eu ce fac? Chem poliţia? Folosesc ceea ce am învăţat în cele două lecţii de judo? Sau

măcar îi răspund cu un politicos: „Nu mulţumesc. Ieri a fost ziua mea de nebunii, aşa că astăzi cred că am să fiu întreagă la minte?"

Dădu din nou din cap cu exagerare, neluînd în seamă veselia lui.

– Îhî, nu eu. Nu, Kate. Numeşte-mă Iresponsabila Sullivan. Eu mă urc în maşină, ca şi cum aş fi aşteptat toată viaţa să fac o călătorie de plăcere cu un fugar. Rîse fără amărăciune, apoi se lăsă pe spătarul de piele, adăugînd domol: Parcă spuneai că conduci un *Ford.*

– Eu da, dar Bernard conduce un *Mercedes,* spuse el, aruncîndu-i o privire rapidă. Eşti foarte impulsivă, aşa-i?

Kate ridică din umeri şi-şi flutură degetele răsfirate, într-un gest ce însemna „aşa şi aşa".

– Nu, eşti, cu siguranţă, impulsivă, zise el. Dar, ia spune-mi, regreţi de obicei acţiunile impulsive?

Kate medită asupra întrebării.

– De obicei nu, spuse ea în cele din urmă. În general, îmi spun că dacă luam drumul sigur, ar fi fost cel puţin plicticos. Îi aruncă o privire tristă. Dar trebuie să notezi că impulsurile mele nu se referă la ceva mai drastic decît să-mi cumpăr o bluză roz-aprins de preferat uneia potolită, maro. Doar în ultimele două zile m-au dat impulsurile

peste cap.

– Asta trebuie să însemne că te maturizezi, zîmbi el, văzînd privirea ei neîncrezătoare. Este logic. Impulsurile se dezvoltă în ceea ce priveşte obiectivele, aşa că mintea ta trebuie să te urmeze.

– Chiar crezi asta? îl întrebă ea, sceptică, privindu-l cu coada ochiului. Nu crezi că s-ar putea ca, după toţi aceşti ani, creierul meu să se fi atrofiat? Rîse scurt. Dacă voi continua în ritmul acesta, nu ştiu unde am să ajung săptămîna viitoare; poate ţesînd preşuri din ciorapi vechi şi făcînd suporturi pentru periuţe de dinţi.

Alex rîse şi o bătu pe spate.

– Eşti nervoasă şi prea tensionată, o tachină el. Relaxează-te. Ai luat o decizie, de ce să nu te relaxezi şi să te bucuri de hotărîrea ta?

Luase oare o decizie? se întrebă Kate. Probabil că o luase, deoarece se afla aici, dar nu i se păruse că avusese de ales – doar dacă alternativa viaţă şi hibernare poate fi considerată o alegere. Să-l urmeze, să se implice cu el, îi păruse inevitabil la timpul respectiv. Doar după ce acţiunea avusese loc, începuse să se minuneze de gîndurile ciudate ce se încrucişau în mintea ei.

Se întrebă dintr-o dată dacă nu exista cumva o putere necunoscută în Alex, care îi provoca

acest comportament ciudat, sau dacă nu exista în ea. Sau poate în amîndoi. Senzaţiile pe care începuse să le aibă, acţiunile ei cu totul necaracteristice nu ar fi fost posibile, dacă ei nu se întîlneau.

Întorcîndu-se din nou spre el, începu să-l studieze din pură curiozitate. Alex se concentrase asupra conducerii automobilului pe autostradă, astfel că zîmbetul i se ştersese de pe chip.

Lui Kate îi ieşise din minte că se aflau într-o misiune misterioasă şi acum începu să caute din ochi *Jaguar*-ul roşu, deşi în minte i se învălmăşeau o mulţime de întrebări pe care ar fi trebuit să le pună în acel moment. De fapt, nişte întrebări prosteşti precum: Ce facem acum... şi, pentru Dumnezeu, de ce o facem?

Dar nu putea pune astfel de întrebări. Chiar dacă îi venea greu să-şi reţină curiozitatea sau să renunţe să mai bodogănească şi să mormăie protestele care îi devenise o a doua natură, ajunse la concluzia că acum era mai important să accepte ce i se întîmpla, fără să aştepte explicaţiile.

În definitiv, i-ar fi putut trece prin cap lui Lois Lane să-l întrebe pe Superman despre nişte detalii lipsite de importanţă, în timp ce el zumzăia pe firmament, ca să-i prindă pe băieţii răi? Dar fidelul

Bullwinkle putea fi altfel decît devotat, în timp ce-l urma pe bravul Rocky?

Kate zîmbi brusc. Superman? Bullwinkle? Ce-i veni?

– Uite-l, spuse Alex, emoţia răzbătînd în tonul vocii lui.

De cîteva secunde părăsiseră autostrada şi rulau acum pe un drum lateral ce se îndrepta spre nord.

– Ducesă?

Kate îl privi cu prudenţă cînd îi văzu zîmbetul convingător. De mult nu mai avea încredere în acest zîmbet.

– Da, conte, murmură ea.

– Dacă deschizi torpedoul pentru mănuşi, ai să găseşti o hartă. Te rog să te uiţi către ce ne îndreptăm.

– Vrei să-mi spui că nici măcar nu ştii unde sîntem? îl întrebă ea, aruncîndu-i o privire surprinsă şi lipsită de încredere.

Sentimentul că întîlnirea cu el şi implicarea ei în viaţa şi afacerile lui se datorase soartei, începuse să se estompeze în cursul călătoriei; acum dispăruse cu totul. Nu asta era viaţa ei; era, pur şi simplu, un episod care lipsise din unul dintre serialele televiziunii.

– Eu sînt din Wisconsin, spuse el cu hotărîre, ridicînd indiferent din umeri. Dacă m-ai întreba cum să ajungi din Waukesha la Sheboygan, aş fi omul tău, ţi-aş răspunde imediat. Dar aici am putea tot atît de bine să fim pe Marte, fără să pot face vreo deosebire.

Wisconsin. Noaptea trecută îi spusese că nu era belgian, iar accentul lui îi dezvăluise că era american, dar abia acum îşi dădea seama ce ciudat era totul.

Adevărul era că nu-i dăduse nici o informaţie despre mediul din care provine. Cum putea un bărbat care era tot atît de american ca baseballul, să ajungă a fi un conte belgian? Din cîte ştia ea, titlurile se moşteneau. Evan îi spusese că Alex era nou pe scena din Monte Carlo. Să fi însemnat oare că devenise recent un conte sau, pur şi simplu, că venise de curînd în fief-ul celor bogaţi şi celebri?

– În Wisconsin cresc mulţi conţi? îl întrebă ea, aruncîndu-i o privire iscoditoare. Adică, sînt din recolta statului, aşa cum sînt cartofii de Idaho?

Dar cum singurul răspuns a fost rîsul lui pe înfundate şi catifelat, care avea darul să-i tulbure întregul sistem nervos, Kate înghiţi cu greutate şi renunţă la personificarea lui Bullwinkel.

– Alex, spuse ea rar, nu vreau să par că mă bag în afacerile tale, dar n-ai putea să-mi spui şi mie de ce gonim după maşina aia? Îţi datorează bani... sau te simţi ofensat de *Jaguar*-ii roşii?

– Trebuie să vorbesc cu el. O mică problemă de şantaj, spuse el. Vocea îi era calmă şi indiferentă, dar ea simţi că aşteaptă să-i vadă reacţia.

– Oh, asta explică totul, spuse ea, aprobînd din cap, ca şi cum şantajul ar fi o pîine zilnică.

Se apleca însă în faţă şi scoase harta, o întinse pe genunchi şi începu s-o studieze cu atenţie.

Alex rîse fără reţineri.

– Ştii ceva? Eşti adorabilă.

– Asta a fost şi părerea mea, răspunse ea cu modestie, apoi urmări cu arătătorul o linie de pe hartă. S-ar părea că sîntem pe linia asta subţire, roşie, care duce spre Digne. Ştii ceva, Alex, cred că aş prefera linia dublă, portocalie. Arată mai stabilă. Asta pe care sîntem acum pare să ne ducă printr-o mulţime de locuri verzi, ondulate.

– Locurile verzi, ondulate sînt munţii.

Cuvintele lui îi confirmară temerea pe care ea nu voise s-o exprime.

– Am impresia că am văzut peisajul ăsta într-un film, murmură ea în timp ce începură să urce pe un drum abrupt şi cu serpentine.

– Oh?

– Da, Fred Flintstone şi Barney erau...

Se întrerupse pentru a-şi trage răsuflarea, în timp ce Alex accelera.

Priveliştea începu să vîjîie pe lîngă ei, transformîndu-se într-o ceaţă verzuie. Kate rămase calmă şi imperturbabilă timp de cîteva clipe, apoi se lăsă pe spate în scaun, borul larg al pălăriei îi alunecă pe nas în timp ce închise ochii şi se ţinu de scaun îngrozită.

Am depăşit orice limită, îşi spuse ea, acceptînd situaţia cu un aer fatalist. Oricînd, de acum înainte, drumul nostru va fi vertical, în loc de a fi orizontal.

Oasele rupte dădeau dureri mari. Ştiuse asta din totdeauna. Auzise întotdeauna fraza asta: „Kate, oasele rupte nu sînt ceva amuzant"! Era îngrozită că va trebui să constate aceasta pe pielea ei, mai bine-zis pe oasele ei. Dar nici să intri cu capul într-un parbriz nu era o alternativă agreabilă.

Deschizînd cu prudenţă un ochi, aruncă o privire pe geamul lateral. Obiecte, pe care le bănuia a fi copaci şi stînci, treceau prin faţa ei cu o viteză ameţitoare, topindu-se unul în celălalt într-o frescă incredibilă albastru-verzui, pictată pe un fond al-

bastru.

Coborînd privirea, se îngrozi la priveliştea prăpastiei ce părea să se caşte direct sub ea, ca şi cum roţile maşinii de pe partea ei se menţineau doar datorită încrîncenării cu care se ţinea de rezemătoare.

Dacă ar fi privit mai atent, ar fi văzut că mai era un metru între ea şi marginea prăpastiei, dar cum nu era dispusă să facă evaluări obiective, strînse tot mai tare din ochi.

Doamne Sfinte, putem vorbi? gemu în tăcere Kate. *Nu ţi-am cerut niciodată prea multe, nu-i aşa? Tu trebuie să înţelegi că mai am multe lucruri de făcut.* Respiră cu greutate. *Sînt datoare cu două cărţi de restituit la bibliotecă şi ai să-ţi aminteşti că mi-am promis întotdeauna să particip la maratonul de la Boston... de îndată ce voi fi în formă.*

Cu coada ochiului, Alex aruncă o privire rapidă spre Kate. Are curaj, se gîndi el încîntat. Viteza necesară, ca să nu-l piardă pe Alvarez, o înspăimînta, dar se ţinea tare.

Curaj şi frumuseţe, îşi mai spuse el cu încîntare, *o combinaţie formidabilă.* Nu era de mirare că îl intrigase din prima clipă cînd pusese ochii pe ea.

În noaptea trecută, în timp ce o urmărea prin fereastră, o găsise doar atrăgătoare... şi plină de sex-appeal. O văzuse cum observa scena din jurul ei, total neimpresionată de personajele care erau atît de mult impresionate de ele însele. Tocmai asta îl atrăsese, dar mai fusese atras de multe alte femei, pentru a descoperi mai tîrziu o fisură în personalitatea lor, care să-l depărteze de ele pentru totdeauna.

Numai cînd văzuse rîsul lucind în ochii ei şi constatase onestitatea fără jenă... în reacţiile ei faţă de el şi de lume, simţise că îi atinge o coardă care aştepta de mult să fie atinsă. Coarda cea mai ascunsă, partea din fiinţa lui care rămăsese singuratică şi atunci cînd fizic era alături de cineva.

Intrase în viaţa lui şi fără nici un efort îl făcuse să se simtă mai viu decît se simţise de mulţi ani. Descoperise ceva special în această femeie, şi era hotărît să n-o lase să plece, pînă ce nu va afla ce lucru îl făcea să se simtă astfel.

Hohoti încet cînd o văzu cum se lasă şi mai jos în scaun. În primul rînd, va trebui să găsească un loc în care să nu-i mai fie frică, îşi promise el.

– Ce mai faci acolo, Kate? o întrebă Alex, întrerupîndu-i gîndurile înspăimîntate.

– Bine, abia i se auzi vocea. Bine şi grozav. Ultimul cuvînt se pierdu într-un geamăt şi îşi reluă conversaţia tăcută cu Fiinţa Supremă. Dumnezeule, la Plum, moartea are loc lunea, nu în vacanţe scumpe în Franţa. Îţi promit că n-am să mai las niciodată bărbaţi nebuni să mă acosteze, dacă ai să mă fereşti să nu fiu aruncată ca o mătură.

În sfîrşit, înţelese originea noţiunii de „a-ţi îngheţa sîngele în vene". Acum simţea chiar cum sîngele era solid şi nu lichid cînd trecea prin venele ei. Poate că dacă era atentă, l-ar fi putut vedea mişcîndu-se în cheaguri şi bucăţi pe sub piele. Dar asta n-o va putea şti niciodată, deoarece ar fi fost nevoie de o rangă pentru a-i deschide ochii.

– Uite-l, spuse Alex, întrerupîndu-i din nou firul gîndurilor ei.

El părea calm şi reţinut, dar i se putea detecta o tensiune latentă. Şi cu furie în suflet, Kate mai recunoscu şi o doză de freamăt, de anticipaţie. Idiotul chiar se distra.

Ideea de a se repezi la el fu repede abandonată, întrucît îşi aminti că el conduce automobilul şi atunci deschise ochii şi văzu în faţa lor maşina roşie. Doar o dubiţă şi un camion *Saab* îi mai separa. Respiră adînc uşurată cînd simţi că Alex

reduce viteza, menţinînd o distanţă rezonabilă între ei şi maşina urmărită.

Îndreptîndu-se în scaun, Kate îşi ridică pălăria de pe podeaua maşinii şi-i aruncă o privire întristată, deoarece era strivită şi murdară. Încă un semn la răboj împotriva lui Alex, îşi spuse ea, aruncînd pălăria pe bancheta din spate.

– Sper că nu ţi-a fost frică?

Cum putea fi în acelaşi timp îngrijorat şi amuzat?

– Mie? se ironiză ea. Sigur că nu. Am încredere totală în măiestria ta de a conduce.

– Înţeleg, aprobă el. De asta ai smuls rezemătoarele de braţ şi ai făcut o gaură în mochetă, încercînd să pui frînă.

Kate făcu un gest vag cu degetele.

– Ştii cum este. Mintea se încrede în tine, dar trupul meu era preocupat de autoconservare. Întotdeauna acest din urmă sentiment e preponderent cînd mă aflu atît de aproape de moarte.

Alex rîse iar şi sclipirea de aventură se întoarse în ochii lui. Spuse:

– Ţine-te bine, Katy, iubito.

Apăsă din nou pe accelerator.

– Ohh, aiaiai! se tînguia, regăsind logică în expresia favorită a lui Heather.

De fapt viaţa mea nu era atît de plicticoasă, îşi

spuse ea, în timp ce se simţi din nou ţintuită de spătarul scaunului, din cauza vitezei. *Şi oricum, e aşa de rău să fie plicticoasă? Eu pot face casă bună cu plictiseala. Adică, dacă trăiesc, aş putea trăi cu plictiseala.*

Îşi înăbuşi un chicot care se ridica involuntar. *N-am să fiu isterică,* îşi spuse ea încet şi cu grijă, dar cînd au depăşit bătrînul *Saab* la o curbă periculoasă, ştia că minţise. Dregîndu-şi glasul, îşi puse la încercare coardele vocale pentru protestul căruia îi venise în sfîrşit timpul.

– Alex, spuse ea, abia recunoscîndu-şi vocea subţirică ce-i venea din gîtlej, Alex, eu nu sînt făcută pentru poveştile astea de capă şi spadă. Zău nu sînt.

– Dar noi vom fi prieteni şi prietenii împărtăşesc experienţele, îi spuse el, fără s-o convingă cu tonul lui sincer şi blînd.

– N-ar fi mai bine să împărtăşim un pahar cu vin?

Tocmai trecuseră de o trecătoare şi se aflau din nou pe marginea unei prăpastii, cînd Kate înghiţi cu greu şi adăugă fără putere:

– Dacă mă gîndesc bine, un pahar dublu cu votcă.

De data aceasta, cînd Alex izbucni în rîs, nu-i mai acceptă cu uşurinţă amuzamentul, nici măcar

cînd o întrebă, vrînd s-o înviorezе:

– Îţi este bine, nu-i aşa?

– În comparaţie cu ce – cu un stop cardiac? îl întrebă ea sec şi se lăsă fără putere în jos din cauză că Alex încercase să evite un iepure.

După aceea nu mai simţi nevoia să redeschidă ochii şi nici să dea glas vreunui protest. I se păru că trecuseră ore de cînd îşi interzisese să se mai gîndească la felul cum maşina părea să alunece în prăpastie, recitînd în schimb poeme de Robert Burns, pe care ea şi Heather le învăţase la şcoală.

Kate trecuse de stadiul cînd era amuzantă, în momentul cînd simţi că maşina încetineşte.

„Păsările sălbatice cîntau, ecoul răzbătea, în timp ce fundul lui Damon bătea ora, Sir", termină ea, deschizîndu-şi cu prudenţă ochii.

Privi întîi spre Alex, nedorind să vadă ce se putea afla în dreapta ei, şi văzu că întregul lui trup se scutura de rîs.

– Nu mi s-a mai întîmplat, începu el cu o voce întretăiată de rîs, să întîlnesc pe cineva care să ştie pe dinafară tot ce a scris Robby Burns.

– Nu tot, ci numai părţile care ar interesa o adolescentă zburdalnică. Îndrăzni să arunce o privire prin parbriz şi văzu o mică vale smălţuită cu căsuţe. Ce-i acolo, Shangri-La?

– Se poate ca ţie să-ţi fi părut că sînt Himalaya, dar să ştii că, prin comparaţie, sînt munţi foarte mici.

– Rareori vorbesc prin comparaţie, răspunse ea ţîfnoasă. Aşa că, dă-mi voie să-ţi spun fără înconjur să termini cu raliul ăsta nebun de coastă şi să găseşti un drum fără denivelări ca să mă duci acasă?

– Acasă?

Alex rostea cuvîntul cu o voce calmă şi aproape indiferentă. De ce se simţea ea oare neliniştită din cauza unui singur cuvînt?

– Da, acasă, repetă ea. Casa mea temporară de la Monte Carlo, unde locuiesc la nişte prieteni.

– De fapt, Kate, începu el, dar privind în jos, spre vale, ochii i se îngustară şi schimbă vorba. S-a oprit. Închide încă o dată ochii, Kate, vreau să văd ce face.

Poate că era din cauza faptului că el accepta în mod automat laşitatea ei sau poate că începuse să se obişnuiască cu teroarea, deoarece, indiferent de cauză, coborîşul rapid pe ultima serpentină care i-a adus în vale nu a mai fost în stare să-i provoace nici măcar o singură bătaie de inimă.

Ba, chiar era mîndră de performanţa ei cînd

trecură încet pe lîngă maşina sport fără nici un ocupant şi se opriră pe şosea, lîngă un pîlc de copaci.

– Probabil că s-a oprit pentru prînz, spuse Alex fără să se adreseze nimănui în special.

– Prînz? repetă Kate plină de speranţă. Trecuse peste prînz, Dumnezeule, parcă ultimul fusese cu zile în urmă. Privindu-şi ceasul de mînă, constată cu surprindere că nu trecuseră mai mult de două ore de cînd îl părăsise pe Evan la restaurant.

– Şi ţie ţi-e foame? o întrebă Alex. Să ştii că eu sînt hămesit. Şi am senzaţia că el se află la singura tavernă din regiune. Privi înapoi spre sat. De ce să nu ne întoarcem şi să vedem ce putem găsi?

Micuţul sat nu avea altceva decît un han, un garaj ca o cuţumie, care-i amintea lui Kate de atelierul unui potcovar, o frumoasă bisericuţă din piatră albă şi un magazin general. Iar magazinul era cu adevărat general: găseai acolo de la baghete franţuzeşti şi cărţi poştale, la ciocane şi ruj de buze.

În timp ce Alex făcea cumpărăturile, Kate folosi telefonul pentru a o suna pe Heather.

Receptorul fu ridicat la primul apel.

— Heather? spuse Kate, întrebîndu-se pentru prima oară cum va putea explica prietenei ei.

— Kate! se auzi scrîşnetul înnebunit al lui Heather. Katy Sullivan, unde naiba eşti? De ce ai plecat de la restaurant, fără să spui nimic? Evan mi-a spus că te-a emoţionat Alex Delanore. Kate, ce dracu' se întîmplă?

— Heather, spuse Kate abţinîndu-se să nu izbucnească în rîs. Sînt bine. Evan a avut dreptate. Alex m-a urmărit şi... m-a invitat să fac o plimbare la ţară. Tocmai voiam să-ţi telefonez şi să-ţi spun că nu m-au răpit piraţii.

— Alex Delanore, spuse Heather cu o voce stinsă. Cum de ştii... Nu, las-o pe mai tîrziu. Spune-mi doar cînd ai de gînd să vii acasă?

Kate privi peste umăr şi-l văzu pe Alex la tejghea, plătind pentru cumpărături.

— Nu ştiu, dar nu-ţi face griji pentru mine, sînt bine. Nu mi-am imaginat niciodată ca actul al doilea să fie atît de excitant.

— Actul al doilea? Ai băut? Vocea ei deveni bănuitoare. Kate, noi nu-l cunoaştem foarte bine pe Alex Delanore, eşti sigură că poţi avea încredere în el?

Kate nu-i răspunse pe moment. Îl cunoştea pe Alex de două zile numai. Avea încredere în el? În

partea cealaltă a încăperii, Alex zîmbea şi începu să se îndrepte către ea cu cumpărăturile.

– Da, am, spuse ea încet, fără rezerve. Am încredere în el. Şi acum trebuie să plec, Heather. Ne vom vedea... cînd ne vom vedea, adăugă ea pe un ton vag. Puse receptorul în furcă şi ieşi cu Alex din magazin.

– Bine. Accept asta, spuse Alex, mai muşcînd o dată din brînză. Dar dacă Lilian Gish rămîne cea mai bună actriţă din toate timpurile, cine e candidatul tău pentru cel mai bun actor?

Kate luă o înghiţitură din vinul pe care-l turnaseră în căni de lut şi-şi rezemă capul de speteaza de piele. Se întorseseră în maşină ca să-şi mănînce prînzul şi să poată urmări *Jaguar*-ul roşu.

– Cel mai bun actor? Asta e mult mai greu. Pot fi obiectivă în ce priveşte femeile, pentru că nu mă pot îndrăgosti de ele, dar cu bărbaţii e altceva. Cei care-mi plac mie s-ar putea să nu fie şi cei mai buni actori; pot să atingă doar o coardă în mine. Vîrî mîna în punga dintre ei pentru un alt ciorchine de struguri. Tu ai putea fi un arbitru mai

bun pentru a decide asupra celui mai bun actor.

– Hmmm, murmură el gînditor. Vorbim doar despre talent, nu?

Ea răspunse afirmativ dînd numai din cap, gura fiindu-i plină de struguri.

– Atunci cred că ar trebui să-l aleg pe Lon Chaney.

– Chiar crezi aşa? Sînt de acord că a fost perfect în ce a făcut, dar pentru mine a fi actor înseamnă să poţi schimba personajul, fără ajutorul machiajului şi al altor ajutoare externe aşa cum a făcut el, explică ea în timp ce-i fură o bucăţică de brînză şi muşcă din ea. Devenind personajul cerut pe dinăuntru mai mult decît pe dinafară.

Alex făcu o pauză pentru a rupe o bucăţică de pîine.

– S-ar putea să ai dreptate, îi făcu el o concesie. Dacă e aşa, atunci cred că votul meu se va îndrepta către Theodore Roosevelt.

– Descalificat! rîse ea, înecîndu-se cu vinul. Politicienii nu sînt admişi. Poţi să-ţi imaginezi premii date în fiecare an unui politician care a înşelat pe majoritatea oamenilor, făcîndu-i să creadă că el ştie ce face?

– Ai de gînd să facem politică? o întrebă el,

privind-o cu atenţie în timp ce aduna resturile dejunului lor şi punea punga pe bancheta din spate.

Kate îşi lovi bărbia de cană, meditînd asupra întrebării.

– Nu, spuse ea în cele din urmă. Nu facem politică. Soarele străluceşte, eu sînt în Franţa şi am mîncat grozav. Dacă a fost vreodată o zi în care nu trebuie făcută politică, apoi aceea a fost cu siguranţă astăzi.

– Bun, oftă satisfăcut Alex, lăsîndu-se pe spate. Acum spune-mi care este cel mai bun disc al lui Elvis.

Kate cîntări întrebarea, termină vinul şi puse cana pe bancheta din spate.

– Cred că trebuie dat cu banul, spuse ea în sfîrşit, între „Totul este în ordine, mama“ şi „Te doresc, am nevoie de tine, te iubesc“.

– Nu intră în competiţie „Închisoarea Rock“? o întrebă el surprins.

– Nu, nu, scutură ea energic capul, poate „Teddy Bear“, dar nu „Închisoarea Rock“.

– Mic burgheză ce eşti, spuse el dezgustat. Probabil că ai o ureche de tinichea.

Kate rîse de această ofensă, apoi se lăsă iar pe spetează, sorbind aerul proaspăt de ţară.

Alex privi şi el peisajul din jur.

– Nu crezi, Kate, că aerul are altă calitate aici? o întrebă el ca un ecou al gîndurilor ei. Nu e numai pentru că oamenii vorbesc o altă limbă şi casele sînt diferite. Este o altă percepţie a Franţei decît există în Statele Unite... cel puţin în partea mea a Statelor Unite.

– Da, ai dreptate, recunoscu Kate. Dar eu am mai avut-o şi înainte. În Texas. La noi nu există schimbări spectaculoase între anotimpuri, aşa că atunci cînd se întîmplă, ele se fixează în memorie. Cele cîteva zile de primăvară şi de toamnă pe care le avem îmi amintesc întotdeauna de lucruri care s-au petrecut în alte primăveri, în alte toamne. Zîmbi la aducerile aminte. Asta îmi aminteşte de prima oară cînd m-am îndrăgostit.

– Dureroasă sau fericită? o întrebă el cu o privire înţelegătoare.

– Foarte fericită. Mă captivase total cît timp a durat şi m-a abandonat cu uşurinţă cînd s-a terminat.

– Nu mi te pot imagina fiind captivată, spuse el şi parcă se putea citi o nuanţă de invidie în vocea lui. Cum a reuşit acest model de perfecţiune?

– Avea un păr blond, ondulat, ochi limpezi, albaştri şi o grămadă de bani, îşi aminti ea, ridicîndu-şi picioarele pe scaun şi rezemîndu-şi băr-

bia pe mînă. Cred însă că ceea ce m-a făcut să-mi pierd capul pentru Billy Wayne Turner a fost talentul lui de a face cele mai extraordinare zgomote doar punîndu-şi mîna sub braţ.

– Pare o competiţie foarte dură, rîse el. Cred că eu m-am îndrăgostit pentru prima oară tot în şcoala primară.

– Şcoala primară? întrebă ea, ridicînd o sprînceană. Păi, asta a fost anul trecut.

Îi plăcea să-l audă rîzînd, deoarece o făcea cu atîta plăcere, iar sunetul cald al rîsului lui i se răspîndea în sînge, ca un coniac, încălzind-o toată. Pentru o clipă îşi spuse că dacă i s-ar îndeplini o dorinţă, ar alege să-şi petreacă restul zilelor ascultînd rîsul lui. O dorinţă sentimentală ca aceasta nu-i semăna deloc.

– Kate? Alex îşi schimbă uşor poziţia pentru a se apropia de ea şi-i netezi o buclă ce se rătăcise pe frunte. Am mîncat, am vorbit, şi acum se pare că mai avem încă o mulţime de timp la dispoziţie. Degetele lui alunecară pe umărul ei, aşa că braţul lui o învăluia. O privi cu o expresie încărcată de speranţe. Vrei să te îmbrăţişez?

Ea dădu drumul unui hohot de rîs:

– *Vrei să te îmbrăţişez?* Doamne, ce romantic ai devenit!

– Nu sînt romantic, spuse el, ridicînd din umeri. Credeam că ţi-ai dat seama pînă acum. Asta nu înseamnă că nu sînt excitant şi cumplit de sexy. Aşa că, ce părere ai?

Kate aproape că se înecă cu propria-i răsuflare. El îşi imagina că o tachinează cu lăudăroşeniile lui şi nu-şi dădea seama că o atinsese direct în călcîiul lui Achile! Iar ea se străduise toată după-amiaza să nu se gîndească la senzaţiile pe care le avusese noaptea trecută.

– Nu, îi răspunse Kate, acoperindu-şi minciuna cu un rîs cam tremurat. Nu vreau. Ceea ce aş vrea cu adevărat este să-mi spui mai mult despre ce se întîmplă acum. Ridică privirea spre el ca să-i poată studia în voie expresia. Pînă în prezent nu prea mi-ai spus nimic.

În timp ce vorbea, privirile lor s-au întîlnit şi după un scurt moment de comunicare tăcută, Alex ridică din umeri.

– S-ar putea să greşesc, spuse el încet, dar am avut impresia că aveai unele motive pentru care ai venit cu mine, motive care nu aveau nimic de-a face cu obiectivul meu care este de a urmări acest om.

Cum de a putut ghici aceasta? Cum a putut şti că ea, Kate, considerase întîlnirea lor şi eveni-

mentele ce i-au urmat ca un fel de provocare pe care i-o arunca viaţa, o provocare pe care trebuia să o accepte sau să fie condamnată să se mulţumească cu viaţa ei obişnuită care nu-i dădea satisfacţii.

Îşi întoarse ochii şi spuse:

– E în regulă. Accept şi asta, dar acum vreau să ştiu mai multe despre ce se întîmplă.

– E o poveste lungă şi care începe cu mulţi ani în urmă. Ochii lui parcă priveau în trecut. Important este că un vechi prieten de-al meu este şantajat.

Kate simţi un fior pe şira spinării. Luase totul prea uşor pînă atunci, iar această informaţie nu mai era ceva ce putea fi ignorat. Ar fi vrut să pună mai multe întrebări – cine şi de ce – dar ideea de şantaj implica necesitatea păstrării secretului. Nu-i putea cere să-i destăinuie nişte secrete care nu erau ale lui.

– De către omul din *Jaguar?* întrebă ea încet.

Alex rămase tăcut un moment.

– Nu cred aşa ceva. Nu mă întreba de ce. El este omul care pune condiţiile, dar cumva nu se leagă. Dădu din umeri. Aşa că îl urmăresc pentru a încerca să ajung la miezul lucrului. Vreau să ştiu cine este în spatele lui şi de ce. De asemenea trebuie să reintru în posesia unor obiecte care

sînt potenţial dăunătoare pentru siguranţa prietenului meu.

– Îl cunoşti pe omul din *Jaguar*?

– L-am întîlnit, spuse el cu o voce severă. Omul nostru se numeşte René Alvarez, născut la Paris din părinţi spanioli. Din cîte ştiu, toată viaţa lui a fost un parazit şi, pe cît cred, va face orice pentru bani. Răsuci paharul cu lichidul rubiniu privindu-l cu atenţie, apoi lăsă să se audă un sunet de frustrare. În ultimele luni am fost la deştule petreceri care să-mi ajungă pentru toată viaţa. I-am cultivat pe Alvarez şi pe prietenii lui pentru a înţelege ceva din toată afacerea. Cu un scop anume, am acceptat să-mi fac o reputaţie pătată, pentru ca el să se poată lăuda în voie cu ce face.

Kate deschise ochii mari. Aşadar ştia ce spunea lumea despre el. Nu se bucura însă de reputaţia pe care şi-o cîştigase.

– Şi a făcut-o? întrebă ea fără alt comentariu.

Alex avu un rîs aspru înainte de a sorbi ultima picătură de vin din cană.

– S-a lăudat că foloseşte şi vinde o serie de droguri ilegale, spuse el fără s-o privească. S-a lăudat că este intermediar în escrocherii, falsuri de opere de artă şi alte activităţi asemănătoare, de care sînt sigur că nici n-ai vrea să auzi, dar

pînă în prezent, nici un cuvînt despre Tony.

– Prietenul tău?

Alex încuviinţă din cap.

– Nu pot descoperi legătura, spuse el, frecîndu-şi ceafa cu mîna liberă. Iar cu cît vorbeşte mai mult, cu atît cred că este doar un mesager plătit.

Kate îi aruncă o privire întrebătoare.

– Vrei să spui că cineva l-a angajat la localul *Hoods'R'Us?*

– Cam aşa ceva, rîse el. Totuşi, dacă tot şantajul ăsta ar fi fost ideea lui, ar fi cerut imediat banii şi totul s-ar fi sfîrşit atunci... pînă cînd ar fi cerut mai mult. Dar nu a existat nici o pretenţie bănească. Cineva vrea să-l facă pe Tony să sufere.

Kate îşi privi mîinile, punînd capăt pentru moment curiozităţii ei, recunoscînd tonul de sinceritate din vocea lui.

– Atunci ce pretenţii au fost, dacă nu băneşti? îl întrebă ea.

– La început, Tony primea scrisori în care i se spunea că cineva era în posesia anumitor... fapte în legătură cu trecutul său. Expresia lui Alex deveni severă în timp ce vorbea. Cu timpul au devenit mai ameninţătoare. Făcu o pauză. Lui Tony i-a fost oferită o ocazie extraordinară care i-ar fi putut schimba cursul vieţii; cel care i-a scris acele

scrisori vrea ca el să piardă această şansă... În caz contrar vor face publice anumite lucruri din trecutul său.

Kate îi studie faţa, observînd cutele de îngrijorare din jurul ochilor şi buzele strînse.

– Înţeleg că este foarte important pentru tine, zise ea, în cele din urmă.

– Tony este foarte important pentru mine, spuse el liniştit. Nu se întîmplă de multe ori în viaţă să poţi plăti o datorie atît de mare ca aceea pe care o datorez eu lui Tony. Nu vreau să pierd şansa de a o face. Vreau să rezolv problema asta pentru el, deoarece îi sînt dator şi deoarece îl iubesc.

Kate nu mai auzise ca un bărbat să-şi mărturisească dragostea faţă de alt bărbat. Dar în vocea lui Alex nu detectase nici o ezitare, nici o jenă. Mai crescu cu un metru în ochii ei. Acolo, într-o maşină parcată la marginea unui sat necunoscut din Franţa, Kate îşi imagină un moment că trăia începutul celui de-al treilea şi celui mai important act al vieţii ei.

Ca şi cum ar fi citit o schimbare în ochii ei, Alex se apropie tot mai mult de ea.

– De data asta n-am să te mai întreb, spuse el încet şi se aplecă acoperindu-i buzele cu ale sale.

De data aceasta n-ar fi spus nu, îşi spuse ea,

simţind căldura buzelor lui. Închise ochii şi aşteptă să se producă senzaţiile puternice pe care tocmai Alex i le putea transmite.

Dar cîteva secunde au fost de ajuns pentru a-şi da seama că ceea ce simţea acum nu se putea compara cu ce fusese în noaptea precedentă. Atunci fusese tulburată, chiar speriată, dar acum, simţind căldura ce i se împrăştia în tot trupul, mîngîierile lui şi plăcerea pe care i-o produceau, îşi dădea seama că le aşteptase dintotdeauna. Cu toate că senzaţiile erau acum cu mult mai puternice decît fuseseră în noaptea trecută, nu se mai simţea ameninţată de ele. Era ca şi cum trupul ei ar fi acceptat în sfîrşit ca acele senzaţii ciudate să facă parte din fiinţa ei.

Buzele i se întredeschiseră fără nici un efort sub presiunea buzelor lui, sărutul devenind tot mai adînc. Cu un suspin, Alex făcu să-i alunece scaunul în spate şi o luă în braţe.

– Am greşit, murmură el privind-o drept în ochi. Kathryn nu este un nume potrivit pentru a face dragoste, Kathryn este prea rece pentru o făptură atît de caldă şi de sensibilă ca tine. Tu eşti Katy... Katy a mea iubită.

Îşi apropie din nou gura de a ei şi ea îl primi cu pasiune, ca şi cum s-ar fi depărtat de ea ani în-

tregi şi nu numai cîteva clipe. Degetele lui erau încleştate sub sîni şi Kate simţea cum fiecare centimetru din carnea ei răspundea presiunii lor.

Alex o strînse şi mai tare în braţe, despărţindu-şi puţin pulpele şi delicioasa umflătură îi stîrni lui Kate senzaţii în alte locuri sensibile. O nevoie stringentă începu să pulseze în ea, cerîndu-i să se apropie mai mult de el.

El se depărtă puţin, îi atinse buzele cu limba şi îşi rezemă obrazul de al ei, respirînd cu greutate.

Kate privi drept în faţă şi după un moment murmură:

– Vai mie!

Alex lăsă să se audă un rîs aspru.

– Eu mă gîndeam la ceva mai aproape de „blestem fierbinte“!

Punîndu-i o mînă sub ceafă, îi întoarse capul spre el. Dar în acelaşi timp prin faţa ochilor ei trecu un fulger roşu, iar cînd buzele lui atinseră gura ei, Kate şopti:

– Dar nu trebuia să urmărim un *Jaguar*?

– Hmmm, şopti el.

– Maşina roşie. Acel... ăă... Dar Kate uită ce voia să spună din cauza sărutului lui tot mai insistent, tot mai adînc.

– Maşina? Plecă capul pe gîtul ei, apoi se

ridică drept în sus. *Jaguar*-ul! Draci şi blesteme! mormăi el, trecîndu-şi mîna prin păr. Putea cel puţin să fi mîncat şi desertul.

Îi atinse buza de jos cu un deget şi, cu regret în privire, îi spuse:

– Cred că a sosit momentul să plecăm şi noi, Katy, iubirea mea.

Dar Kate avu nevoie de mai mult decît un moment pentru a-şi recîştiga echilibrul. Rămăsese uluită de senzaţiile stranii care apăruseră în mintea şi trupul ei şi-i părea că ar trebui să le analizeze, dar nu putea. Tot ce putea gîndi era cît de frumoasă fusese ziua şi cît de minunat se simţea.

Alex începu să fluiere de îndată ce se aşternu din nou la drum, dar Kate era prea preocupată cu gîndurile ei pentru a-l auzi. După un timp zîmbi, recunoscînd cîntecul.

„A fine romance"[1].

1. „O frumoasă poveste de dragoste", cîntec lansat de Bing Crosby şi reluată de Frank Sinatra.

Capitolul 5

Modificîndu-şi uşor poziţia, Alex îşi mişcă muşchii înţepeniţi ai umerilor. Soarele coborîse spre asfinţit cînd îşi aruncă privirea spre ceasul digital şi spre femeia care dormea lîngă el.

Kate se ghemuise pe scaunul de piele înclinat, cu obrazul rezemat în mîini. Avusese o zi grea şi mai mult ca sigur una învălmăşită.

Alex îşi spuse, lăsînd să-i scape un oftat, că n-ar fi trebuit să o tîrască cu el în afacerea asta. Cînd se aflase pe strada din Oraşul Vechi, i se păruse de o importanţă vitală să o aibă lîngă el, ca şi cum o voce i-ar fi şoptit că aceasta este singura lui şansă cu Kate.

Îşi dori brusc să n-o fi cunoscut tocmai acum cînd era implicat în şantajul acesta. Dar, pe de

altă parte, dacă nu era implicat, ar fi ajuns el s-o cunoască atît de repede? N-ar fi trebuit să treacă prin toată rutina întîlnirilor, cînd urmau să se cunoască cu încetul, să afle cît mai mult unul despre celălalt, pînă să poată ajunge la stadiul în care erau acum?

Un zîmbet cam trist îi trecu pe buze. Dacă i-a trebuit o cursă de viteză ca să se apropie de ea, atunci trebuia să se bucure că s-a întîmplat aşa. Cînd vor reveni la Monte Carlo...

O exclamaţie îi scăpă de pe buze care întrerupse firul gîndurilor: uitase cu totul de Paul. Ar fi trebuit să-i dea un telefon cînd se opriseră pentru tîrguieli şi să-i spună ce se întîmplase cu ei. Da, ar fi trebuit să-l sune, dar fusese complet acaparat de Kate.

Îi veni să rîdă la gîndul reacţiei ei şi a furiei pe care o va manifesta desigur cînd se va trezi şi va afla că nu se vor întoarce la Monte Carlo în această noapte.

O atinse uşor pe umăr.

– Kate. Katy, dragoste, trezeşte-te.

Kate se mişcă pînă cînd obrazul ei ajunse pe mîna lui Alex de care începu să se frece ca un pisoi mulţumit. S-ar părea că Kate putea fi îmblînzită, dar numai în timpul somnului.

Cu un zîmbet larg, el i se adresă:

– Kate, am depăşit deja Lyon; cum ţi se pare?

Ea se agită puţin, buzele schiţînd un zîmbet leneş care-i tăie respiraţia lui Alex.

– Lyon? şopti ea încă adormită. Lyon e drăguţ.

Alex îşi dădu seama că nu se trezise pe deplin, dar, cel puţin, încercase. Ridicîndu-şi mîna, îi netezi fruntea, îndepărtînd o buclă rebelă, apoi, fără tragere de inimă, îşi întoarse atenţia spre autostradă şi maşina din faţa lui.

Ceva mai tîrziu, Kate simţi ceva cald pe buze, apoi pe ureche.

– Ce faci? murmură ea.

– Te sărut normal.

– De' ce faci asta? întrebă ea încă somnoroasă, fără să-i pese de ce, dar simţindu-se oricum obligată să întrebe.

– Aşa, dintr-o dată, am simţit o poftă nebună, vorbi el tărăgănat şi o sărută din nou.

– Rîzi cumva de felul cum vorbesc? întrebă ea. Accentul ei texan îşi mai pierdu din nuanţă după ce se deşteptă de tot.

– Cine, eu? întrebă el pe un ton nevinovat.

Kate se ridică în sus.

– Unde sîntem?

Mişcîndu-se cam ţeapăn la început, îşi întinse

muşchii şi privind pe geamul lateral în întunericul de afară, ochii i se încreţiră cînd observă o mică clădire în apropierea automobilului.

– Ce e asta, un grajd? întrebă ea. Da, este chiar un grajd. Se întoarse către Alex cu privirea bănuitoare. Alex, de ce am parcat lîngă un grajd.

– Pentru că ne-am oprit fiind noapte, spuse Alex, deschizînd portiera maşinii. Alvarez s-a oprit la un hotel din oraş şi a luat o valiză mică din maşină.

– Da? continuă, îl încurajă ea. Dar asta tot nu explică de ce am parcat lîngă un hambar.

– Era singurul hotel din oraş.

Alex începuse să se dea jos din maşină, cînd fu oprit de Kate care-i puse mîna pe braţ.

– Şi?

– Dacă rămîneam peste noapte şi noi acolo, ne-ar fi văzut, spuse el zîmbind ca şi cum ar fi spus ceva foarte normal.

– Dacă rămîneam peste noapte... repetă Kate, dar se întrerupse, prea uluită ca să poată continua.

– Aşa că am găsit locul ăsta. Părea extrem de mulţumit de el însuşi, în timp ce continua cu mult entuziasm. Am controlat casa, locuitorii sînt plecaţi dar nu cred că ar avea ceva împotrivă dacă

am folosi hambarul doar pentru o noapte. Nu sînt animale înăuntru, aşa că nu avem de ce să ne facem griji.

Kate rămăsese cu ochii la el.

– Vrei să spui că vom petrece noaptea în asta... într-un adăpost pentru vaci? reuşi ea să articuleze. Închise ochii, respiră adînc, străduindu-se să vorbească calm: Alex, dragule, comandă-mi un taxi.

– Nu există taxiuri, spuse el nereuşind să-şi ascundă amuzamentul. Probabil nici prea multe telefoane, după cum arată împrejurimile.

– Atunci n-ai altceva de făcut decît să mă duci acasă, declară Kate categoric, rezemîndu-se de speteaza scaunului şi încrucişînd braţele.

– Este prea departe ca să conduc noaptea. Ochii lui negri străluceau, dar vocea era joasă şi mîngîietoare. Chiar ai vrea să pornim pe drumurile astea pe întuneric?

Kate întoarse brusc capul.

– Ascultă-mă cu atenţie, refuz să petrec noaptea într-un staul în care nici vacile nu vor să doarmă, spuse ea cu încăpăţînare. Mă auzi? Refuz categoric.

Şi Kate continuă să refuze şi cu cinci minute mai tîrziu, în timp ce-l urmărea cum arunca fîn pe podeaua grajdului.

Aventură, mormăi ea printre dinţi, asta am vrut, aventură. Asta e actul doi, Kate. Soarta ţi l-a trimis, Kate. Păi acum asta am, aventură. Am să dorm pe o claie de fîn mucegăit, cu un bărbat pe care îl cunosc de mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Apoi, mai tare:

– Ce fel de ploşniţe crezi că trăiesc în fîn?

Alex lăsă să se audă un rîs, în timp ce se îndrepta spre maşină. Cînd se întoarse, după cîteva minute, încă mai rîdea, dar adusese un pled de lînă în carouri şi punga cu resturile de alimente, pe care le cumpăraseră mai devreme.

În timp ce Kate îl privea în aceeaşi tăcere încăpăţînată, Alex întinse pledul peste grămada de fîn; apoi scoase din pungă plăcintele cu carne şi ce rămăsese din vin. Luă o lampă cu gaz, ce atîrna de un cui bătut în uşă, şi o ridică pentru a supune încăperea inspecţiei din partea ei, spunînd: *Ta-dah!*

Kate îşi schimbă poziţia şi-şi încrucişă din nou braţele, peste mijloc de data asta. Se simţea ca o proastă stînd în mijlocul grajdului, în timp ce el făcea toată treaba, dar voia să-l facă să înţeleagă că nu avea de gînd să-i urmeze toate ordinele. Trebuia să se termine cu asta.

După ce aprinse lampa, Alex se ridică şi făcu

un gest larg de invitaţie la picnic, cu un zîmbet cuceritor. Părea aşa de încîntat de el însuşi, încît Kate simţi cum hotărîrea ei se năruie. *Data viitoare,* îşi spuse ea. Data viitoare va fi mai fermă. Şi cu acest încîntător compromis, ridică din umeri şi se aşeză pe pătură.

Îl studie un timp, apoi îi spuse:

– Ştii, cred că mi-am dat în sfîrşit seama de ce mă placi.

– Oh? Îşi plimbă ochii pe trupul ei cu o privire exasperat de lacomă. Înţelegi cam încet, nu-i aşa?

– Nu, spuse ea, dînd din cap, vorbesc serios. Luînd plăcinta cu carne, continuă. Asta e pentru că sînt o fată ieftină. Dacă ai fi fost cu una dintre femeile alea frou-frou de la serată, ea s-ar fi aşteptat la caviar şi şampanie şi la o cameră la *Ritz.* Dar fata asta bună, Katy Sullivan, din Plum, Texas, se mulţumeşte cu plăcinte cu carne reci şi cu o mînă de fîn.

Alex rîse din nou.

– Ce spui, şampanie şi cameră la *Ritz?* Am să ţin minte pentru a doua întîlnire. Dar cînd Kate se înecă cu plăcinta, zîmbi şi spuse: Plum, ca şi cînd ar fi savurat cuvîntul. Îmi place asta. Este în mijlocul unei livezi de pruni sau ceva asemănător?

– Din cîte ştiu, la Plum nu e nici un prun pe o

rază de cincizeci de mile. O mulţime de cactuşi ţepoşi şi mimoze, dar nu prun. Făcu o pauză. Cred că Plum sună mai bine decît Pară Ţepoasă, Texas.

Alex turnă vin în două căni şi-i întinse una lui Kate.

– Aşadar, tu ai creat lumea ta de desene animate şi caricaturi la Plum Texas?

– De fapt, nu acolo. Mai muşcă o dată din plăcinta cu carne şi ciuperci, pe care o găsi nespus de bună, şi continuă: Am un apartament în Dallas şi nu mă duc la Plum decît din cînd în cînd, la sfîrşit de săptămînă. Oraşul meu natal mă aduce cumva la realitate, mă face să văd lucrurile în perspectivă. Cînd mă las prinsă de goana nebună după succes de la Dallas şi cînd încep să găsesc că lucruri fără importanţă devin importante, mă retrag pentru un timp la Plum. Oamenii de acolo mă consideră încă mica Kate Sullivan, vecina lor. Acolo nu există luptă pentru putere, singura luptă se duce împotriva soarelui, a vîntului şi a ploii. Asta mă ţine întreagă, termină ea, ridicînd din umeri.

Privindu-l apoi, îl cîntări înainte de a-l întreba:

– Dar tu? Te întorci din cînd în cînd în Wisconsin, ca să-l descoperi pe adevăratul Alex Delanore?

El negă, scuturînd din cap.

– Cu mine e altfel. Sînt aici doar pentru Tony.

– Adică te-ai făcut conte ca să-ţi ajuţi un prieten?

– Am căpătat titlul şi proprietatea acum trei ani, dar n-am început să-mi folosesc moştenirea decît în ultimele şase luni. În clipa în care Paul şi cu mine am sosit în Europa.

– Paul?

– Paul lucrează pentru mine şi este un prieten de-al meu. M-a însoţit ca să mă ajute. Are să-ţi placă. Dar mă gîndesc că nici unul din noi nu e făcut pentru acest gen de viaţă, dar eram convins că dacă voiam să obţin informaţii, nu puteam face altfel decît să fiu în centrul evenimentelor. Se rezemă într-un cot. La Madison nu sînt decît un Alex Delanore obişnuit. Dar ştiu ce înseamnă să te păstrezi întreg. După cîteva luni de trai bun, am început să mă întreb dacă viaţa mea de la Madison nu fusese un vis... sau dacă viaţa de aici nu era un vis. Îmi vine greu să-mi dau seama ce este real, şi asta mă îngrijorează. Pe vremea cînd îmi conduceam afacerea mea de construcţii, nu aveam niciodată astfel de probleme.

Construcţii. Îl privi şi, în lumina slabă, începu să se plăsmuiască o imagine – Alex gol pînă la

brîu, cu blugi strîmţi şi cu o cască acoperindu-i părul negru.

Sfinte Sisoie! exclamă ea în sinea ei, trăgîndu-şi surprinsă respiraţia, pe măsură ce viziunea îi gonea tot mai repede sîngele prin vene. Îşi drese cu efort glasul şi-l întrebă:

– Obişnuiai să stai într-un birou sau te alăturai muncitorilor-constructori?

El dădu din cap, ridicîndu-se şi rezemîndu-şi coatele pe genunchi.

– Nu pot sta mult timp într-un birou. Atingîndu-şi fruntea, continuă: Creierul se leneveşte, aşa că, mai devreme sau mai tîrziu, trebuia să fiu în miezul acţiunii.

Kate luă o mînă de fîn şi începu să-şi facă vînt, ignorîndu-i privirea întrebătoare.

– Eu... mie mi-ar plăcea să te văd la lucru. Ridicînd ochii, privi umbrele care se lăsaseră pe chipul lui. Ştii, prima oară cînd te-am văzut, mi-am spus că semănai cu un indian american. Asemănarea nu este atît de puternică la lumina zilei, dar acum, cînd umbrele îţi accentuează pomeţii, ai putea trece chiar drept un războinic Comanş.

– Din partea mamei mele mărturisesc că am sînge indian american, dar mi-e teamă că nu este de războinici, ci de paşnici fermieri Choctaw,

adăugă el, scuzîndu-se.

Din nou o imagine bine conturată îi invadă imaginaţia: un Alex bronzat şi gol, purtînd doar un „cache sexe“[1], cu părul negru legat la spate cu o cordeluţă de piele, călare pe un cal bine ţesălat, purtînd un arc şi săgeţi şi... Nu, nu un războinic, se corectă ea. Dar n-avea nici o importanţă. Ar avea sex-appeal chiar şi dacă ar prăşi porumbul.

Opreşte-te, îşi spuse ea cu severitate, scuturînd capul. Imaginile astea nu o puteau conduce decît la necazuri, mai ales acum cînd se pregătea să petreacă noaptea cu obiectul imaginaţiei ei.

În consecinţă, Kate nu mai făcu decît o conversaţie banală în restul timpului cît luară masa, ignorînd strălucirea privirii lui. Cînd Alex strînse resturile pentru a le duce în maşină, ca să nu tenteze vreun animal ce s-ar fi aflat prin apropiere, Kate rămase cu ochii la el, apoi oftă şi-şi scoase ochelarii punîndu-i în poşetă. Mintea însă nu-i stătea la pieptănat în timp ce-şi scoase acele din păr, lăsîndu-l să-i cadă liber pe umeri, şi începu să procedeze la ritualul obişnuit pentru noapte.

Fir-ar să fie, mormăi ea, în timp ce pieptenele refuza să treacă prin buclele ei încîlcite, urmare a

1. Un fel de bikini.

aventurii din acea după-amiază.

Alex se întoarse în grajdul abia luminat şi se opri, brusc, văzînd-o pe Kate îngenuncheată pe pătură cu părul ei lung, în sfîrşit despletit.

Lorelei o asemui el, ţinîndu-şi răsuflarea.

Nu mai văzuse niciodată ceva asemănător. Sclipea ca aurul fluid în lumina pîlpîitoare şi se revărsa pe umeri pînă la talie. Simţi dintr-o dată ca şi cum ar fi primit o lovitură în plexul solar.

Iar cînd Kate se întoarse întrebătoare spre el, îngenunche lîngă ea şi, luîndu-i pieptenele din mînă, îi spuse cu o voce răguşită:

– Lasă-mă pe mine.

În timp ce o pieptăna, cu cealaltă mînă îi mîngîia pletele mătăsoase, apropiindu-le de obrazul lui, fără să fie observat de Kate. Cînd ea îşi mişcă uşor poziţia, le lăsă să cadă repede şi-şi drese glasul.

– Cred că l-am descurcat, spuse el răguşit.

Ea avu un rîs blînd.

– Nu ştiu de ce îl port aşa, deoarece nu-mi place prea mult părul lung. Probabil, ca să evit să mă duc la coafor. Detest să stau acolo ore întregi, cînd aş putea face altceva. Cred că am să-l tai cînd mă voi întoarce acasă.

– Nu! protestă el, să nu faci asta. Nu cred că

ar trebui, părul lung îţi vine bine.

Kate se întoarse uşor şi-i aruncă o privire ciudată, la care lui Alex îi veni să-şi muşte limba pentru reacţia lui spontană. Deşi era vorba numai de păr, pentru Dumnezeu, de ce îi accelera atunci respiraţia? Şi de ce trebuia să facă un atare efort ca să nu-şi ascundă faţa în el?

Dar nu era un păr oarecare. Era părul lui Kate. Şi văzîndu-l despletit, îi provoca o senzaţie de intimitate cum nu mai avusese vreodată. Poate şi pentru că îşi imagina că nu multă lume o văzuse aşa.

Stăpînindu-şi şi alte gînduri şi imagini mai intime, continuă să-i descurce părul.

Timp de cîteva secunde, după ce-i luase pieptenele din mînă, Kate îi fusese recunoscătoare lui Alex. Acum însă începu să-şi dea seama de erotismul pe care-l trezea simpla pieptănare a părului ei.

Furnicăturile pe care i le producea se transmiteau pe toată carnea şi simţurile ei. La atingerea cefei avu senzaţia de piele de găină. Citise în romane cum femeile din epoca victoriană leşinau cînd se lăsau stăpînite de emoţii puternice, dar nu-şi imaginase vreodată că şi ei i s-ar fi putut întîmpla aşa ceva.

După un timp îl auzi respirînd cu greutate, apoi spunînd:

– Cred că am reuşit. Acum ar fi mai bine să dormim.

Aproape că se vedea cum îi bate inima în timp ce-şi împletea părul. Apoi îşi privi rochia mototolită care nu era cea mai potrivită pentru dormit, dar nu se punea problema să o scoată.

Alex stinse lumina şi cînd se răspîndi întunericul în grajd, Kate începu să tremure. *Fantomele şi vampirii sînt bestii cu picioare lungi*[1], îşi aminti ea înăbuşindu-şi un chicot isteric. Apoi, în timp ce ochii începură să se obişnuiască cu întunericul, îl văzu pe Alex care se aşeza lîngă ea şi „lucrurile care se pot întîmpla noaptea“ au fost date uitării.

Kate se ţinu ţeapănă un timp, dar cînd simţi ghemotoace de fîn, care-i înţepau coastele, nu mai rezistă şi începu să-şi caute un loc mai comod, iar cînd Alex repezi nişte pumni în pătură, lîngă el, sări în sus. Dar el o trase mai aproape.

– Stai bine acum?

Kate lăsă să se audă un sforăit înainte de a-i răspunde:

– Sigur că da. Nu ţi-am spus că visul meu de cînd eram copil a fost să-mi petrec noaptea într-un loc pe care vîntul îl va lua cu el?

---

1. Un cîntecel pentru copii.

– Vino lîngă mine şi destinde-te. Îi ridică capul şi i-l rezemă de umărul lui. Nu-i mai bine aşa?

Vru să-i răspundă, dar se opri brusc, ţinîndu-şi răsuflarea. Rămase tăcută cîteva clipe, apoi şopti:

– Alex, este... se opri ca să-şi dreagă glasul... mîna ta se află cumva pe sînul meu?

– Ce spui? Privi la mîna lui mare care-i acoperea sînul stîng. Păi, cam aşa e, îi răspunse el surprins, apoi privind-o din nou, îi declară solemn: Mîna mea se află cu siguranţă pe sînul tău.

– Ai de gînd să o iei de acolo?

– Doar dacă grajdul ia foc, răspunse el.

Cînd Alex făcu gestul de a-şi apropia capul de al ei, Kate ştiu că o va săruta. Iar dacă o făcea, mai ştia şi că nu se va opri la atît. Tensiunea crescuse cu încetul de cînd porniseră la drum, dar de cînd îi pieptănase părul ajunsese că o puteai tăia cu cuţitul.

– Alex, şopti ea, cînd buzele lui erau gata să le acopere pe ale ei. Nu.

– Nu?

Alex se opri şi încercă să-i distingă expresia prin întuneric. Iar ea simţea pasiunea ce pusese stăpînire pe el şi care-i provocase o durere pe care n-o putea identifica. Poate că n-ar fi trebuit să fie atît de categorică. Ar fi vrut să-i explice, dar

cum puteai explica ceva ce nu înţelegeai bine nici tu însăţi?

Alex se rezemă într-un cot şi-i spuse:

– Înţeleg, încuviinţă el, fără buze... dar cum ar fi cu urechile? continuă el, muşcîndu-i lobul urechii. Sau obrajii... sau nasul... sau poate chiar bărbia?

Cu fiecare nou cuvînt îşi punea în practică şi gestul, sărutînd-o tot mai repede, în timp ce Kate începu să rîdă şi să se ferească de gura lui. Îşi dădea seama că el urmărea să limpezească atmosfera şi-i era recunoscătoare pentru asta.

– Dar de tîmple ce spui? O tîmplă frumoasă mă înnebuneşte, şopti el cu buzele pe pielea ei.

– Opreşte-te, prostule, rîse ea.

Alex se trase înapoi.

– Cu o singură condiţie.

– Şi care ar fi asta, îl întrebă ea bănuitoare.

– Dă-mi o jumătate de buză şi mă opresc.

– Alex, începu ea.

– Ştiu, ştiu, oftă el şi o atrase în vechea poziţie cu capul pe umărul lui. Tu îţi spui că nu trebuie să se întîmple atît de repede. Îi luă bărbia în mîna lui dreaptă. Dar Katy, tu nu-ţi dai seama? Sîntem nişte norocoşi. Atîta lume trebuie să lase să treacă luni, chiar ani pînă cînd se cunosc aşa de

bine cum ne cunoaştem noi după doar două zile. Îi mîngîie obrazul cu degetele lui aspre. Îţi promit să nu insist dacă îmi pormiţi şi tu că nu-ţi vei face probleme cu reguli şi ce e „normal“.

Pentru cîteva clipe, Kate nu fu în stare să scoată nici un cuvînt. Toate astea aveau o logică, sau era numai dorinţa ei de a crede tot ce-i spunea el?

– Bine, concedă ea, doar jumătate de buză.

Alex rîse, înţelegînd că aprobarea ei însemna mai mult decît o sărutare. Îi luă ceafa între mîini şi o apropie de el, atingîndu-i cu buzele lui colţul gurii. Apoi dădu încet drumul respiraţiei şi şopti:

– Mă gîndesc serios să mă fac călugăr, ducesă.

– Călugăr?

– Da, murmură el trist. Cred că am început să intru pe calea celibatului.

Ea rîse uşor ghemuindu-se lîngă el, în timp ce Alex trase peste amîndoi haina lui de piele de căprioară.

Capitolul 6

Cînd Kate se trezi a doua zi, Alex nu mai era lîngă ea. Aerul era încă răcoros, dar razele soarelui pătrundeau printre crăpăturile uşii grajdului, lăsînd dîre aurii.

Învelindu-se mai bine cu jacheta de piele, Kate se culcuşi şi dădu frîu liber amintirilor, gîndindu-se cum petrecuseră noaptea unul în braţele celuilalt.

Întrucît Kate nu dormea profund de felul ei, presupusese întotdeauna că nu va fi în stare să doarmă alături de un bărbat. Dar cu Alex nu a trebuit să se zvîrcolească în pat, să lupte pentru spaţiu, să-şi dezmorţească muşchii. Se potriviseră perfect, membrele li se încolăciseră fără efort. Surprinsă, îşi dădu seama că dormise neîntoarsă

ca şi cum ar fi dormit alături de el ani de zile.

Căscînd somnoroasă, se întrebă unde era el acum şi ce făcea. Se simţea puţin cam ciudat, cam golită pe dinăuntru pînă cînd înţelese că, pentru prima dată de cînd ieşise din restaurant şi el o urmărise în ziua trecută, acum era singură.

Cine era oare acel conte de Wisconsin care o tulburase atît de puternic? Nu-i spusese nimic din trecutul lui şi foarte puţin despre motivul pentru care se aflau aici. Cum putea şti că puţinul pe care i-l povestise era adevărat? Nu se putea baza decît pe cuvîntul lui că bărbatul din *Jaguar* era complice la şantaj.

Dar înainte ca imaginaţia să alunece pe acest drum, ea o opri, încruntîndu-se. *Nu, Kate, asta n-o să meargă,* recunoscu ea. Nu avea nici cea mai mică îndoială cu privire la sinceritatea lui Alex. Trăsăturile şi vocea lui, cînd îi povestea despre problema prietenului său, exprimau adevărul.

Sosise ora adevărului, îşi spuse ea cu resemnare. Motivele lui, pentru a urmări prin toată Franţa un necunoscut, nu erau importante. Important era motivul pentru care hotărîse ea să-l urmeze.

Era cu adevărat dorul de aventură sau credinţa că soarta îi adusese împreună ca s-o încerce? Sau era doar faptul că era atrasă de el şi voia să

fie cu el?

Începea să înţeleagă că ultima ipoteză avea cea mai mare greutate, dar unde o ducea? Era atrasă de el şi era limpede că şi el simţea acelaşi lucru, dar mai fusese atrasă şi de alţi bărbaţi mai înainte, deşi niciodată la fel de mult. De ce era diferit de astă dată? Şi unde o va duce toată povestea asta?

Cînd ridică ochii, Alex era îngenuncheat lîngă ea. Repede îşi impuse să pună capăt gîndurilor ce i se învălmăşeau în minte şi-i zîmbi.

– Am greşit, spuse el liniştit. Ochii tăi nu sînt căprui, sînt aurii, iar vocea era înmărmurită, ca şi cînd ar fi descoperit cine ştie ce mister.

Kate coborî privirea, dorindu-şi să fi avut mai mult timp să-l analizeze. De data asta nu căzuse pradă unei atracţii obişnuite. Tonul vocii, privirea ochilor şi cuvintele lui îi produceau un val de căldură care se răspîndea în toată fiinţa ei. Îi trebui un efort susţinut ca să nu se întindă spre el.

– Bună dimineaţa, îi spuse în timp ce se ridică din pătură, cu un ton neobişnuit de rezervat.

– Bună dimineaţa, îi zîmbi el. În timp ce dormeai, eu am fost foarte activ. Îi puse în poală un pachet legat cu sfoară. M-am gîndit că ţi-ar prinde bine altă îmbrăcăminte. Ţi-am adus doar blugi, tricouri de bumbac şi adidaşi, care, cel puţin,

arată ca şi cînd nu ai fi dormit îmbrăcată în ei.

Kate simţi cum ultimele rezerve se spulberau auzindu-l vorbind atît de calm.

– Vrei să spui că sînt mototolită? îl întrebă ea privindu-l cu coada ochiului în timp ce desfăcea pachetul.

– La tine şi cele mototolite arăta bine, îi răspunse el cu galanterie, scoţînd ceva de sub maldărul de îmbrăcăminte.

– O periuţă de dinţi! exclamă ea, luînd periuţa albastră. Eşti un înger, nu-mi pot începe ziua pînă nu-mi perii dinţii. Făcu o pauză, aruncîndu-şi privirea în jurul ei şi văzînd micul garaj pentru prima oară la lumina zilei. Alex... hm... unde este toaleta în hotelul acesta?

– Mi-a fost teamă că ai să întrebi asta, spuse el cam încurcat. Cred că toaleta constă într-o cuţumie şi o pompă de apă lîngă troaca animalelor, în curte.

– O pompă? repetă ea. N-am văzut niciodată o pompă adevărată. Eşti sigur că funcţionează? Nu-mi închipuiam că le mai foloseşte cineva astăzi.

El dădu din cap zîmbind la bucuria ei.

– Funcţionează, dar probabil că a rămas din trecut. Îmi închipui că au apă curentă în...

– Stai, aşteaptă un pic, spuse ea, strîngînd din

ochi. Ai spus o cuţumie, adică o privată? Genul ăsta de cuţumie?

El încuviinţă, încercînd să rămînă serios.

– Asta este. Ai de ales între asta sau să aştepţi pînă la următoarea staţie de benzină.

– Asta zic şi eu alegere, mormăi ea. Apoi ridică din umeri cu resemnare. Să nu se spună niciodată că Kate Sullivan este lipsită de spiritul de pionierat care a făcut din America ceea ce este ea astăzi: un loc cu băi frumoase, strălucitoare, dar *interioare.*

Ignorîndu-i hohotul de rîs, Kate îşi adună hainele noi, se ridică entuziasmată că va începe o nouă zi cu toate facilităţile limitate. De îndată ce-l descoperise pe Alex în genunchi lîngă ea, simţise cum i se stîrneşte o nelinişte, ca şi cum el ar fi fost înzestrat cu o aură electrică, un cîmp electric, care avea efect asupra ei ori de cîte ori se apropia de ea şi dispărea cînd se depărta şi el.

Petrecu foarte puţin timp în „toaleta“ de afară pe care n-o putea descrie în mod acurat. După ce se schimbă în lucrurile pe care i le adusese şi care erau destul de comode, îl întîlni pe Alex în curte.

În timp ce el acţiona pompa, ea îşi frecă dinţii cu periuţa şi îşi spălă faţa în apa rece ca gheaţa, dar noutatea de a folosi apa pompată direct din

pămînt îi îndepărtă atenţia de la faţa îngheţată.

După aceea se aşeză pe un scăunel pentru muls vacile şi, în timp ce păsărelele îi făceau serenade, îşi pieptănă şi împleti părul.

Aşezat pe o buturugă, Alex o urmărea cum şi-l împletea şi îi veni ideea năstruşnică de a nu mai pleca de acolo, spunîndu-şi că dacă va zăbovi mai mult timp în apropierea ei nu i-ar fi păsat să doarmă în fîn sau să se spele în curte la o pompă vetustă.

Ceva i se întîmplase în noaptea trecută în timp ce o ţinuse în braţe. Ceva minunat, nou şi excitant. Se imagina ţinînd-o în braţe zece ani de aici înainte, douăzeci de ani de aici înainte.

În dimineaţa aceasta stătuse un timp lîngă ea privind-o cum doarme. Se întreba cum va arăta în patul lui Wisconsin, dar ştia foarte bine că nicăieri nu va fi mai frumoasă decît acum zăcînd pe un braţ de fîn.

Senzaţia era nouă şi stranie pentru Alex. Mai dorise femei şi în trecut şi-i plăcuseră femei şi mai înainte. Cunoscuse femei pe care le plăcuse şi le dorise, dar la care nu se gîndea să îmbătrînească alături de ele. Cu Kate dorea să îmbătrînească, dorea să fie lîngă ea cînd îi va creşte primul fir de păr alb, dorea s-o vadă jucîndu-se cu copiii lor şi mai tîrziu cu nepoţii lor.

Gîndul de a face copii cu Kate îi provocă o durere ascuţită în inimă şi-şi simţi muşchii stomacului cum se strîng ca şi cum ar fi fost prinşi într-un pumn de oţel.

Respirînd adînc, Alex se strădui să păstreze o expresie normală. Nu putea s-o grăbească acum. Era prea important şi-şi dădea seama că insistase deja prea mult. Trebuia ca şi ea să fie tot atît de sigură de el, pe cît era el de ea.

Mîncară cornuri proaspete, bucurîndu-se de ele ca de ambrozie, şi rîseră de orice prostie le trecea prin cap. Era o dimineaţă din cartea de poveşti, o dimineaţă de pus deoparte în memorie, la care să te gîndeşti în zile reci, în viitor.

După micul dejun, Alex puse o mînă de franci sub un vas de pămînt ce se afla în prag şi se pregătiră de plecare. După ce se întoarseră pe drum, Alex parcă *Mercedes*-ul în spatele unei magazii părăsite pentru a-l putea observa pe Alvarez.

Erau acolo de mai puţin de treizeci de minute, cînd îi depăşi *Jaguar*-ul. Alex ieşi din ascunzătoare, porni maşina şi-l urmări pe autostrada ce ducea la Paris. Autostrada era mult mai aglomerată decît drumul pe care porniseră urmărirea, dar îi oferea avantajul de a se ţine aproape de *Jaguar*, fără a fi descoperit. Timpul şi l-au petre-

cut însă povestindu-şi fiecare trecutul şi copilăria.

Kate era fascinată de amintirile lui Alex din copilăria lui în Wisconsin. Nu aducea cu nimic cu educaţia unui conte, mai degrabă cu copilăria lui Tom Sawyer, de fapt cu copilăria normală a unui copil american. Copil unic, îşi amintea cu drag de ambii părinţi şi nimic din ce-i povestea nu-i sugera ceva anormal în educaţia lui.

În timp ce-şi depănau amintirile, kilometri zburau, iar după ora unu, Alvarez ieşi de pe autostradă pentru a o lua pe un drumeag de ţară.

– Asta trebuie să fie, spuse Alex, încetinînd pentru a nu fi observat pe drumul aproape pustiu.

– Trebuie să fie ce? întrebă Kate nedumerită, dar observînd o nouă încordare în el.

– S-ar putea să se întîlnească cu contactul lui, pe undeva, pe aici.

Tonul lui Alex implica că ar dori acest lucru, Kate însă se întrebă dacă i-ar plăcea şi ei să fie prezentă cînd şantajul va fi demascat. Persoana pe care Kate o numea în sinea ei „Domnul Mare“ nu era cineva pe care voia să-l cunoască.

Văzînd maşina sport că se opreşte în faţa unui restaurant mare şi cam de prost gust, Alex îl depăşi şi parcă la o mică distanţă de ea.

Deschise portiera, ieşi din maşină, apoi îşi băgă capul pe geam, spunîndu-i lui Kate:

– Mă duc să văd ce face.

Toate filmele cu gangsteri, pe care le văzuse, se năpustiră asupra lui Kate în timp ce aştepta în maşină, cuminte, să vină Alex. Masacre, asasinate şi îngropări în ciment i se învălmăşeau în cap; pînă în acel moment nu-şi dăduse seama că ceea ce făcea Alex putea fi periculos. Deodată simţi că vrea să alerge după el... să...

Şi ce-aş putea face? îşi spuse ea dezgustată? Să-l apăr de băieţii răi? Să-i cer să renunţe să-l mai ajute pe prietenul lui?

Dădu din cap. Nu avea nimic de făcut decît să stea şi să aştepte şi să aibă încredere în el. Alex era un bărbat inteligent, puternic, şi i-ar fi putut încredinţa propria-i viaţă. Acum va trebui să înveţe să-i încredinţeze şi propria lui viaţă.

În timp ce-şi freca fruntea cu vîrful degetelor, ceva vag începu să se întruchipeze în mintea ei. Simţea că-l priveşte pe Alex şi felul cum pusese el stăpînire pe toate gîndurile ei. Înainte însă să-şi poată construi o imagine mai clară, Alex se întoarse.

Se strecură înapoia volanului şi ridică din umeri ca răspuns privirii ei întrebătoare.

– Este singur şi a comandat prînzul, spuse el pe un ton dezamăgit.

– Alex, îndrăzni ea să-l întrebe, n-ar putea fi în

drum spre părinţii lui sau spre o iubită?

– M-am gîndit şi la asta, admise el vorbind rar. N-aş vrea să spun că nu şi-ar putea vizita părinţii, deşi nu e un tip sentimental. Pe de altă parte, ar putea călători pentru afaceri care să n-aibă nici o legătură cu Tony. Ridică din umeri. Dar nu mă pot baza pe asta. De mai multe săptămîni, Paul l-a urmărit în timpul zilei în Monte Carlo, în timp ce eu îi ofeream ticălosului dineuri şi vinuri şi nici unul din noi n-a putut aduce un singur fapt serios măcar. Nu a părut să se fi întîlnit cu nimeni în secret. Îşi încleştă mîinile pe volan. Asta trebuie să se întîmple acum sau va trebui să-i scoatem adevărul prin bătaie.

Kate îi acoperi cu mîna ei una din mîinile lui mari şi i le strînse.

– O să reuşeşti, ai să vezi.

– Sper că am să reuşesc, zîmbi el şi expresia sumbră îi dispăru. Şi acum, hai să dejunăm. Porni maşina. Ştiu o mică cafenea chiar peste drum de restaurant. De data asta îl vom putea urmări, stînd confortabil într-o cafenea.

Alex parcă Mercedes-ul în spatele micuţei clădiri din lemn şi intrară printr-o uşă laterală. Era un loc încîntător, măsuţele de lemn erau acoperite cu o muşama pînzată, galbenă, un buchet de flori sălbatice se vedea pe fiecare masă, iar din bu-

cătărie veneau nişte arome îmbietoare. Trei muzicanţi în vîrstă zîmbeau fericiţi dintr-un colţ, în timp ce cîntau puţin în falset dar cu mult entuziasm.

După ce se aşezară la o masă la fereastră, un chelner tînăr şi zîmbitor se prezentă pentru a lua comanda. Era un tînăr brun şi frumos, un perfect specimen al francezului atît de atrăgător. Aşteptînd ca ei să se decidă, examina cu multă apreciere blugii strînşi pe corp ai lui Kate. Privirea lui era atît de francă şi îi admira cu atîta plăcere naivă formele tentante, încît ea nu se putea simţi ofensată. Cu toate acestea, remarcă la Alex că nu prea aprecia admiraţia băiatului. Se încruntase şi străpunsese cu o privire severă pe tînăr, iar cînd îşi începu comanda, vocea lui era aspră.

Studiind meniul, Kate se străduia să descifreze lista, dar, simţind că Alex întîrzia prea mult cu comanda prînzului, ridică privirea cînd prinse cîteva cuvinte rostite în franceza rapidă pe care o folosea acesta în conversaţia lui cu chelnerul.

– *Épouse?*[1] întrebă ea, punîndu-i mîna pe braţ, nu înseamnă soţie? La zîmbetul lui satisfăcut, Kate exclamă uimită: Alex! I-ai spus că sîntem căsătoriţi?

Nu-l putea lăsa să scape cu o minciună atît de

1. Soţie, în franceză.

gogonată. Îl prinse de braţ pe chelner, care se pregătea să plece, şi începu să bîlbîie o dezminţire într-o franceză îngrozitoare deprinsă în liceul din Plum.

Tînărul o privea cu ochii mari, apoi începu să se retragă, scuturîndu-şi cu nervozitate capul, de parcă i-ar fi ameninţat viaţa. Kate îl privi un moment, apoi îşi întoarse înnebunită privirile spre Alex.

– Ce a fost toată asta? De ce...

Se întrerupse tot mai încurcată, văzîndu-i expresia.

– Ce încercai să spui? o întrebă Alex, părînd să se înece cu cuvintele.

– Am vrut să-i spun că tu i-ai spus o minciună gogonată. Rămase cu ochii la el, apoi îl întrebă cu prudenţă: De ce? *Canard* nu este o minciună?

Alex izbucni în rîs fără reţineri, trupul lui mare scuturîndu-se de veselie. O privi cum vorbeşte, apoi închise gura şi scutură din nou capul.

– Ce am spus? oftă resemnată Kate.

Făcînd eforturi vizibile ca să-şi recapete controlul, Alex spuse fără convingere:

– I-ai spus că eram un răţoi uriaş.

– Eu... a rămas ea cu gura căscată, amintindu-şi de expresia tînărului chelner. O fi zis că sînt nebună, murmură ea.

Se strădui cu greu să-şi recapete demnitatea, sau ce mai rămăsese din ea, dar nu putea uita cum îi explicase chelnerului, într-o franceză detestabilă, că Alex era nu numai un răţoi, ba chiar unul gigant. Gemu de ruşine înainte de a-şi da drumul într-un rîs necontrolat.

– Nu-i nimic, ducesă, spuse el încă rîzînd. În momentul ăsta îi mulţumeşte lui Dumnezeu că nu are în braţe o nevastă nebună.

Kate îi aruncă o privire ucigătoare şi deschise gura pentru a-i spune că vina pentru ceea ce se întîmplase era numai a lui, dar se opri înainte de a rosti primul cuvînt.

– A sosit mîncarea, spuse Alex, indicîndu-l pe timidul chelner care se întoarse la masa lor cu o tavă cu aperitive.

Kate era foarte înfometată şi lăsă să treacă elucidarea incidentului, aşa că se pregăti să atace cu entuziasm aperitivele. Felul doi, o friptură de miel cu ciuperci şi cartofi era însoţit de chifle crocante, iar tartele cu căpşuni cu frişcă proaspătă şi groasă se topeau în gură.

De cîte ori chelnerul le aducea un fel de mîncare, se înroşeau, încercînd să-şi oprească hohotele de rîs pe care bietul adolescent le stîrnea de îndată ce apărea. Kate trebui chiar să-l atingă cu piciorul pe sub masă ca să se stăpînească.

Ajunseră la cafea, iar Kate îşi privea ceaşca cu cafea, fără să spună ceva, cînd Alex îi acoperi mîna cu a sa.

– Fii atentă, spuse el zîmbindu-i, cîntă cîntecul nostru.

– Dar noi nu avem nici un cîntec, mormăi ea şi apoi întoarse capul spre locul de unde veneau sunetele. Trioul începuse să treacă de la o masă la alta, luînd comenzile. Kate privi un moment cum muzicantul care cînta la tubă – un bărbat scund şi pleşuv – îşi umflă obrajii, apoi spuse: Dar ce naiba cîntă? Nu cred că am mai auzit vreodată melodia asta.

Se întoarse şi el, acoperindu-şi gura cu mîna ca să nu stropească cu vin. Era un aiurit! Încîntător, încîntător de aiurit, se gîndi ea, în timp ce Alex îi luă amîndouă mîinile în ale lui, iar ochii lui zîmbitori îi întîlniră pe ai ei. Un aiurit de care, începuse să simtă, nu se mai putea lipsi.

Capitolul 7

După ce luară masa, Kate şi Alex se instalară în *Mercedes* pentru a-l aştepta pe Alvarez să apară şi după aceea începură din nou urmărirea. Drumul era acum destul de plat, iar peisajul mai verde decît fusese înainte.

În timp ce înaintau, Kate urmărea oile care păşteau o iarbă verde şi din cînd în cînd mai apărea şi cîte un cioban care o emoţiona, aducîndu-i aminte de familiarii cowboy şi argaţi de la ferme; ciobanul adevărat de aici din Franţa reprezentase însă o noutate pentru ea şi regreta că nu avea un aparat de fotografiat. Nu-şi imaginase, atunci cînd părăsise apartamentul lui Heather, că Muzeul Oceanografic nu avea să fie singura atracţie de vizitat. Nu fusese pregătită chiar pentru un tur

al Franţei pe drumuri lăturalnice.

– Mi-am amintit şi de ăsta, spuse dintr-o dată Alex, întrerupîndu-i reveria. Încă nu l-am cîntat pe „Monster Mash".

Kate zîmbi; de cînd porniseră după-amiază, îşi petrecuseră timpul căutînd să-şi amintească toate melodiile din repertoriile lor, cîntîndu-le cu entuziasm, chiar dacă într-o cheie falsă.

– Există un motiv pentru asta, zise ea, aruncîndu-i o privire nevinovată.

După ce privi un timp drept înainte, un gînd îl făcu să-şi încreţească fruntea.

– Încerc să-mi dau seama dacă nu vrei să ajungi la o nouă insultă, spuse el în sfîrşit şi apoi ridică din umeri. Ce naiba. Sînt rezistent, trage cu nădejde.

Ea îi aruncă o privire nevinovată, vrînd să spună: „Cine, eu?" şi ascunzîndu-şi un zîmbet.

– N-o să cîntăm „Monster Mash", pentru că toate imitaţiile tale sună identic una cu alta... şi e imposibil să fie armonizate cu Willy Nelson, făcîndu-l pe Boris Karloff.

– Oh? Daaa? Asta e petrecerea ta? îi aruncă el o privire jignită.

– Ştiam eu că ai să răspunzi cu ceva energic şi la obiect, spuse ea admirativ. Poate că ar trebui

să mi-o notez. Cum ai pronunţat? „Oh daaa?"

– Oh daaa? repetă el, rîzînd. Şi presupun că tu crezi că imitînd-o pe Barbara Streisand a fost extraordinară?

– A mea? exclamă ea indignată. Află că lumea de la Plum vine cu mic cu mare doar ca să mă audă cîntînd „Second Hand Rose".

– Probabil că sînt cu toţii „fanii" lui Ethel Merman, spuse el cu gura pînă la urechi.

– Tu... tu... Oh daaa? reuşi ea să articuleze în timp ce se întoarse în scaun pentru a continua dezbaterea. Dar remarcă, cu această ocazie, cum i se încordează muşchii feţii şi, privind prin parbriz, reuşi să vadă un ied care sărise în faţa maşinii... urmat de un băieţel care-l gonea.

Kate îşi ţinu respiraţia, în timp ce Alex răsuci, brusc, volanul şi automobilul se îndreptă pe neaşteptate spre stînga. Ea rămase cu ochii îngroziţi destul de mult deschişi pentru a vedea că nu loviseră nici băiatul, nici iedul, dar îi închise cînd auzi o trosnitură puternică înainte ca maşina să se oprească.

– Ai păţit ceva, Katy? o întrebă el, în timp ce-şi redeschidea ochii.

Negă din cap, dînd încet drumul la răsuflare.

– Dar tu?

Alex se lăsă pe spate şi-şi închise un moment ochii.

– Eu sînt bine, dar mi-e teamă că automobilul nu prea e.

Trosnitura pe care o auzise.

– Ce-am lovit?

– Un bolovan de mărimea lui Mount Rushmore, spuse Alex. Oftă şi deschise portiera. Cred că ar trebui să nu mai amîn şi să văd ce s-a întîmplat.

Se dădu şi Kate jos şi se apropie de el, care îngenunchease şi cerceta bara de protecţie lovită.

– E rău?

– Destul de rău. Se ridică şi îşi şterse mîinile pe batistă. Bara de protecţie e turtită de cauciuc şi roata e înclinată într-un unghi nenatural.

– O să-l scăpăm definitiv pe Alvarez, spuse ea, fără să-şi dea seama cu cît regret o spunea.

Alex se rezemă de maşină şi-şi puse un braţ în jurul ei, strîngînd-o lîngă el.

– Asta înseamnă că nu putem ajunge nici măcar înapoi la Monte Carlo. Ai auzit de drumul cel lung? Îl facem împreună.

– Nu putem face nimic? întrebă Kate. După ce l-am urmărit două zile e păcat să renunţăm acum.

Alex îi studie expresia indignată, zîmbi şi o

strînse cu putere în braţe, ca şi cum i-ar fi mers la inimă ce spunea ea.

– Am să mă duc pînă la casele pe lîngă care am trecut şi să văd dacă nu găsesc pe cineva care să mă tracteze cu maşina şi să ne ducă acasă.

– N-am putea găsi pe cineva care să ne aducă altă maşină? Şi să continuăm drumul? îl întrebă ea plină de speranţă.

– Pînă aduc pe cineva aici, omul nostru va fi şters-o de mult. Mîna lui o strînse şi mai puternic de talie, în semn de apreciere. Dar am făcut tot ce am putut, Katy. O sărută pe frunte şi porni pe drumul pe care veniseră.

Kate îl urmări pînă dispăru vederii, apoi se aşeză pe un bolovan lîngă *Mercedes.* Îşi sprijini coatele pe genunchi şi începu să-şi amintească cît de mult îl combătuse tot timpul pentru ca acum, cînd se putea întoarce acasă, să nu mai dorească s-o facă. I se părea că a rămas o treabă neterminată. Nu numai în ce-l priveşte pe Alvarez, dar şi în ceea ce era între ei doi.

Trecură treizeci de minute şi Alex tot nu apăruse, iar Kate începu să fie îngrijorată. Nu avea nevoie de un timp atît de îndelungat pentru a da un telefon. E adevărat că s-ar fi putut ca locuitorii

din acele case să nu aibă telefon.

Se ridică şi începu să se mişte în sus şi în jos îngrijorată, cînd auzi un duduit înăbuşit în depărtare, care, cu cît se apropia, o îngrijora tot mai mult. Iar cînd o motocicletă antediluviană se îndreptă spre marginea şoselei şi se opri lîngă ea, Kate îşi închise strîns ochii, sperînd cu disperare că îşi va continua drumul.

Dar cînd îi redeschise, motocicleta era tot acolo, iar conducătorul îşi ţinea casca sub braţ şi zîmbea cu gura pînă la urechi.

– Vai, nu, Alex, începu ea, dîndu-se înapoi, Alex nu vreau, nu pot, nu...

– Haide ducesă, rîse el, apucînd-o de braţ şi trăgînd-o înapoi. Îi puse pe cap a doua cască şi i-o încheie sub bărbie, înainte ca ea să-l poată opri. Să ştii că-l scăpăm, dacă mai pierdem multă vreme aici.

– Dar cu maşina ce faci? îl întrebă ea cu încăpăţînare. Doar n-o s-o lăsăm aici.

– Paul se va ocupa să fie adusă în garajul din ultimul sat pe care l-am depăşit. Se dădu jos ca să ia poşeta ei şi sacoul lui de pe bancheta din spate a automobilului. Le puse într-un compartiment montat pe motocicletă şi-i spuse: Mă gîndeam că ne putem întoarce cu Paul, dar tocmai

cînd punea receptorul jos, a intrat fiul celor care aveau căsuţa aia cenuşie. A fost încîntat să-mi vîndă mie motocicleta.

– Ce noroc pe noi, mormăi ea pe un ton sarcastic. Alex, eu nu pot, niciodată n-am... şi nici n-am s-o fac acum, adăugă ea cu emfază, dar cînd Alex o ajută să se urce în spatele lui, nu făcu altceva decît să geamă uşor.

– De ce eu? zbieră ea, în timp ce Alex porni motorul cu mult zgomot şi într-o clipă erau din nou pe drum. Cînd mi-am schimbat viaţa cu Penelope Pitatop? El e de vină, spuse ea, atingîndu-l cu casca pe spinare. El a început totul... şi este hotărît să-i pună punct pînă n-o să fiu moartă sau cel puţin schilodită atît de mult, încît să nu mai pot fi recunoscută.

– Ai spus ceva? zbieră el peste umăr.

– Spuneam doar că e o zi prea frumoasă ca să fii izbit de un camion.

Alex rîse şi acceleră. Ea strînse braţele în jurul taliei lui şi nu i se păru a fi rău, îi simţea muşchii tari de pe spate şi stomac. Întregul ei trup era lipit de al lui, şi se lăsa pătrunsă de căldura lui, dîndu-i nişte senzaţii incredibil de erotice. Cînd au intrat din nou pe autostrada aglomerată, căldura erotică o făcea să nu se gîndească la modul criminal

în care conduceau partenerii de trafic.

– Crezi că o să-l prindem? strigă ea, ridicîndu-se uşor din şa ca să-i poată striga în ureche.

– Sper, ducesă, strigă el, sper din tot sufletul.

Pentru o vreme părea că-l pierduseră. Apoi, după treizeci de minute de cînd intraseră pe autostradă, au văzut *Jaguar*-ul roşu la o depărtare apreciabilă în faţa lor.

De îndată ce l-au identificat, Kate şi-a apăsat faţa de spinarea lui Alex şi şi-a ţinut ochii închişi pentru a nu vedea automobilele şi camioanele care treceau pe lîngă ei cu viteze ameţitoare. Îi deschise doar mai tîrziu, cînd Alvarez ieşi de pe autostradă. Păstrînd distanţa, îl urmăriră pînă la Dijon. Traficul din oraş era tot atît de aglomerat precum cel pe care-l lăsaseră în urma lor, dar, cel puţin, viteza nu mai era aceeaşi.

Cînd au trebuit să se oprească la un semafor, o altă motocicletă, mai nouă, se opri lîngă ei. Kate îi dădu drumul lui Alex şi se întoarse să studieze conducătorul. Îi veni aproape să verse, dar se stăpîni, aducîndu-şi aminte la timp de bunele maniere. Cu toate acestea, nu-şi putea lua ochii de la cuplul de pe motocicletă.

– Alex, îi şopti ea la ureche, pe motocicleta asta sînt nişte tipi foarte ciudaţi... Crezi că vor să

ne alăturăm la banda lor?

El chicoti şi se întoarse să examineze cuplul de lîngă ei. Părul fetei era tuns foarte scurt şi stătea în sus ţepos, iar ea purta ceva ce semăna cu un tricou lung şi rupt şi cizme de piele strîmte şi nimic altceva. Cu toată coafura ei bizară, era frumoasă, cu ochi mari, migdalaţi, şi pometi înalţi şi ar fi putut fi manechin.

Iar Alex, după ce studie un timp destul de lung picioarele fetei, se pronunţă:

– Frumoasă motocicletă.

Kate aproape îi strigă în ureche, dar auzindu-l rîzînd, îi trase doi pumni în coaste şi se întoarse din nou spre ceilalţi motociclişti pentru a constata că devenise obiectul interesului fetei. Aceasta îi privea cu curiozitate pe amîndoi, cu ochi galeşi. După puţin timp i se adresă în franceză lui Alex.

– A ta?

Kate ezită o clipă, dar, observînd privirile senzuale pe care fata i le arunca lui Alex, ridică din umeri şi spuse:

– Oui.

Fata răspunse ceva pe care Kate nu-l putu traduce, dar sensul nu-i scăpă: Ce mai tip!

Kate rîse cu poftă, apoi privi spre bărbatul de care fata părea lipită cu clei. Craniul îi era bărbierit,

lăsîndu-i doar o codiţă subţire ce se încolăcea în jurul urechei, iar tricoul era identic cu al fetei, doar că acoperea mai multă piele.

– Al tău? întrebă Kate, tot în franţuzeşte.

Fata rîse şi se strîmbă ca şi cum ar fi vrut să spună: „Nu-i cine ştie ce, dar e al meu“ şi apoi răspunse:

– Oui.

După schimbarea culorii, ambele motociclete au pornit deodată. Kate îi făcu un semn de drum bun cu degetul mare în sus frumoasei cu ochi negri şi rîseră amîndouă, înţelegîndu-se perfect.

După ce depăşiră Dijon-ul, drumul deveni mai complicat, cu serpentine una după alta. Deşi şoseaua nu era aglomerată, suprafaţa ei era neregulată şi Kate simţea toate ridicăturile. Peisajul continua să fie interesant, dar, deşi îşi dădea seama că nu toţi turiştii obişnuiţi aveau privilegiul de a admira această parte a Franţei, începuse să se teamă că picioarele ei vor rămîne permanent arcuite.

Sînt probabil singura persoană din lume care se va duce acasă cu bătături pe faţa interioară a pulpelor, îşi spuse ea cu resemnare.

La ideea aceasta nu se putu opri să nu rîdă, dar se opri brusc, în timp ce privi în jur. Ajunse-

seră în vîrful unui deal şi de acolo coborîră direct în centrul unui sat. Alex încetini şi începu să-şi facă loc pe o stradă plină de camioane şi căsuţe.

– Trebuie să fie zi de tîrg, îi strigă Alex peste umăr.

Pentru a evita mulţimea, se strecură printre două tejghele de produse, care blocau intrarea, spre o străduţă laterală. La capătul ei încetini din nou pentru a se îndrepta către est şi, dintr-o dată, se văzură înconjuraţi de grupuri de oameni costumaţi şi zîmbitori.

– Ce se întîmplă? întrebă ea uluită, privind cu ochii larg deschişi la un măgăruş plin de decoraţii, care se afla chiar în faţa lor.

Alex îi aruncă o privire cu ochii strălucind de veselie.

– Dacă nu mă înşel, sîntem prinşi într-o paradă.

Kate privi îngrijorată în jur şi văzu că în spatele grupului era o orchestră, iar în faţa măgăruşului, o căruţă, trasă de cai, plină cu copii care le făceau semne vesele cu mîna.

– Văd că ştiţi cum s-o impresionaţi pe o fată! le strigă ea cu glas tare. Faceţi des astfel de parăzi?

Văzîndu-l pe Alex că participă la veselia generală, Kate ridică din umeri şi începu să împartă

sărutări şi să facă cu mîna spre spectatorii adunaţi pe stradă.

Ea nu putea înţelege cum erau construite străduţele astea fără trotuare, cînd erau atît de înguste, încît abia te puteai strecura pe ele, iar cu lumea adunată să vadă parada erau şi mai înguste. Drumul îi duse pe lîngă prăvălii zugrăvite cu semne pe care nu le putea interpreta.

În sfîrşit, procesiunea se opri în piaţa satului, avînd de jur împrejur tarabe decorate cu hîrtie creponată, pline cu tot felul de bunătăţi, dar care blocau toate celelalte străzi, în afară de cea pe care sosiseră.

Întorcîndu-se puţin spre spate, constată că strada din spatele lor era blocată de orchestră şi de locuitori, ceea ce le indica foarte clar că erau prinşi într-o cursă.

Alex studie terenul şi, după un timp, ridică din umeri, apoi lăsă privirea în jos către ea.

– Hai, vino, ducesă, rîse el, hai să participăm la distracţie.

De îndată ce coborîră de pe motocicletă, se văzură înconjuraţi de săteni care le puneau în mîini băutură şi mîncare, aşa că, în următoarea jumătate de oră, mîncară şi băură şi se bătură pe spate cu toţii, ridicînd paharele în cinstea

prietenilor săteni.

După ce goli paharul pentru a nu ştiu cîta oară, Kate se întoarse către Alex, şoptindu-i:

– Ce sărbătorim?

– Cine ştie? răspunse el, punîndu-i un braţ în jurul umerilor. Ar putea fi ziua unui sfînt sau, pur şi simplu, aniversarea unei mărci celebre de vin.

– Cred că dacă Louisiana poate avea un festival al urzicilor, atunci şi ei pot celebra vinul.

– Salată de urzici?

– Da, este o legumă care creşte la marginea drumului, explică ea. Un fel de încrucişare între spanac şi lăptucă. Arată chiar dezgustător, dar la gust e bună. În timpul Depresiunii, o mulţime de locuitori ai Sudului au supravieţuit mîncînd urzici.

Cînd un ţăran mai bătrînior se apropie de Kate vorbind încet franţuzeşte, Kate îi aruncă lui Alex o privire întrebătoare.

– Te-a invitat la dans, îi spuse zîmbind Alex.

Kate îi făcu cea mai elegantă reverenţă, apoi se lăsă în mulţime la braţul surprinzător de agil al săteanului. Ea nu avea habar ce fel de dans executau, dar ştia că se dăruia cu totul melodiei.

Se întoarse fără suflu, dar rîzînd, doar pentru a porni din nou, de data aceasta la braţul lui Alex. Atît ceilalţi dansatori, cît şi spectatorii, se compor-

tau ca şi cînd Kate şi Alex le acordau marea onoare de a participa la festivalul lor, aplaudîndu-i şi încurajîndu-i de cîte ori treceau pe lîngă ei.

– Ştii ce fel de dans e ăsta? îl întrebă ea cu răsuflarea tăiată în timp ce se învîrteau şi se roteau neîncetat.

– Habar nu am, spuse el fără să-i pese.

– Am avut impresia că oamenii ăştia strigau ceva care semăna cu „Ce drăguţ din partea voastră că v-aţi alăturat nouă". Îşi pierdu răsuflarea în timp ce săreau ca nişte mingi în ritmul unei melodi care aducea a polka. Dar probabil că se gîndesc că nici unul din noi nu ştie ce face.

– Franţujii admiră curajul, spuse el.

Ea deschise gura pentru a-i da un răspuns, dar îşi aminti brusc de ceva în timp ce ritmul se schimbă într-un vals.

– Alex, dar noi am uitat de Alvarez. Cum o să-l mai putem descoperi. A ajuns în mijlocul Franţei pînă acum.

Dar el rîse şi se întinse puţin ca să privească deasupra mulţimii spre dreapta lor.

– Priveşte.

Kate se răsuci pe dată, dar nu văzu decît fermierii în plină petrecere. La un moment dat însă, în timp ce mulţimea s-a despărţit o clipă, zări

Jaguar-ul roşu într-o latură a pieţei, prins, de bună seamă şi el, în vălmăşagul sărbătorii. La volan se vedea un bărbat brun cu ochelari de soare care-i ascundeau aproape toată faţa. Era limpede să vezi că era exasperat, în timp ce privea mînios şi bătea în volan cu degetele nerăbdătoare.

Kate se întoarse, jenată pentru un moment, dar cînd distinse în ochii lui Alex o privire satisfăcută, rîse şi se concentră din nou asupra dansului.

Soarele coborîse mult spre orizont înainte ca lumea să înceapă să se retragă şi ei să fie liberi să pornească din nou la drum. Kate era frîntă de oboseală şi se bucură că avea la îndemînă jacheta de piele. Cînd credea că nu se vor mai opri niciodată, Alex încetini şi opri motocicleta la marginea şoselei.

– Asta este, spuse el calm.

Ridicîndu-şi capul de pe spatele lui, unde şi-l odihnea, privi în jur. Erau în vîrful unui deal, într-un loc complet necunoscut, fără nici un drum secundar în apropiere. Deschise gura ca să-l întrebe pe Alex ce voia să spună, cînd, la poalele dealului, văzu *Jaguar*-ul. Ieşise de pe şosea şi rula pe o alee lungă cu pietriş. Kate îşi trase răsuflarea cînd

îşi dădu seama unde ducea aleea.

Era un castel sau mai corect spus un „château". Răsărea deasupra unui rîu verzui, un edificiu din piatră strălucitor de albă, cu toate accesoriile, turnuri, turnuleţe, o copie miniaturală a castelelor pe care le vizitase pe Loara. Se vedeau şi frumoasele grădini, în stil franţuzesc, cu micile labirinturi din garduri vii, perfect tunse.

Kate întoarse o privire fascinată către Alex, dar întîlni o încruntare rece şi aspră.

– Ce nu e bine? îl întrebă ea îngrijorată. Cunoşti acest castel?

El aprobă scurt.

– Am fost la aceeaşi şcoală cu Charles Sauset, actualul proprietar, murmură el fără să dea atenţie la ce spunea.

– Tipul care are castelul ăsta a fost la şcoală în Wisconsin? întrebă ea năucită.

Alex respiră adînc, îşi scutură capul, parcă pentru a-şi scutura gîndurile negre şi-i zîmbi.

– Am să-ţi explic totul, de îndată ce ne vom întoarce la Paris, spuse el. Lucrul important este că am vorbit cu Charles şi cu încă cîţiva inşi cu care am fost la universitate şi i-am spus că prietenul meu este şantajat. În timpul conversaţiei am menţionat numele lui Alvarez... şi Charles a negat

că îl cunoaşte.

De ce i-a chemat pe cei cu care a fost la universitate? se întrebă ea, simţind cum o mănîncă curiozitatea. A mai spus că-i va explica totul la Paris... Paris?

– De ce mergem la Paris?

– Un prieten de al meu are acolo un apartament pe care l-am putea folosi pînă cînd ne vom face un plan de acţiune.

Lui Kate îi plăcea cum o includea în toate planurile şi calculele lui, ca şi cum ar fi avut nevoie de ajutorul ei. Dar era prea obosită pentru a se minuna cît de implicată ajunsese să fie cu un om pe care-l cunoştea doar de două zile.

În timpul acesta, Alex întoarse motocicleta şi porniră în sens invers, pînă cînd ajunseră la o şosea principală, unde o luară spre nord-est în direcţia Parisului.

Se făcuse întuneric cînd ajunseră la destinaţia lor, într-o suburbie a Parisului, iar Kate nu se mai putea ţine pe picioare de oboseală. După ce parcă motocicleta, Alex o luă aproape în braţe ca să urce scările pînă la etajul al doilea al unei mici construcţii din cărămidă.

– Eşti moartă de oboseală, spuse el cu îngrijorare.

– Nu e prea grav, trei zile de somn sau un pahar cu whisky mă vor pune pe picioare, îi răspunse ea. Dar de unde ştii că prietenul tău o să fie bucuros de oaspeţi.

– Pete e foarte primitor.

– Ce fel de nume e ăsta pentru un parizian?

– E englez şi numele lui complet este Neville Petrie, dar ultima persoană care i s-a adresat cu Neville trebuie să fie la recuperare într-un spital, rîse Alex.

– Parcă spuneai că e primitor?

– Cu oricine, în afară de cei care i se adresează greşit. Trebuia să-l fi văzut la şcoală. Era complet zurliu. Părinţii lui au vrut să-l trimită la Oxford, dar el a preferat literatura personală pe care a găsit-o în Franţa. Zîmbi unei amintiri. Cred că realizarea cea mai grozavă a lui Pete a avut loc anul trecut. Şi-a pus o mască de Mardi Gras şi a colindat întreaga facultate la ceaiul de după-masă.

– Pare interesant, murmură ea. Abia aştept să-l cunosc.

– S-a potolit de atunci, spuse el în timp ce suna la uşă.

Privită de afară, clădirea părea obişnuită, chiar mohorîtă. Dar cînd s-a deschis uşa, Kate privi

într-un interior de o rară opulenţă, înainte ca privirea să-i fie atrasă de bărbatul care-l strîngea pe Alex în braţe cu entuziasm.

– Pete, spuse Alex, rîzînd în timp ce se întorcea spre Kate, îţi prezint pe Kate Sullivan şi avem nevoie de un loc unde să putem dormi.

– Katy, iubito, spuse bărbatul zvelt şi foarte elegant, îmbrăţişînd-o pe Kate cu şi mai mult entuziasm. Casa mea este şi a voastră. Patul meu este şi al vostru. O privi cu sprîncenele ridicate, apoi adăugă: Şi, dacă mă gîndesc bine, şi trupul meu este al vostru. Aşa că, atunci cînd te vei plictisi de colonialistul ăsta înapoiat, să-ţi aduci aminte de oferta mea.

– Da... da... reuşi ea să articuleze, aşa am să fac. Apoi, pe cînd îi conducea înăuntru, îi şopti lui Alex: S-a potolit, nu-i aşa? Aş fi vrut să-l întîlnesc la tinereţe.

– După cum vedeţi, spuse Pete arătînd către mai multe valize din piele îngrămădite după uşă, eram pe punctul de a pleca. Am o treabă la Marsilia. Foarte discretă, mă înţelegeţi? Chicoti uşor. Soţul ei este o oficialitate de grad mai mic al oraşului, căruia nu i-ar păsa nici dacă nevastă-sa s-ar culca cu toţi funcţionarii primăriei, dar ei îi place secretul şi intriga.

Avu un zîmbet larg şi Kate, deşi părea cam ciudat, îl categorisi ca fiind cu adevărat simpatic. Se plimbă prin living-ul apartamentului, în timp ce Alex îl ajuta pe Pete cu bagajele. Mobilierul era la fel de elegant ca şi proprietarul apartamentului, deşi puţin cam excentric.

Alex se întoarse în apartament şi se aşeză lîngă ea.

– Dacă ai răbdare să-l cunoşti mai bine, ai să vezi că e o persoană plăcută, un om în care poţi avea încredere.

– Credeai că îl judecam? îl întrebă ea curioasă.

– Nu, doar doresc să-ţi placă prietenii mei.

– Adevărul este că îmi place, îi răspunse ea cu sinceritate. Nu zîmbeşte doar cu buzele, îi zîmbesc şi ochii. Apoi oftă. Alex, mi-aş da salariul pe un an pentru o baie, dar cred că, întîi, va trebui să o sun pe Heather.

– Trebuie să dau şi eu nişte telefoane, dar mai pot aştepta. Se întoarse şi-i spuse peste umăr: Mă duc să văd dacă avem destulă mîncare în frigider, pînă dai tu telefonul.

Kate vorbi rapid, tăind protestele lui Heather de îndată ce reuşi să spună şi ea un cuvînt. O linişti cît putu de bine, apoi puse în furcă receptorul antic, aurit. Sprijinindu-şi mîinile pe şale, Kate

îşi destinse muşchii încordaţi, apoi se duse în căutarea lui Alex, pe care îl găsi tot în bucătărie.

– Heather mi-a relatat fiecare fărîmă de zvon pe care l-a auzit despre tine.

El ridică o sprînceană.

– Au fost şi zvonuri favorabile?

Kate scutură capul.

– Doar cele obişnuite, plicticoase, femei nebune, petreceri cu beţie, partide de sex nefiresc.

– Sex nefiresc? Ţi-a dat detalii? S-ar putea să-mi trebuiască pentru autobiografia pe care intenţionez s-o scriu cîndva.

Kate rîse şi apoi îi aruncă o privire inchizitivă.

– Pete a spus că trebuie să considerăm apartamentul ăsta ca fiind al nostru, nu-i aşa? La aprobarea lui, ea răspunse cu un suspin: Bine. Atunci am să încep prin a considera cada de baie ca fiind a mea. Cred că unele insecte care trăiesc în fîn s-au decis să emigreze.

Îl lăsă rîzînd şi se retrase la baie. Alex ar fi fost tentat să o urmeze, dar ştia că mai avea de făcut o serie de lucruri. Şi apoi, afară de asta, îi promisese că nu o va presa.

Ridică receptorul telefonului roşu din perete şi formă numărul său din Monte Carlo. Bătu toba cu degetele pe bufet de nerăbdare, în timp ce

aştepta ca Paul să-i răspundă. Cînd acesta ridică la rîndul lui receptorul, Alex nu pierdu vremea şi-l puse la curent cu toate faptele pe care el şi Kate le observaseră, apoi ascultă în tăcere tot ce-i povestea Paul.

Conversaţia a fost scurtă şi Alex era pe punctul să închidă, cînd Paul îl întrebă:

– Eşti încă fascinat, şefule?

N-a fost nevoie să-l întrebe la ce se referea.

– Am depăşit fascinaţia. Asta este, Paul. S-a întîmplat. Şi chiar de-ar trebui s-o duc legată, o să vină cu mine în Wisconsin.

Paul chicoti.

– N-am crezut niciodată că am să trăiesc să văd că se întîmplă. Tăcu un moment. Doar din pură curiozitate, ce-ai descoperit la ea care te-a făcut să ştii că e ea şi nu alta?

– Că o iubesc? întrebă cu un glas măsurat Alex. Ştia că întrebarea lui Paul nu era din pură curiozitate. În Statele Unite se afla o femeie cu care prietenul său ieşise timp de mai mult de un an şi Paul tot nu era sigur de seriozitatea relaţiei dintre ei.

– Mii de persoane au încercat s-o explice, îi spuse Alex, şi nu cred că eu am să fiu în stare s-o fac mai bine ca ele. Este singura femeie pe care

am întîlnit-o care cunoaşte cuvintele de la „Surfin Safari“ şi de la „The Tere Penny Opera“[1]. Poate să rîdă de ea... şi de mine. Făcu o pauză şi vocea deveni duioasă cînd continuă: Este îngîmfată şi încăpăţînată şi uneori face pe deşteapta, dar este şi loială şi înţeleaptă şi curajoasă. Ea... ea... Cum aş putea să-ţi explic? Ea este doar Kate, termină el, ridicînd din umeri.

– Te invidiez, spuse simplu Paul. Era pentru prima oară că Alex detectase acea notă specială în vocea lui, aproape nostalgică.

După ce termină conversaţia, Alex rămase o clipă tăcut, apoi dădu din cap şi luă din nou receptorul.

Kate ieşi din cadă şi se înfăşură într-un prosop gros. Baia lui Pete era aproape tot atît de mare, cît şi dormitorul. Cada, care semăna cu un mic bazin de înot, era construită pe o platformă de lemn cu două trepte. Apa fierbinte îi îndepărtase oboseala şi aproape toate durerile. Se simţea

1. Opera de trei parale.

gata pentru orice. Luînd apoi de pe un cuier de alamă un halat de baie bordo, şi-l îmbrăcă şi se îndreptă spre bucătărie.

Văzîndu-l pe Alex în faţa uşii dinspre bucătărie, rămase pe loc privindu-l amuzată. Se vedea că făcuse şi el un duş, deoarece părul îi era încă ud şi era în picioarele goale. Purta blugi strîmţi, verzi şi un tricou negru cu o obscenitate în limba franceză pictată pe el.

– Văd că şi tu ai împrumutat de la Pete, îi spuse ea cu gura pînă la urechi.

Alex privi spre îmbrăcămintea lui, apoi spre halatul de catifea, care se tîra pe jos, şi dădu din cap.

– Singurul lucru pe care nu l-a putut învăţa la şcoală a fost bunul-gust, spuse el pe un ton jalnic, dar ridicînd din sprînceană, adăugă: Cu toate astea, pe tine nu arată rău. Făcînd un gest către masă, unde adusese cele necesare sandvişurilor, o întrebă: Îţi este foame?

Ea dădu din cap şi se aşeză la masă.

– Nu, am mîncat destul la festival ca să-mi ajungă pentru o săptămînă, dar tu nu te sfii, mănîncă!

Se aşeză şi el la masă, destins, şi duse la gură o sticlă cu bere.

– Sîntem invitaţi la o petrecere, spuse el cu ochii lucind în anticipaţie.

– Ai vorbit cu Sauset? îl întrebă Kate.

– A fost încîntat să mă audă din nou, spuse el sec. Dar cînd i-am cerut să ne întîlnim, a devenit mai puţin încîntat. N-am reuşit să obţin decît o invitaţie la o petrecere pe care o dă mîine seară. S-ar putea să iasă mai bine în felul ăsta.

Ea deschise gura pentru a-l întreba ce voia să spună, dar se răzgîndi cînd îi văzu schimbarea de expresie: fruntea i se încreţise de grijă şi în ochii lui citea o privire gînditoare.

Simţea că ceva îl tulbura profund şi aproape că se întrebă dacă Alex îşi mai amintea de prezenţa ei în încăpere, cînd îl auzi spunînd:

– Tony a vorbit astăzi cu Paul. A mai primit o scrisoare. Este doar o a doua care i-a fost trimisă prin poştă. Celelalte îi fuseseră remise de Alvarez. Se încruntă. Mi s-a părut mereu că este ceva ciudat în toată afacerea asta. Era ca şi cum ar fi trebuit să înregistreze reacţiile lui Tony pentru plăcerea altcuiva.

Rămase din nou pe gînduri, apoi spuse:

– Tony şi cu mine am împărţit aceeaşi cameră la şcoală.

– La colegiu?

– La colegiu am împărţit un apartament cu Pete, dar eu vorbesc de perioada dinainte de colegiu. Cred că va trebui s-o iau mai de demult ca să poţi înţelege situaţia. Bunicul meu se numea François Denoisel Delanore şi era fratele Contelui de Nuit, decedat. Zîmbi amintirilor. El era ceea ce ai numi astăzi oaia neagră a familiei. În 1912 emigrase în America, luînd cu el o sumă mică de bani, cît să-i permită să trăiască. Apoi în 1916, la vîrsta de douăzeci şi cinci de ani s-a căsătorit cu bunica mea şi a întemeiat un cămin de care să se bucure doar ca să-şi vadă fiul născut cu doi ani mai tîrziu. A fost ucis în primul război mondial. Mi-o amintesc pe bunica mea vorbind despre el ca despre un mare erou care-şi sacrificase viaţa pentru ţara care-i oferise refugiu în momente dificile. După ce ea a murit, tata mi-a spus că bătrînul părăsise Belgia ca să fugă de nişte soţi furioşi, şi că eroul murise, de fapt, într-o încăierare de beţivi într-o cîrciumă. Dar toate astea nu contează. Ea şi-a păstrat visurile pînă la sfîrşit.

Se rezemă cu coatele pe masă şi continuă:

– Tot ce-ţi povestesc acum ne aduce la momentul cînd eu aveam doisprezece ani şi bătrînul conte înaintase în vîrstă şi era fără moştenitori. Tata murise cînd eu aveam zece ani, aşa că con-

tele a luat legătura cu mama şi a convins-o să mă lase să fiu educat în şcoli potrivite, deoarece tot aveam să moştenesc titlul.

Luă o bucată de şuncă şi o privi gînditor.

– Nimeni nu şi-a închipuit că va mai trăi atît de mult, dar asta nu a avut nici o importanţă. Pentru el, cele mai bune şcoli erau cele europene. Se încruntă. Aşa că am plecat în Franţa, într-un internat. Acolo l-am cunoscut pe Tony. Deşi tatăl lui era englez, mama lui, care era franţuzoaică, a insistat ca educaţia lui să fie făcută în limba franceză. Şcoala nu era rea, dar îţi poţi închipui ce însemna pentru un băieţel de doisprezece ani, care nu părăsise niciodată Wisconsin-ul? Zîmbi, dar de data aceasta, era un zîmbet trist. Eram nefericit. Tony era cu doi ani mai mare, dar avea o maturitate care-mi lipsea mie şi pe care englezii ştiau să o inculce copiilor lor. El mi-a salvat viaţa, Kate. M-a învăţat cum să mă apăr de bătăuşii şcolii, fără să-mi spargă capul de fiecare dată. El mi-a fost frate, prieten şi, uneori, chiar părinte.

Kate avu sentimentul că fusese mai mult decît grija lui Tony pentru el. Trebuie să-l fi considerat pe Tony ca pe singura lui familie într-o ţară străină.

– Tot el m-a scos pe cauţiune dintr-o închisoare franceză, cînd aveam paisprezece ani, mai

spuse el zîmbind.

– Atunci cînd ai fost închis şi nu conta? îl întrebă ea plină de curiozitate.

Alex aprobă din cap.

– Henri, băiatul care ne-a prezentat unul altuia avea ceva necazuri cu fratele lui mai mic. De asta ştia ceva de aventurile mele.

– Şi ce s-a întîmplat? îl întrebă ea, studiindu-i expresia.

– Cînd mă gîndesc la toate astea acum, mi se pare că s-au întîmplat altcuiva. Aveam ideea trăsnită că dacă aş fi dat de necaz, mama m-ar aduce înapoi acasă, aşa că am şterpelit un ceas. Tony l-a rugat pe tatăl lui să plătească cauţiunea, ca să mă scoată din puşcărie şi să aibă grijă să nu mi se facă dosar. Aşa că vezi că îi datorez destul de mult.

Kate încuviinţă. Alex era omul care-şi va plăti datoriile, indiferent cît îl vor costa pe el.

– Mai tîrziu am urmat amîndoi o şcoală care se numea „Gran de école"[1]. Nu ştiu dacă există un echivalent american, dar diferă de o universitate prin faptul că studenţii sînt pregătiţi pentru cariere

1. Cred că vrea să spună „Haute école – Şcoală înaltă, cum sînt numite multe instituţii de învăţămînt din Franţa.

bine apreciate, cum ar fi în servicii civile şi militare, comerţ, industrie... Doar o zecime dintre studenţii care se înscriu trec de examenul de intrare.

Se mişcă din nou în scaun, apoi se ridică şi începu să strîngă totul de pe masă, nelăsînd-o pe Kate să-i ajute, atunci cînd se ridică şi ea de la masă.

– Deşi pare curios, continuă el, acolo m-am întîlnit cu Pete... şi cu Charles. N-am avut niciodată nimic cu Charles, mi se părea doar puţin cam ciudat. În timp ce se concentra ca să-şi amintească mai bine, Kate observă cum cute noi i se adînceau în jurul ochilor. Era foarte retras, nu voia să participe la nimic, nici la sporturi, nici la petreceri. Uneori, mă întrebam dacă participă la viaţă. Şi întotdeauna îi privea pe cei care participau cu o invidie hidoasă. Ridică din umeri în timp ce punea ultimul borcan în frigider. Asta-i tot ce-ţi pot spune despre Charles. Era şi el acolo, dar nimic mai mult. Nu-mi pot da seama de ce îi face asta lui Tony. Nu mi-l amintesc să fi fost mai invidios pe Tony decît pe mine sau pe Pete.

– Acest... acest incident la care se referă scrisorile nu are nimic a face cu Charles. Nimeni altul nu a fost implicat, cu excepţia lui Tony şi a unei fete.

Alex scoase încă o sticlă cu bere din frigider şi luă o sorbitură înainte de a continua:

– Pe fată o chema Hélèna. Avea un păr negru, pe care-l purta tuns scurt, dîndu-i aparenţa unui băiat zburdalnic, pînă cînd nu o vedeai mai îndeaproape. Trebuie să recunosc că eram şi eu puţin amorezat de ea... pînă cînd am cunoscut-o mai bine. Dădu din cap. Nici acum nu pot înţelege cum de a putut fi Tony atît de bine păcălit de ea. Trebuiau să se logodească, dar ea ţinea inelul ascuns în poşetă şi nu-l purta decît cînd era cu Tony. Nu venea la întîlnirile pe care le avea cu Tony şi tot el era cel care îşi cerea scuze.

– Se mai întîlnea cu altcineva?

– Cu altcineva? Era o armată de alţi cineva. A încercat să-şi arunce mrejele şi asupra mea. Dar Tony era prietenul meu şi faptul că îl înşela, o făcea să pară urîtă. Aş fi vrut să-i spun lui Tony despre ce văzusem şi auzisem, dar mă gîndeam că nu era treaba mea. Nu-ţi poţi da seama de cîte ori nu mi-am dat pumni din cauza asta.

– Ai avut dreptate, spuse ea, dacă era atît de obsedat de ea, nu te-ar fi crezut orice i-ai fi spus. Ar fi provocat o falie în prietenia voastră tocmai într-un moment cînd avea nevoie de prietenii lui.

Alex zîmbi, auzind-o cum începe să-i uşureze

conştiinţa, apoi dădu din cap.

– Într-o zi a venit la el spunîndu-i că era însărcinată. Tony nu-şi mai încăpea în piele de fericire. Îi plăceau copiii şi pentru el însemna că se vor căsători, ceea ce îşi dorea cel mai mult.

Alex respiră adînc şi Kate înţelese că urma o parte neplăcută a poveştii.

– Ea i-a spus că nu voia să păstreze copilul şi nu voia nici să se căsătorească, spuse Alex fără nici o intonaţie. Tot ce voia era să obţină destui bani ca să-şi facă un avort. Eu aş fi ucis-o pentru asta. Şi nici măcar nu-i dădea vestea cu blîndeţe, parcă se bucura că-i face rău. Iar cînd a refuzat să-i dea bani pentru avort, ea a schimbat tonul. Deveni blîndă, drăgăstoasă şi începu să-i vorbească de viitorul lor împreună. I-a spus că, în realitate, nu voia să scape de copil, dar a vrut numai să-l încerce, să se convingă că el o iubea cu adevărat sau voia să termine cu ea. Poţi bănui ce s-a întîmplat.

– A inventat că avea nevoie de bani pentru altceva? propuse Kate.

– Pentru îngrijirea prenatală, a confirmat el dezgustat. Ar fi putut să se mulţumească cu asta. I-ar fi putut spune mai tîrziu că a pierdut sarcina. Dar n-a făcut-o. I-a telefonat în ziua următoare,

spunîndu-i că este în drum spre doctorul care-i va face avortul şi că nu trebuia să-şi facă griji, pentru că, oricum, copilul nu era al lui.

Kate îşi ţinu răsuflarea.

– O lovitură dublă, murmură ea cu ochii înlăcrimaţi. O pierduse pe ea, în acelaşi timp şi speranţa copilului.

Alex încuviinţă din cap.

– Tony şi-a pierdut minţile. Am încercat să-l opresc, dar nu puteam face altceva decît să mă ţin după el, în timp ce colinda maidanele, căutînd-o. Nici măcar nu ştia din ce parte a oraşului îi telefonase. Cînd l-am convins într-un sfîrşit că îi era imposibil s-o găsească, ne-am întors în apartament şi am aşteptat toată noaptea, în speranţa că ne va telefona din nou.

Alex făcu o pauză şi Kate înţelese că nu-i va face plăcere să audă ceea ce el avea să-i spună.

– Poliţia ne-a sunat în ziua următoare pe la ora nouă, spuse el liniştit. Găsiseră numărul lui de telefon în poşeta lui Hélène. Era moartă. Sîngerase pînă cînd a murit într-o cămăruţă dintr-o suburbie a Parisului.

Kate încercă să cuprindă tot ce-i spusese, dar era prea mult şi prea repede.

– Îmi pare rău, Alex, zise ea cu o voce răguşită.

Îi luă mîinile în ale ei. Trebuie să fi fost foarte dureros pentru el. Şi pentru *tine,* îşi spuse ea în gînd. Prietenul care voia atît de mult să consoleze, dar nu putea.

Au rămas un timp aşa, fără să vorbească, ţinîndu-se de mîini şi comunicînd în gînd. Apoi Kate rosti:

– Tot nu înţeleg de unde vine şantajul, Alex. Singura parte vinovată este moartă. Cum ar mai putea cineva să-l ameninţe pe Tony cu acest gen de informaţie?

– Am încercat să-i spun asta, spuse el. În scrisori el este învinuit de toate – de sarcină, de avort, de moartea lui Hélène – dar el nu a avut nici o legătură cu toate astea.

Kate îşi frecă fruntea, preocupată.

– Legătura lui Hélène era cunoscută printre voi?

– În cercul nostru? Sigur că da. După cum toţi ştiau că Hélène se culcase cu cine vrei şi cu cine nu vrei. Nimeni nu a făcut o apropiere între moartea ei şi Tony.

– Cu toate astea cineva a făcut-o... şi încă o face. Şi urmăreşte să-l rănească. Kate îl privi. Probabil că notorietatea care se produce în urma poveştilor din ziare ar putea face asta.

– În profesia lui, notorietatea este norma. Iar cînd îl privi întrebătoare, continuă: Ai auzit vreodată de Anthony Blakewell?

Ea începu să nege, apoi se opri.

– Anthony Blakewell ai spus?... Actorul care-l interpretează pe Shakespeare?

Alex încuviinţă.

– Nu publicitatea îl deranjează. Nici ameninţarea de a-i dezvălui totul soţiei lui. Diana ştie totul. Ce îl înnebuneşte este că autorul acestor scrisori pretinde că deţine dovada că copilul este totuşi al lui Tony. Ezită o clipă. Tony şi Diana nu pot avea copii. Cred că asta este unul dintre motivele care îl consumă. Vrea să cunoască adevărul şi, în acelaşi timp, vrea ca aceste constante aduceri-aminte să înceteze. Vrea ca trecutul să fie îngropat definitiv.

– Ce scrie în scrisori?

– După ce-l acuză pe Tony, ele îi cer să renunţe la un contract ce i-a fost oferit – ce reprezintă şansa de a apărea într-un film. Ar însemna să se mute în California, dar ar însemna, în acelaşi timp, o întrerupere serioasă a carierei lui. Şi el nu vrea să renunţe la carieră, dar chiar dacă ar vrea el, nu l-ar aduce mai aproape de adevăr. Singura cale de a descoperi este să aflăm cine le

trimite şi de ce o face. Alex se încruntă şi-şi destinse muşchii umerilor. Şi aici e momentul cînd apar eu în scenă. Trebuie să aflu cine este şi să-l opresc.

– Amîndoi trebuie s-o facem, îl corectă ea cu blîndeţe.

– Aşa e, îi răspunse el şi privirea obosită îi dispăru din priviri în timp ce se uita la ea. Ţi-am spus ce adorabilă eşti în halatul lui Pete?

Ea surîse, încercînd să-i copieze zîmbetul.

– Pete are un gust ţipător, nu-i aşa?

– Se potriveşte cu personalitatea lui, îi răspunse el sec.

Se ridică, îşi întinse membrele, trupul lui zvelt şi puternic exercitînd o fascinaţie asupra ei. Cînd se întoarse şi-i întîlni privirea, avu o tresărire. Apoi, clătinînd capul îi spuse:

– Cred că acum trebuie să ne hotărîm ducesă, unde urmează să dormim.

Ea încuviinţă în tăcere şi-l urmă în hol. Amîndoi căutau să evite tensiunea ce se stabilise în simţurile lor, tensiunea care creştea continuu. Numai faptul de a fi singuri în apartament era destul de excitant, fără să mai pui la socoteală acea incredibilă simţire a unui fluid care parcă trecea de la unul la celălalt.

– Preferi dormitorul lui Pete sau vrei camera de musafiri? o întrebă el peste umăr.

– Cred că aş prefera camera de musafiri. Pete trebuie să aibă oglinzi ascunse peste tot deasupra patului.

Alex rîse cu poftă.

– Nu am informaţii precise, dar nici n-aş jura că nu le are.

Deschise o uşă şi o introduse într-un dormitor de dimensiuni modeste, dar elegant, decorat în culori suave, albastru ca pudra şi cenuşiu, şi nu atît de frapant ca restul apartamentului. Patul era pentru o singură persoană, acoperit cu satin bleu. În timp ce trecu pragul, avu o ezitare şi-l privi pe sub gene.

– Atunci ne vedem mîine dimineaţă, îi spuse ea cu un glas răguşit.

El încuviinţă din cap şi dădu să plece; se întoarse însă brusc şi o luă în braţe.

– Să te săruţi în prag poate fi periculos, Kate, şopti el. Dar să fiu al naibii dacă mai pot aştepta pînă să ajung într-un loc mai ferit.

Alex aplecă capul şi îşi apăsă buzele de ale ei, la început uşor, dar îşi pierdu repede controlul şi sărutul deveni fierbinte şi nestăpînit. Kate nici nu încercă măcar să-i reziste. Dorise, dureros de

mult, acest sărut toată ziua, chiar din clipa în care se trezise în aceeaşi dimineaţă şi-l găsise îngenuncheat în fîn lîngă ea. Îşi despărţi nerăbdătoare buzele, primindu-i limba cercetătoare şi mîngîind-o cu a ei.

Noaptea trecută îl oprise, deoarece sentimentele ei erau încă confuze, dar în această seară nu mai exista confuzie, nici ezitare. Cărarea pe care pornise era dreaptă şi ducea spre el.

Sărutul se prelungi, se adînci, pînă cînd simţi cum se contopesc într-o singură fiinţă. Fără să-şi dea seama, braţele ei îi cuprinseră mijlocul şi mîinile îi alunecară pe spate, sub tricou, mîngîindu-i şi frămîntîndu-i muşchii tari. Îl simţea cum tremură la atingerea ei şi cum întreg trupul ei era cuprins de un fior cum nu mai cunoscuse vreodată.

Cînd Alex îi depărtă halatul şi-i luă un sîn în mîna lui aspră, prin venele ei parcă treceau flăcări şi îşi ridică genunchiul pentru a-şi lipi pulpa goală de a lui. Iar el o împinse de uşorul uşii şi-i cuprinse în palme fesele pentru a o lipi şi mai strîns de el, în timp ce o fierbinţeală îi străbătea pe amîndoi.

Dar Alex îşi trase brusc capul înapoi, cu o respiraţie întretăiată, iar mîna îi tremură uşor cînd

îi mîngîie obrazul şi privi în ochii ei, de culoarea caramelei.

– Nu te grăbesc, Katy, nu-i aşa? insistă el.

– Nu, îi răspunse ea cu un rîs tremurat.

– Bine.

O luă de mînă şi o trase în grabă spre dormitorul principal.

Kate zîmbi cu afecţiune cînd îi recunoscu uşurarea din voce. Fierbinţeala, ce îi ameţise adineaori, mai slăbise de cînd nu mai erau strînşi unul în braţele celuilalt şi era bucuroasă să constate că între ei nu mai era stînjeneală, aşa cum se întîmplă uneori după ce două fiinţe şi-au dat frîu liber emoţiei.

– Îmi pare aşa de bine că nu eşti timidă, Katy, spuse el după ce închise uşa în urma lor. Pentru că nu te pot lua cu încetul şi nici nu sînt un tip romantic. Nu acum. Nu acum cînd te aştept de atîta timp.

– De două zile? îl întrebă ea cu un zîmbet şăgalnic.

– Nu de două zile, de treizeci şi şapte de ani, o corectă el cu blîndeţe. Toată viaţa mea te-am aşteptat, Katy. Am ştiut dintotdeauna că exişti undeva pentru mine, dar nu ştiam unde să te găsesc. Oh, ducesă, am atîtea lucruri să-ţi arăt.

– Oh? murmură ea, ridicînd sprîncenele, în timp ce Alex îşi scotea tricoul.

– Nu, spuse el, rîzînd, mă gîndeam la alte lucruri. Ori de cîte ori eram într-un loc din Wisconsin, de unde aveam o vedere spectaculoasă, mă gîndeam: „Ar trebui să fie şi ea aici, cu mine, să vadă asta". O strînse din nou la piept. Ţi-am şi cumpărat lucruri. Crezi că este ceva ciudat? Cînd găseam ceva frumos, un porţelan sau un tablou, sau un desen pe lîngă care nu puteam trece indiferent, îl cumpăram şi-l puneam deoparte, spunîndu-mi: „Ăsta este pentru ea".

– Nu, murmură ea emoţionată, nu cred că e ciudat, cred că sînt cele mai frumoase cuvinte pe care le-am auzit.

Îi spusese că nu era romantic. Va trebui să-l corecteze cîndva. Cîndva, dar nu astăzi.

Alex îşi aruncă tricoul pe un scaun, apoi o luă din nou în braţe ca şi cum n-ar fi putut sta departe de ea nici cît timp îşi scotea restul de îmbrăcăminte.

– Simţi şi tu ceva unic, nu-i aşa, Katy? îi murmură el în timp ce-i depărta halatul şi-şi plimba palmele pe sfîrcurile întărite ale sînilor. Simţi şi tu necesitatea trupurilor noastre de a fi împreună? Ele se potrivesc tot atît de bine ca şi gîndurile şi

mintea noastră. Facem contact acolo unde trebuie.

Ea gemu şi-şi arcui spatele, împingîndu-şi trupul fierbinte către trupul lui fierbinte. Părul aspru de pe pieptul lui îi trimise fiori prin sfîrcurile sensibile ale sînilor pînă în adîncul fiinţei, în timp ce se freca de el. Halatul căzuse pe jos şi abia au reuşit să dea şi restul de îmbrăcăminte de pe ei înainte să se îndrepte către pat. Cînd se aşeză pe marginea patului, Kate îşi despleti părul şi îl auzi gemînd în timp ce o culcă pe spate, lăsînd părul să-i învăluie pe amîndoi.

Mai tîrziu, cînd se aplecă deasupra ei murmurînd cuvinte de dragoste, Alex îi atinse fiecare părticică a trupului, dar nu cu mîngîierea sigură a unui amant cu experienţă, ci ca un bărbat care abia acum descoperea o lume nouă.

Înmărmurirea şi bucuria pe care le vedea pe faţa lui erau mai excitante, mai erotice decît orice îşi imaginase vreodată şi ea reacţionă cu aceeaşi uimire sinceră, în timp ce-i mîngîia formele dure, bărbăteşti.

Numai cînd plăcerea deveni prea intensă pentru a mai putea fi suportată, s-au împreunat cu o violenţă pasionată, o bucurie acută. Respiraţia lui grea şi cuvintele de dragoste răguşite o aduseră

repede la locul pe care-l căuta cu şoldurile ei arcuite. Iar cînd el o pătrunse adînc, ea îl primi cu o explozie de plăcere incontrolabilă, care-i cutremură trupul în valuri repetate. Îşi împlîntă degetele în spinarea lui şi-l simţi cum se cutremură în acel „grand frisson" şi atunci ştiu că şi el a găsit defularea completă.

Un timp mai lung nu s-au auzit decît respiraţiile lor grele, pentru ca apoi, ca şi cînd eliberarea fizică adusese în acelaşi timp şi o eliberare a gîndurilor, au început să vorbească liniştit despre viaţă, despre dragoste, despre ei, împărtăşindu-şi gînduri pe care nu le împărtăşiseră niciodată cu altă fiinţă.

Întunericul începuse să se dizolve încet ca un preludiu al zorilor cînd adormiră amîndoi cu trupurile lor obosite înlănţuite.

Capitolul 8

Capul lui Kate apăru de după perdea şi ea îl zări pe Alex odihnindu-se pe o sofa elegantă cu motive florale în salonul unei prăvălii pentru confecţii de damă, în care intraseră cu treizeci de minute mai devreme. Respirînd adînc pentru a-şi face curaj, dădu perdeaua la o parte şi intră în cameră.

Alex n-o remarcă pînă cînd nu i-a trecut pe dinainte, mergînd cu un mers exagerat de manechin pe estrada din faţa lui. Atunci se lăsă pe spate alene, cu mîinile pe stomac şi degetele proptindu-se în vîrfuri.

Kate era îmbrăcată în nişte pantaloni pînă la genunchi, dintr-un satin verde, de smarald, o bluză transparentă, de culoarea liliacului, cu mîneci

voluminoase, şi o pălăriuţă cochetă, verde, cu paiete, cu o voaletă scurtă, abia acoperindu-i ochii. Cu excepţia pălăriei, ar fi putut fi luată drept unul dintre cei trei muşchetari.

După ce-i privi costumul, Alex murmură:

– Trebuie să-i iei, ducesă.

Şi, întorcînd capul, făcu un semn vînzătoarei care se afla, atentă, în spatele lui, dar în timp ce avea spatele întors spre ea, Kate negă viguros din cap şi din mîini.

Aleseseră deja rochia pentru serată: un furou lung, din jersey, de mătase de un verde-stins, pe care o găsiseră mai devreme într-un butic. Pe partea de sus erau cusuţi nasturi de perle, de la gît pînă la talie, făcînd ca rochia să fie în acelaşi timp modestă şi provocatoare după cum intenţiona cea care o purta. Rochia şi accesoriile erau împachetate împreună cu lucrurile pe care le cumpărase pentru el şi puse în portbagajul automobilului *Renault*, pe care Alex îl închiriase.

Să faci cumpărături la Paris era ceva ce nu semăna cu nimic din ce ştia ea, mai cu seamă că se comportaseră ca nişte copii într-un magazin de jucării, dar lui Kate nu-i mai păsa de nimic. Toată viaţa auzise spunîndu-i-se că Parisul era făcut anume pentru îndrăgostiţi, şi astăzi amîndoi

o dovediseră.

Nu mai întîlnise un bărbat căruia să-i placă să facă cumpărături, dar lui Alex îi plăceau pălăriile... orice fel de pălărie. Şi, mai ales, îi plăcea să privească la Kate cum le încerca. Aşa că ea a încercat pălării. Zeci de pălării, suficient de multe ca să-i ajungă pentru toată viaţa. Pălării care semănau cu farfuriile zburătoare, cu boruri suficient de mari pentru a putea umbri întregul orăşel Plum, sau pălării mici cît o ceaşcă de ceai. Încercase şi pălării cu pene sau pălării cu mărgele, pălării agresive şi pălării modeste.

Pozase şi se plimbase prin faţa ochilor lui Alex care rîdea şi o îndemna să cumpere tot ce încercase. După un timp îşi dăduse seama că nu putea lupta cu el şi renunţă să mai protesteze, anulînd comenzile cînd era cu spatele întors, aşa cum făcuse şi acum.

De îndată ce se schimbă, Kate îl scoase din magazin înainte să-şi dea seama că anulase comanda pentru pantaloni. Cumpărase destulă îmbrăcămite pentru cîteva zile şi refuza să-l lase să-şi cheltuiască banii cu ea. Lui însă îi venea greu să înţeleagă de ce Kate nu voia să-i accepte cadourile tot atît de uşor, pe cît îi accepta trupul şi prietenia, dar ea fusese prea obişnuită să se

întreţină singură, aşa că rămăsese fermă în refuzul ei. Deşi, să rămîi fermă cu Alex nu era sarcină uşoară, îşi spusese ea mai tîrziu, în aceeaşi seară, în timp ce se îmbrăca pentru serata lui Sauset. Cînd o privi cu ochi încărcaţi de pasiune, simţi că tot ce era solid în trupul ei se lichefiază.

Zîmbi, cînd îşi aminti cum arăta dimineaţă cînd se trezise şi o găsise aplecată deasupra lui studiindu-i trăsăturile. Chipul lui o emoţionase mai mult decît orice alt chip; oricît de ciudat s-ar părea privirea lui avea un aer de inocenţă, ca a unui copil care vede prima pasăre cîntătoare. Iar ea, cînd îl privise, simţise cum îi pocneşte inima de dragoste.

Oh da, îl iubea cu adevărat. Ştia asta chiar înainte de a face dragoste cu el. Cîndva, undeva, în cursa lor nebunească de la Monte Carlo, undeva pe caraghioasa aia de motocicletă sau în stogul de fîn, se îndrăgostise total, irevocabil, şi minunea aceea pusese stăpînire pe ea.

Acum îşi privea, în oglinda din baia lui Pete, ochii strălucitori şi zîmbi imaginii ei, apoi făcu ultimele retuşuri machiajului. Îşi luă poşeta de seară şi ieşi din cameră, dar aici se opri brusc văzîndu-l pe Alex. Era pentru prima dată cînd îi apărea în haine de seară şi apariţia lui îi tăie

răsuflarea.

Nobilul sălbatic, îşi spuse ea în timp ce ochii ei îi urmăreau cu aviditate trăsăturile acum familiare.

– Eşti superb, îi spuse ea şi, privindu-i ochii, ceea ce văzu în ei o făcu să zboare direct în braţele lui.

– Bărbaţii nu sînt superbi, îi răspunse el cu un glas uşor voalat; eu sînt numai extraordinar de chipeş, tu eşti superbă. Aplecă capul pentru a o săruta, ceea ce o lipsi de un răspuns şi o făcu să i se învălmăşească gîndurile.

– Chiar trebuie să mergem la chestia asta? îi şopti el cîteva minute mai tîrziu în timp ce mîinile lui îi frămîntau trupul.

– Îhî, murmură ea, simţind cum mîinile lui se încleştează şi mai tare.

– Aşa să fie. Dar cu cît scăpăm mai repede de ea, cu atît ne putem întoarce mai repede aici. O luă de braţ şi o conduse spre living. Hai să terminăm cu asta!

La uşa principală se opri o clipă şi, scoţînd ceva din buzunarul pardesiului, i-l întinse.

– Ce este? întrebă ea privind cilindrul negru.

– Este o lanternă.

Kate îl luă în mînă privindu-l uluită.

– Alex, vreau să ştiu de ce am nevoie de o

lanternă la o petrecere?

– Doar în cazul în care am avea şansa să facem o muncă de detectivi, spuse el, rîzînd.

– Detectiv? murmură ea. Dar în ochii ei căprui începu să lucească un interes excitant. Vrei să spui că pot să te ajut?

Alex o strînse lîngă el şi, cu un braţ în jurul umerilor, îi răspunse:

– Ai fost alături de mine de cînd am început urmărirea, îi spuse el, strîngînd-o şi mai aproape, îmi închipui că vrei să fii şi pentru final.

– Nu vorbi de asta unei laşe, mai spuse ea, lipindu-şi faţa de cămaşa lui de mătase. De fapt, cred că faptul că-mi acorzi încrederea, ca să mă laşi să te ajut, constituie un compliment.

El îi zîmbi. Apoi, în timp ce ieşeau pe uşă, îi spuse cu blîndeţe:

– Ţi-aş încredinţa viaţa mea, ducesă, fără nici o clipă de ezitare.

După ce se instalară în *Renault*-ul închiriat, Kate puse lanterna în fundul poşetei, controlînd să nu se vadă vreo umflătură care i-ar putea desconspira. Încercă să se gîndească la petrecerea ce-i aştepta, dar ultimele lui cuvinte nu-i ieşeau din minte.

Spusese că avea încredere în ea. Că i-ar fi

încredinţat chiar viaţa lui. Dar abia atunci constată cu surpriză că îi era teamă de o astfel de relaţie. Depindea de o altă persoană pentru a fi fericită... şi, ce era mai mult, dorea să facă orice îi stătea în putinţă ca să-l facă pe el fericit.

Zîmbi, fără să se preocupe de faptul că prevestirile lui Evan se adeveriseră. Îi datora un cadou soţului lui Heather şi făcu o notă mintală să i-l dea cînd se vor revedea. Deoarece avusese dreptate. Alex îi dăduse mai mult decît oricine altul în viaţa ei şi, în schimb, nici ea nu putea reţine nimic numai pentru ea.

Ceva mai tîrziu, Kate privi pe fereastră şi văzu, surprinsă, că ajunseră deja la castel. Îşi netezi cu nervozitate rochia, în timp ce Alex dirija maşina spre aleea care ducea la intrarea castelului.

Nu fusese deloc nervoasă cînd cumpăraseră toaletele de seară şi nici cînd se machiase cu grijă. Dar acum că erau acolo, simţea furnicături în stomac.

După ce intrară în holul mare, pardosit cu marmură, Kate avu impresia că toţi cei prezenţi nu aveau ochi decît pentru mica umflătură din poşeta ei aurie.

Comparat cu cele de pe Valea Loarei, castelul părea mic, dar pentru Kate era impresionant. Era

plin de un mobilier pe care nu-l mai văzuse decît în muzee şi de care nu aflase decît din cărţi. Pereţii aveau tapiserii uriaşe care ajungeau pînă la etajul al doilea. Ar fi vrut să se oprească şi să examineze pe cele mai mici, dar îşi aduse aminte la timp de motivul pentru care era acolo.

Intrară în altă încăpere şi fură întîmpinaţi de valuri de muzică şi murmur de voci. Marele salon al castelului era plin, iar Kate, în dorinţa ei de a părea că acţionează normal, zîmbea în dreapta şi în stînga.

Alex privi prin încăpere, în căutarea lui Sauset, dar într-o astfel de înghesuială era imposibil să găseşti persoana pe care o căutai.

O privi pe Kate. Dumnezeule, cît era de frumoasă. Aproape tot atît de frumoasă ca atunci cînd se trezise de dimineaţă. Pentru o clipă, crezu că o visase, dar numai pentru o clipă. Simţindu-i trupul cald lipit de al lui se convinse că era adevărat.

Dădu din cap ca să-şi alunge gîndurile şi reveni la problema care-l preocupa.

– Ducesă, spuse el, aplecîndu-se ca să nu fie nevoie să vorbească cu voce tare, mă duc să o caut pe gazda noastră. Stai nemişcată aici, lîngă perete, ca să te pot găsi cînd mă voi întoarce.

– Şi eu ce să fac cît ai să lipseşti? îl întrebă ea.

Alex zîmbi. Părea nervoasă.

– Ce faci în mod obişnuit la o petrecere? Rîzi de bancurile stupide şi admiri bijuteriile ostentative. Discuţi pînă la ultimul detaliu dieta şi boala la modă şi localitatea de schi favorită în anul acesta... Ce cauţi? o întrebă Alex, în timp ce Kate deschidea poşeta şi căuta ceva în ea.

– Un notes şi un creion, spuse ea sec. Cred că e mai bine să iau notiţe.

Alex rîse, o sărută pe nas şi-i spuse:

– Fii doar tu însăţi. N-am să lipsesc mult. Porni încet printre grupuri, privind din timp în timp înapoi să vadă ce făcea Kate. Nu ajunsese prea departe cînd o văzu înghesuită de un croitor, pe care-l mai întîlnise şi în alte dăţi.

Biata Kate! Bărbatul era unul dintre cei mai plicticoşi oameni din lume.

Privind din nou înainte, înţepeni cînd îl observă pe Sauset în centrul unui grup, la dreapta lui. Porni în acea direcţie şi-şi dădu perfect de bine seama cînd a fost reperat de gazda lui. Trăsăturile lui Sauset se aspriră pentru o secundă, înainte de a-i oferi un surîs încîntător.

– Alexandre, spuse el cu un surîs afabil, întinzînd o mînă, în timp ce Alex se apropia. Sînt

încîntat că ai reuşit să vii. Este o plăcere să te văd din nou.

Şi începu să-l prezinte tuturor oaspeţilor din jurul lui, dar Alex îl urmărea îndeaproape cu ochii pe jumătate închişi. Sauset nu era în apele lui, asta era limpede. Observă ceva febril în afabilitatea lui, ceva fals.

– Arăţi foarte bine, Charles, spuse Alex într-o pauză a conversaţiei.

– Şi tu la fel, Alex. Sau poate că ar trebui să spun Conte de Nuit, replică el. Eşti mult mai bronzat decît erai în universitate. Întotdeauna mi-am zis că arătai puţin barbar. Rîse, ca şi cum ar fi fost cine ştie ce glumă. Dar era un barbarism care nu ţi-a scăzut popularitatea faţă de sexul opus. Privi în jur cu curiozitate. Credeam că vii cu o prietenă. Doar nu eşti singur?

– Nu, spuse Alex, observînd cum apărea o transpiraţie uşoară pe fruntea prietenului său, în timp ce acesta continua să-l fixeze. Am venit cu o doamnă deosebită. Mă aşteaptă în partea cealaltă a salonului.

– De ce n-o aduci aici? protestă Sauset. Trebuie s-o cunosc şi eu pe această doamnă deosebită.

Încuviinţînd fără entuziasm, Alex se depărtă.

Dar după ce îl înghiţi mulţimea, se opri lîngă un palmier decorativ şi se întoarse să-l observe pe Sauset.

De ce era hotărît să-l facă să sufere? Alex căuta să-şi aducă aminte de anii de şcoală, dar nu găsi nici un punct de reper pentru ceea ce se întîmpla acum. Din cîte ştia, Charles nici măcar nu o întîlnise vreodată pe Hélène. Aşadar, de ce dezgropa acum un episod atît de trist din trecut?

Kate porni încet croindu-şi drum prin mulţimea bine dispusă, cercetînd din priviri întreaga încăpere pentru a-l găsi pe Alex, întrucît nu mai avea nici o intenţie să-şi petreacă seara cu plicticosul acela.

Zărindu-l, se îndreptă spre cealaltă parte a palmierului şi, despărţindu-i ramurile, se apleacă şi spuse cu o voce răguşită:

– Alo, marinarule, ai un chibrit?

Alex întoarse brusc capul şi-i zîmbi printre frunze.

– Bună, ducesă, tocmai mă îndreptam spre tine.

– Da, da, chiar văd că aveai de gînd, murmură ea înţepată. Era şi timpul, îi şopti în continuare, aruncîndu-i o privire ucigătoare. Eram eu pregătită să... dar nu m-ai prevenit că plictiseala era

mortală.

– Plictiseală? întrebă el, ridicînd din sprînceană. Dar Mario este renumit pentru hazul lui.

– Omul este monosilabic, insistă ea. Îl priveam şasiu. Mai bine spune-mi ce ai descoperit. Crezi că Sauset este vinovatul?

– N-am descoperit nimic, spuse el cu vocea scăzută. Totuşi, sînt sigur că este el. Şi vrea să te cunoască.

– Să fiu măgulită? întrebă ea, în timp ce traversau camera, apoi, privindu-l, îi zîmbi. Eu, în schimb, am făcut nişte investigaţii în timp ce ai fost plecat.

– Nu mai spune! Şi ce-ai aflat?

– Am aflat că nu pot vorbi nici franţuzeşte, nici italieneşte, nici swaheli. Am încercat să o interoghez pe cameristă, dar ea mă trimitea întruna la toaleta doamnelor. Şi mai era şi un negru, cu o ţinută regală, care m-a privit timp de zece minute, de parcă eram venită de pe altă planetă, şi mă întreb şi acum ce i-am cerut.

Alex se amuză, dar, brusc, o apucă strîns de braţ.

– Alvarez, spuse el, arătîndu-i un bărbat care lua o cupă cu şampanie de la un chelner.

Era pentru prima dată că-l vedea de aproape

pe bărbatul din *Jaguar*-ul roşu şi-l studie pe ascuns, apoi se ridică în vîrful picioarelor pentru a-i şopti lui Alex:

– Parcă ar fi Peter Lorre într-unul din rolurile lui Laurence Olivier.

Alex izbucni în rîs apoi.

– Mă întreb dacă Charles mai poate nega că-l cunoaşte.

După ce au ajuns în apropierea gazdei, de îndată ce i-o prezentă pe Kate, îi spuse fără înconjur:

– Charles, l-am văzut pe Alvarez. Parcă îmi spuneai că nu îl cunoşti.

Trăsăturile lui Sauset se împietriră.

– Dragă Alex, parcă ai fi un cîine cu osul în gură. Nu cunosc această persoană de care îmi vorbeşti întruna. Dacă este cu adevărat aici, probabil că a fost adus de alt musafir. Eu sînt sigur că nu l-am invitat. Se întoarse către Kate cu un zîmbet cuceritor.

– Sînt sigur că pe domnişoara Sullivan nu o interesează această persoană plicticoasă.

Kate însă îl studia cu atenţie; nu părea să semene a şantajist, arăta uşor exuberant, destul de atrăgător; categoric nu-i făcea impresia să fie un om rău.

Îi întoarse zîmbetul.

– Dimpotrivă. Mi s-a părut un tip foarte interesant. Poate că ar trebui să-l întrebăm pe domnul Alvarez cum a ajuns aici?

În ochii lui Alex luci un zîmbet ascuns.

– Poate că n-ar strica să facem asta.

În acord tacit, îl salutară pe Sauset şi se depărtară. Foarte curînd îl zăriră pe Alvarez cufundat în conversaţie cu o roşcată.

– Charles este marele vinovat, Katy, o simt prin toţi porii.

Kate îl privi un minut cu atenţie.

– Şi atunci ce propui? îl întrebă ea. Doar nu-ţi imaginezi că Alvarez ne va spune ceva.

– Nu, nu avem nici o şansă. Trebuie să scotocim peste tot, pînă cînd vom găsi o dovadă.

Rămase şi el tăcut în timp ce cerceta mulţimea.

– Pot să-ţi spun însă că ne urmăreşte ca un şoim. Cred că va trebui să intri în scenă şi să faci ceva care să-i distragă atenţia şi să nu mă observe cînd voi dispărea de aici.

– Să-i distrag atenţia? Îşi roase o unghie în timp ce se gîndea, apoi deschise doi nasturi ai rochiei. Respirînd adînc pentru a-şi pune şi mai mult în evidenţă locul unde i se despărţeau sînii,

repetă cu emfază: Să-i distrag atenţia!

Dar în timp ce pornea spre Alvarez, Alex o prinse de braţ, se încruntă şi încheie la loc nasturii.

– Aşa cum am spus, vom aştepta să vină cineva care să-i atragă atenţia şi atunci, vom dispărea amîndoi.

Kate zîmbi şi ridică din umeri. În următoarele cincisprezece minute rămaseră lîngă perete, încercînd să pară nişte petrecăreţi normali. Apoi, ca şi cum ar fi primit un ordin, o femeie blondă îl abordă, dirijîndu-l într-un colţ lîngă o statuie de marmură.

– Acum putem pleca, îi spuse Alex, luînd-o de mînă.

Se strecurară spre uşă, fără să fie observaţi, oprindu-se din loc în loc să vorbească cu cîte un cunoscut şi comportîndu-se ca nişte obişnuiţi ai acestor serate. Apoi, fără a-i pierde din ochi pe Sauset şi pe Alvarez, trecură prin arcadă în holul de intrare.

Ceilalţi oaspeţi îşi vedeau de treabă, aşa că nimeni nu observă cînd Alex şi Kate urcară scara mare, de marmură. Pe primul palier, o luară la dreapta şi Alex se opri în dreptul primei uşi.

După ce controlă ambele capete ale corido-

rului, deschise încet uşa. Camera era întunecată şi Kate nu-şi dădu seama dacă era cea pe care o căutau. Făcu un pas înăuntru, dar o scîrţială o opri pe loc. În timp ce Alex închise în grabă uşa, avu timp să observe cuplul ce se afla în pat.

– Cameră greşită, îi şopti el cu o chicoteală şi se îndreptă spre uşa următoare.

Kate privi peste umăr la uşa închisă.

– Cel puţin să fi încuiat uşa, şuieră ea printre dinţi, apropiindu-se de Alex.

Camera următoare era goală, dar prea feminină pentru a fi dormitorul stăpînului castelului, aşa că o părăsiră. A treia li se păru cea pe care o căutau. Raza de lumină, care pătrundea din coridor pe uşă, le permise să observe un halat bărbătesc, de mătase, aşezat pe pat.

– Asta pare să fie, spuse el încet, în timp ce intrau în cameră.

Kate tresări, în momentul cînd uşa se închidea în urma lor, lăsînd camera într-un întuneric complet.

– De ce nu putem aprinde lumina? şopti ea cînd văzu raza subţire de lumină ce pornea de la lanterna lui.

– Am văzut gardieni afară cînd am ajuns. S-ar putea să nu remarce o lumină aici, dar nu vreau

să risc, îi spuse el în timp ce deschidea sertarul unui birou.

Pe măsură ce ochii i se adaptau la întuneric şi după ce scoase şi lanterna ei din poşetă, Kate se duse la o noptieră antică, îi deschise sertarul şi îndreptă raza de lumină în interior. În vreme ce scotocea conţinutul sertarului, îl auzea pe Alex făcînd acelaşi lucru în birou. Ea dădu peste un roman şi o mulţime de fotografii, dar nu găsi nici o scrisoare.

În continuare, deschise o lădiţă care era goală, apoi examină toate sertarele şi cîteva cutii care se aflau în cameră. Încercă şi fundul sertarelor, aşa cum văzuse că făceau detectivii în cărţile poliţiste pe care le citise, dar, acolo nu era nimic interesant.

Kate se vedea la sfîrşitul căutărilor ei, cînd în lumina slabă desluşi o uşă în dreapta ei. Aşteptîndu-se să nu găsească nimic altceva decît camera de baie, încercă clanţa, apoi tresări, constatînd că era încuiată.

Luminînd cu lanterna interiorul poşetei, găsi fişa ei de la bibliotecă, dintr-un carton flexibil. Ţinîndu-şi răsuflarea, o strecură între uşă şi broască.

– Fir-ar să fie, murmură ea surprinsă în timp ce uşa se deschise. Am reuşit!

Îndreptă raza subţire a lanternei asupra conţinutului dulapului din perete, apoi rămase uluită, examinînd o serie de lucruri ciudate ce se aflau acolo.

– Alex, şopti ea cu o expresie încurcată.

– Nu găsesc nimic decît lenjerie cu monograme, spuse el dezgustat. Chiar dacă nu este cel pe care-l bănuim de şantaj, nu mi-ar putea fi niciodată simpatic un bărbat care poartă chiloţi de jockeu. El...

– Alex, repetă ea, întrerupîndu-i bodogănelile. Eu cred că acest Sauset este puţin cam straniu. Are nu ştiu cîte rînduri de curele de piele foarte sofisticate. Şi nu e totul. Recunosc şi biciul şi lanţul, dar ce este asta?...

Alex veni imediat lîngă ea şi o scoase din dulap, închizînd uşa în urma lor.

– Dar n-am terminat cu cercetările, protestă ea, încercînd să-şi elibereze braţul.

– Gata, ai terminat, decise el, trăgînd-o departe de dulap.

Kate renunţă să mai lupte cu Alex şi-i studie un moment expresia.

– N-ai de gînd să-mi spui ce era obiectul acela de pe raftul de sus? Arăta ca un gigantic...

– Kate, n-am venit aici ca să explorăm pre-

ferinţele sexuale ale omului, spuse el cu fermitate. Vrem să descoperim de ce se servea ca să-l şantajeze pe Tony.

– Sexuale? Chestiile alea erau sexuale? Dădu din cap. Trebuie să aflu mai multe.

Alex începu să rîdă, apoi se opri şi o luă în braţe.

– Ce dracu'...

Protestul ei fu oprit de buzele lui tocmai cînd uşa s-a deschis.

– Mă scuzaţi, se auzi o voce jenată, apoi uşa se închise încet.

Dar nici Kate, nici Alex nu remarcaseră nimic, erau prea preocupaţi de sărutul lor. Abia după cîteva minute, murmură ea în timp ce buzele lui rătăceau pe gîtul ei.

– Alex, a plecat.

– Cine a plecat?

Kate rîse, îşi frecă obrazul de al lui şi-şi strecură mîinile pe sub sacoul lui.

– Kate... Kate, cred că ar fi mai bine să plecăm, şopti el răguşit, în timp ce ea îi masa muşchii spatelui. Patul ăsta îmi pare tot mai aproape de cîte ori mă uit la el.

Dar îi dădu drumul şi, îndreptîndu-se spre uşă, o deschise atît cît să poată privi afară, apoi îi făcu

semn să-l urmeze.

– Acum încercăm la biroul lui, îi spuse el, netezindu-şi părul.

– Ştii unde este? îl întrebă ea.

Kate îşi ţinu fusta lungă cu o mînă pentru a putea coborî scara. Cînd ajunseră în hol şi privi spre încăperea unde avea loc petrecerea, i se părea curios că atmosfera era aceeaşi de cînd o părăsiseră.

– Am fost o singură dată la Charles cu Tony, pe vremea cînd eram la şcoală, spuse el, încruntîndu-se. Era imediat după ce ne cunoscusem, dar înainte să aflăm cît de ciudat era. Asta a fost cu mult timp în urmă. Sper să-l mai pot găsi.

O conduse pe după scară şi păru că îşi aduce aminte de planul casei. Astfel ajunseră în faţa unei uşi pe care o recunoscu şi conversară cu voce joasă, pînă cînd nu mai rămase nimeni în hol, apoi deschise uşa şi intrară repede înăuntru.

– Dacă este aici, trebuie să se găsească în birou.

După ce închise uşa, Kate îşi scoase lanterna din poşetă. În timp ce Alex se uita la hîrtiile de pe birou, Kate îşi plimba lanterna în jurul camerei.

Ar fi fost mai inspirată dacă îndrepta lumina drept în faţa ei, deoarece, cu un zgomot înăbuşit,

aterizā într-o grămăjoară pe podea, în timp ce lumina se îndrepta spre plafon.

– Ducesă, tu ai fost aceea? şopti el.

– Nu, a fost Irving Schwartz, spuse ea sarcastic. Sigur că am fost eu.

Alex pornise îngrijorat spre ea de îndată ce auzise zgomotul, dar acum vocea lui suna amuzată cînd o întrebă:

– Ce s-a întîmplat?

– M-am împiedicat de o... se opri şi pipăi obiectul mare care era sub genunchii ei, apoi îşi dădu capul pe spate cu un strigăt, cînd simţi ceva păros. Doamne, este un, mai pipăi în jurul ei pe podea pînă ce găsi lanterna, apoi o îndreptă spre obiectul care îi provocase căderea, este un animal împăiat sau ceva asemănător, spuse ea dezgustată.

Cînd ajunse la ea, Alex se aplecă să o ajute să se ridice.

– De ce nu ţi-ai pus ochelarii? o întrebă el zîmbind, în timp ce ea dădea cu piciorul în animalul împăiat. Ştiu doar că nu vezi la doi paşi fără ei.

– Nu-i port pentru că, începu ea iritată, apoi se opri, brusc, deoarece Alex o apucă de braţ şi o trase după el în partea cealaltă a camerei.

Alex reuşi s-o ascundă după o perdea şi, după aceea, o aşeză pe bancheta de sub fereastră, dar nu reuşi să ajungă şi el lîngă ea înainte ca uşa să se deschidă şi lumina să fie aprinsă. Kate îşi ţinu răsuflarea şi se lipi cu corpul de fereastră. N-avea altceva de făcut decît să-şi muşte buzele şi să aştepte momentul cînd Alex va fi descoperit. Aşa că se puse pe aşteptat... dar nu se întîmplă nimic.

Probabil că reuşise şi el să se ascundă undeva. Kate privi pe fereastră în noaptea întunecată, întrebîndu-se dacă nu era vizibilă de afară, apoi auzi pe cineva vorbind şi deveni conştientă de pericolul în care se afla.

– Închide uşa.

Vocea îi aparţinea lui Sauset şi nu mai era plăcută. Era joasă, aspră şi furioasă şi-i transmise fiori pe şira spinării. Îşi impuse să stea nemişcată şi să-şi controleze respiraţia, în timp ce conversaţia continua.

– Ţi-am spus doar să nu vii aici în seara asta. S-a auzit un zgomot, ca şi cum s-ar fi înecat de furie. Sigur, nu ştii decît să zîmbeşti, şuieră vocea. Să vedem dacă ai să mai zîmbeşti cînd n-am să-ţi mai fac ultima plată.

– Dar bine, Charles, răspunse o voce rugătoare. Trebuia să fie a lui Alvarez. Kate nu-l auzise

vorbind, dar era sigură că nu putea fi altcineva. Iar vocea nu-i plăcea, avea ceva unsuros şi neplăcut.

Îi auzea cum se mişcau prin cameră şi faptul că nu vedea ce se întîmplă o înnebunea. Trebuia neapărat să afle unde se găsea Alex şi dacă era bine ascuns.

Începu să se mişte într-o parte, înaintînd cu cîte un centimetru pentru a ajunge la locul unde draperiile se întîlneau şi unde pătrundeau fîşii de lumină din cameră în ascunzişul ei. Trebuia să aibă nu numai grijă ca formele trupului ei să nu mişte draperia, dar şi să avanseze destul de încet ca să nu mişte aerul din alcov. Dar nu se dădu bătută şi avansă cu încetul pînă cînd ajunse unde voia.

Ridică privirea de la picioare şi privi prin îngusta deschidere... chiar în ceafa unui bărbat. Înghiţindu-şi respiraţia, înţepeni ca o statuie de piatră. Avu impresia că au trecut ani pînă cînd, în sfîrşit, bărbatul s-a depărtat de acolo.

– Nu s-a întîmplat nimic rău, spunea Alvarez cu o expresie încîntată, confirmîndu-i lui Kate că nu-i simţise prezenţa. Ce poate face, pentru Dumnezeu?

– Mie nu-mi place, se repezi Sauset, livid de

furie. Ne pregăteşte ceva. Dacă n-aş fi venit eu, tu nu te puteai descurca. Ar fi suspectat el ceva, dar nu ar fi avut dovezi.

Kate îşi roti privirea prin cameră, dar nu găsi nici o urmă de Alex. Se linişti, deoarece dacă ea nu-l vedea, însemna că nici ei nu puteau. Nu voia să se gîndească că nu avea ochelarii la ea şi, în consecinţă, nu putea distinge trăsăturile celor din mijlocul camerei. Nu dorea decît să creadă că Alex nu era în pericol. Trebuia să creadă acest lucru.

Apoi, ceva îi atrase atenţia şi înţepeni din nou. Nu era mult, doar o uşoară mişcare pe sub sofa care îi atrase atenţia, dar care o convinse că era vorba de Alex. Deşi nu-şi mişcă privirea de la locul acela, nu mai reuşi să observe o nouă mişcare.

– Acum nu poate dovedi nimic, spuse Alvarez degajat, apoi rîse. E ca un purice pe un cîine. Plicticos, dar inevitabil şi fără să-i facă vreun rău.

– Ai devenit prea sigur de tine, René! Nu vreau ca acest *burghez* să se amestece în afacerile mele. Respiră adînc, iar Kate îl văzu cum se loveşte cu palma pe pulpă, cu un aer nerăbdător. Voiam să provoc sfîrşitul, dar să acţionez cum vreau eu, cu dibăce, iar acum nu se mai poate.

În timp ce Sauset vorbea, Alvarez se mişca prin cameră neliniştit. Pentru o clipă se opri lîngă sofaua de piele şi Kate îşi ţinu răsuflarea cînd îl văzu cum se pregăteşte să se aşeze. Începu chiar să tremure cînd îl văzu punînd picior peste picior şi aruncîndu-şi braţul pe spetează.

– În acest caz, am să fac mişcarea finală, continuă Sauset, îndreptîndu-se spre birou. Vreau să te duci acum la cabană şi să mă aştepţi acolo.

– Acum? Alvarez se ridică brusc şi Kate răsuflă uşurată cînd îl văzu că se îndreaptă către Sauset. Desigur, o să-mi facă plăcere. Dar am alte planuri.

– Ai să le anulezi, nu-i aşa, dragul meu René. Vocea lui Sauset era blîndă şi usturătoare în acelaşi timp. Se întoarse să ia ceva de pe birou.

Un moment nu se auzi nimic, apoi doar rîsul scurt al lui Alvarez.

– Da, cred că aşa am să fac.

– Atunci du-te. Mă strecor şi eu de îndată ce am să pot.

Porniră unul după celălalt spre uşă. Sauset o deschise, se întoarse şi spuse:

– Şi René...

Făcu o pauză şi poşeta lui Kate-i scăpă din degetele tremurătoare lovind pernele din ferea-

stră cu un zgomot înfundat care răsună în urechile ei ca o împuşcătură.

Rămase ţeapănă, cu ochii închişi, aşteptînd clipa cînd perdeaua va fi smulsă şi ea va fi descoperită.

– ... ar fi bine să fii acolo, spuse cu o voce scăzută Sauset.

Camera rămase din nou în întuneric şi Kate auzi cum uşa se închide cu un clinchet uşor.

Capitolul 9

Kate se lăsă să alunece de-a lungul ferestrei, apoi, dînd din cap, despărţi draperia şi înaintă în cameră. Îşi luă poşeta şi privi în întuneric în timp ce-i rostea numele lui Alex.

– Alex? Mai făcu cîţiva paşi. Alex, unde eşti?

– Chiar aici, ducesă.

Vocea venea chiar de lîngă ea şi tresări speriată. Întinzînd mîna, dădu de pieptul lui, apoi de faţă. După ce se convinse că era chiar el, se dădu înapoi şi-i repezi un pumn în umăr.

– M-ai speriat, îl acuză ea. Unde erai de fapt? Am văzut ceva mişcînd pe sub sofa.

– Tot eu eram. Încercam să-mi opresc strănutul. Charles ar trebui să-i pună la treabă pe

servitori. Era un praf acolo!

– Am crezut că mor cînd l-am văzut pe Alvarez cum se aşază pe canapea. Alex, abia acum îmi dau seama că au vorbit tot timpul englezeşte... doar din cînd în cînd o vorbă franţuzească. De ce oare, mă întreb?

– Nu-mi dau seama, zise el, ridicînd din umeri. Charles vorbea mereu mai mult englezeşte decît franţuzeşte, deoarece afacerile lui au sediul în Canada şi mai cred că Alvarez a petrecut un timp în Statele Unite.

– Totuşi, mi se pare cam ciudat. Parcă ar fi vorbit ca să-i putem înţelege noi.

– Dacă ar fi ştiut că sîntem aici, n-am mai fi acum în această încăpere, ducesă, pierzîndu-ne timpul, spuse el. Am fi într-o situaţie tare neplăcută.

– Şi acum, unde mergem? îl întrebă ea, în timp ce Alex întredeschise uşa şi strecura o privire în hol.

– Ia ghiceşte! îi răspunse el, întorcîndu-se cu o privire întrebătoare.

După un moment de gîndire, ea concluzionă:

– Alvarez, spuse Kate în cele din urmă. Trebuie să-l urmăm la cabană. Mai făcu o pauză. Alex, doar nu crezi că această cabană este în

Tibet sau în Siberia sau în Swaziland?

Alex îi puse un braţ în jurul taliei şi ieşiră în hol.

– De ce mă întrebi?

– După tot ce ni s-a întîmplat de cînd îl urmărim pe acest om, mi se părea foarte posibil. Brusc, îl privi şi aproape strigă: Uită-te la tine, Alex. Eşti murdar de sus şi pînă jos.

S-au scuturat amîndoi de praf, apoi au trecut prin holul de la intrare, salutînd pe toţi cei pe care îi întîlneau şi se uitau la ei surprinşi de hainele lor mototolite.

– Îşi închipuie probabil că ne-am fugărit prin pivniţa de vinuri, îi spuse ea, vocea ei exprimînd nemulţumire, în timp ce porniră din nou în urmărirea lui Alvarez. Fugiseră la *Renault*-ul lor ca să-l prindă de îndată ce-l văzuse plecînd şi acum erau în urma lui, pe un drum de ţară şerpuitor, în direcţia Parisului.

– Iar noi ne fugăream în schimb în birou, rîse el.

– Nu-i adevărat, protestă ea indignată. Dacă ne-am fugărit undeva, asta a fost numai în dormitor.

Kate întoarse capul să nu-i vadă zîmbetul şi se rezemă de spătarul scaunului, urmărind luminile de poziţie ale *Jaguar*-ului. Alvarez îi ţinuse ocu-

paţi, nu-i vorbă.

La vreo treizeci de kilometri în afara orăşelului, Alvarez coti pe un drum îngust. Alex opri imediat, stinse farurile şi încercă să vadă ceva prin regiunea împădurită în care intrase Alvarez.

– Pe aici nu e circulaţie şi ne-ar vedea imediat farurile, spuse el, şi se aventură la rîndul lui pe acelaşi drum, dar fără faruri aprinse. Să sperăm că lumina lunii e destul de puternică, ca să nu ieşim de pe şosea.

Era cam sinistru să conduci în întuneric prin pădure. Copacii negri, de pe marginea drumului, păreau o ameninţare cu coroanele lor întunecate care se aplecau asupra lor. Cu ochii larg deschişi, Kate urmărea drumul ca să nu intre în vreun copac. Nu-şi dăduse niciodată seama că puteau fi atît de multe nuanţe de negru. Farurile lui Alvarez apăreau printre copacii din faţa lor, dar după aproape cincisprezece minute, fură atinse şi ele. Alex îndreptă maşina spre marginea drumului, o ascunse printre copaci şi opri motorul.

– De aici va trebui să mergem pe jos, îi spuse el, deschizînd portiera. Alvarez trebuie să asculte motorul maşinii lui Charles, aşa că noi trebuie să ne ascundem ca să nu fim luaţi prin surprindere

de amicul nostru.

Kate nu protestase cînd stinsese farurile şi condusese orbeşte, nici cînd îi spusese calm: „Va trebui să mergem pe jos“, ci îşi muşcase doar limba ca să nu spună ceva, dar acum, asta era prea de tot.

– Alex, murmură ea în timp ce el se apleca să-i deschidă portiera, chiar dacă port tocuri înalte şi o rochie de seară, am să merg pe jos... dar în pădurea asta nu sînt cumva animale şi mlaştini, şi alte lucruri?

– Dar noi avem lanternele, ducesă, se auzi rîsul sonor al lui Alex.

– Sigur că le avem, spuse ea cu un glas dulce, lovindu-se cu palma peste frunte la stupiditatea ei. Aşa că dacă vom fi atacaţi de animale sălbatice, le putem îndepărta cu lanternele. Coborî din maşină bodogănind. Dacă nu dăm de o bandă de rozătoare, ne putem scufunda.

– Kate... Kate, o strînse el în braţe, după ce se dădu jos din maşină. Trupul i se cutremura de rîs. Cum de m-am descurcat înainte să te cunosc?

– Erai un mizerabil Don Juan, îi spuse ea, sărutîndu-l pe obraz.

Era un subiect pe care avea de gînd să-l aprofundeze, dar ştia că acum nu era timpul.

– Şedeai cu cîte o roşcată la fiecare braţ şi sughiţai de plîns în paharul cu şampanie, pentru că nu era nimeni care să te sîcîie.

– Asta era, chiar asta era. O mai strînse o dată în braţe, se uită apoi în jur cu figura atentă şi-i spuse: În regulă, ducesă, să pornim.

Îndreptă fasciculul de lumină spre dreapta lor.

– Lumina farurilor venea din direcţia asta înainte să le stingă, aşa că vom merge în direcţia lor, în loc să ţinem drumul, şi vom ajunge acolo mai repede.

Kate scoase doar nişte sunete fără substanţă cînd intrară în tufiş. Din cauza muşchiului şi a crăcilor căzute, erau obligaţi să meargă unul după altul folosindu-şi lanternele pentru a nu pierde cărarea.

După cîteva minute de mers, Kate nu-şi mai simţea picioarele, se împiedicase de trei ori, gîfîia, dar tot nu spunea nimic, cel puţin nu cu voce tare. Ar fi putut să rămînă în maşină, dar acum nu-i mai era de folos.

James Bond le-a sucit mintea masculilor americani, îşi spuse ea cu cinism cînd se împiedică pentru a nu ştiu cîta oară.

De data aceasta, Alex se opri, se rezemă din

nou de un copac şi o trase lîngă el.

– Cum te descurci, Kate?

Nici măcar nu gîfîie, fir-ar să fie! îşi mai zise ea.

– Mă simt grozav, spuse ea, străduindu-se să-şi recapete respiraţia. Mi-am rupt trei unghii şi s-ar putea să am zgîrieturi pe picioare, fără să mai pun la socoteală ciorapii deşiraţi, dar încolo sînt perfect bine.

Alex o rezemă de trupul lui şi o sărută pe frunte.

– Eşti formidabilă, îi şopti el, sărutînd-o în continuare.

Kate încuviinţă.

– O femeie mai slabă de înger s-ar fi prăbuşit, întări ea cu modestie.

– O femeie mai slabă de înger ar fi luat un taxi s-o ducă înapoi la Monte Carlo, dar în comparaţie cu tine, toate femeile sînt mai slabe de înger.

Alex dădu drumul unui chicot, apoi făcu un semn cu capul pentru a-i indica ceva în spatele lui.

– Aproape am ajuns.

Kate ridică capul şi privi în direcţia indicată. Nu putea distinge clădirea, dar vedea o lumină care trebuia să vină de la ferestre.

– Ce-o să facem cînd vom ajunge acolo? în-

trebă ea, cuibărindu-şi capul la pieptul lui.

– Aşteptăm.

– Dacă vom putea sta jos, s-ar putea să nu fie prea rău, mormăi ea.

În ce o privea pe Kate, ar fi preferat să rămînă unde era, cu braţele lui în jurul ei şi lipită strîns de trupul lui. Cu toate acestea, porniră din nou la drum de îndată ce-şi recăpătă o respiraţie normală şi, în curînd, văzură, în mijlocul unui luminiş, o căsuţă de piatră cu pereţii acoperiţi de viţă-de-vie.

Îndreptîndu-se spre o latură a clădirii, găsiră un buştean la o distanţă bună şi se aşezară în aşteptarea evenimentelor. Întrucît era riscant să vorbească, Kate se rezemă de Alex şi ascultă în tăcere zgomotele nopţii. Micile vietăţi ale pădurii scoteau aceleaşi sunete peste tot în lume şi ar fi putut fi tot atît de bine acasă la ea, la Plum, şi nu la cîţiva kilometri de Paris.

Prin rochia subţire, de jerseu, simţea coaja aspră a buşteanului, dar senzaţia nu era neplăcută. Poate că într-o zi îl va putea lua pe Alex în cabana ei din West Texas şi vor şedea tot aşa, lîngă un foc de tabără. Dorea aşa de mult să-i arate cerul înstelat din Texas, cu stele mai mari, mai strălucitoare şi mai prietenoase decît oriunde în lume.

Kate se lăsă furată mult timp de un vis frumos, din care fu trezită de o mişcare bruscă, pe care o făcu Alex. Ascultă şi ea cu atenţie şi, după cîteva secunde, auzi zgomotul surd al motorului unui automobil care se apropia. Se lăsară amîndoi să alunece pe iarbă în spatele buşteanului şi, de acolo, văzură cum o maşină mare, neagră ieşea din pădure, apărînd pe drumul ce ducea la cabană. Farurile fură stinse şi Sauset coborî din maşină.

De îndată ce intră în clădire, Alex începu să se apropie şi el într-o poziţie ghemuită, cu Kate urmîndu-l ca o umbră şi, cînd se opriră sub una din ferestrele luminate, inima ei bătea să-i spargă pieptul. Se aplecară şi aşteptară.

– Am hotărît care va fi mişcarea următoare.

Vocea lui Sauset suna înăbuşit, dar cuvintele se auzeau clar pentru cei doi ascunşi sub fereastră.

– A venit timpul să-i arăt lui Blakewell că sînt serios.

– Şi cum plănuieşti să realizezi asta? Alvarez părea foarte amuzat, ca şi cum ar fi participat la un joc.

– Vrei să spui cum *vei realiza* asta?

– Foarte bine, spune-mi cum?

– Vei pleca în Anglia... în noaptea asta, decise Sauset. Vorbea rar, dar vocea lui trăda o neliniște. Ai să-i spui că dacă nu renunţă imediat la planurile lui de a merge în America, am să informez ziarele şi pe soţia lui despre, cum să-i spunem, greşeala din trecutul lui şi... după aceea, ai să-i dai scrisoarea.

– Pare destul de interesant, răspunse Alvarez. Dar nu în seara asta. Mi-am contramandat prea multe angajamente pentru schema asta nebunească a ta. De data asta va fi cum vreau eu.

Aşadar, se schimbă şeful, îşi spuse Kate privindu-l pe Alex cu un aer surprins. Cînd erau la castel, Alvarez nu părea să fie altceva decît un angajat, dar acum, ca şi cum în drum spre cabană ar fi ajuns la unele concluzii interesante, parizianul luase conducerea.

De bună seamă că şi Sauset simţise schimbarea de atitudine, deoarece, cînd a vorbit din nou, părea furios, dar şi prudent.

– Nu uiţi cumva de banii pe care-i depun mereu în contul tău? contracară Sauset. Nu-mi spune că te poţi lipsi de ei.

– Nici nu va trebui, rîse Alvarez. Pe cine ai să mai găseşti ca să-ţi ducă scrisorelele tale drăgălaşe, dacă te vei lipsi de mine? Preferi să le

duci tu, Charles?

Kate nu înţelegea cuvintele pe care le folosi Sauset, dar nu regretă. În cele din urmă, se mai calmă, dar vocea îi era încă nesigură în timp ce spunea:

– Foarte bine, cînd poţi pleca?

Lui Kate aproape că-i era milă de el. Alvarez părea să-i facă plăcere să-l ţină sub călcîiul lui. Suspiciunea îi fu confirmată cînd parizianul luă din nou cuvîntul:

– Trebuie să încep iar cu tine, Charles, spuse el cu o voce domoală. Nu va trebui să aştepţi mai mult de o săptămînă.

Nu se mai auzi nici un sunet în cameră timp de cîteva secunde, după care izbucniră acorduri de muzică clasică. Mai trecu un minut înainte ca Sauset să spună:

– Ce mai aştepţi, atunci? M-ai chinuit destul aşa cum ai avut intenţia s-o faci. De ce nu mă laşi în pace? Muzica crescu în volum, astfel că răspunsul lui Alvarez se pierdu.

De îndată ce Alvarez ieşi din cameră, Alex îi făcu semn lui Kate să nu se mişte de acolo, iar el se tîrî după colţul cabanei. Ea îl ascultă şi aşteptă... doar cîteva secunde. Muşcîndu-şi buzele de nervozitate, ascultă sunetele puternice ale

muzicii lui Wagner venind dinăuntru, dar cum nu mai putea suporta tensiunea, porni tăcută în urma lui Alex.

Aruncînd o privire din colţul clădirii, îl zări pe Alvarez, îndreptîndu-se către maşină. În clipa în care întindea mîna către clanţa maşinii, Alex ieşi de după automobilul lui Sauset, şi Kate îşi trase răsuflarea.

– Te duci undeva, René? îl întrebă cu indiferenţă Alex.

Alvarez se răsuci brusc, iar Kate se pregăti să asculte o discuţie neplăcută. Dar ceva n-a mers cum trebuie. În loc de confruntarea verbală la care se aşteptase, Alvarez înjură, apoi se repezi la Alex.

Un moment, siluetele celor doi luptători se profilau pe cerul luminat de lună, apoi căzură amîndoi la pămînt, încăierîndu-se şi învălmăşindu-se, încît Kate nu-i mai putea distinge unul de celălalt. Văzînd scena, Kate alergă spre ei, ridicîndu-şi rochia deasupra genunchilor.

Cînd ajunse la locul încăierării, Alex părea să-şi domine adversarul. Era prăvălit deasupra lui Alvarez, apăsîndu-i umerii cu mîinile. Apoi, cumva, parizianul reuşi să-şi elibereze un braţ şi-l încolăci în jurul gîtului lui Alex, forţîndu-i capul spre spate

într-un unghi periculos.

Kate îl privea complet neajutorată pînă cînd îl văzu pe Alvarez scoţînd cu mîna liberă un revolver din buzunarul sacoului.

– Alex, îi strigă ea, are un pistol.

Alex repezi un pumn greu asupra mîinii adversarului şi revolverul zbură în aer, lovi pămîntul la cîţiva paşi mai departe, apoi sări şi dispăru pe undeva pe sub *Jaguar*.

Privind spre ei îngrijorată, constată că avantajul de care se bucurase Alex fusese temporar, deoarece francuzul îl surprinse înnodîndu-şi strîns mîinile şi repezindu-le asupra zonei vulnerabile a gîtului lui Alex.

Kate auzi zgomotul făcut de lovitura care îşi atinsese locul şi era convinsă că Alex trebuia să fie ameţit de durere. Alvarez profită de situaţie pentru a-l apuca de păr şi a-i izbi capul de bara de protecţia a maşinii lui Sauset. Prima izbitură o făcu pe Kate să ameţească, iar la următoarele îşi astupă gura cu mîna ca să nu mai strige. Dar îşi aminti dintr-o dată de revolver. Aruncîndu-se în faţă, căzu în genunchi lîngă maşina sport. Îşi plimbă mîna frenetic pe pămînt, unde ştia că trebuia să fie, dar degetele ei nu întîlniră decît o piatră colţuroasă. Lăsă să-i scape o înjurătură,

apoi se întinse pe burtă şi pipăi pe sub maşină, rugîndu-se cu înfrigurare să-l poată găsi. Şi, brusc, mişcîndu-şi mîna spre stînga, întîlni ceva metalic şi rece.

Simţea cum pietrele sparte îi intrau în carne, îi zgîriau sînii şi pulpele, în timp ce se întindea şi mai mult sub maşină, dar nu reuşi să-l apuce. Dar cînd era mai disperată de lipsa ei de succes, gemetele de durere ce se auzeau în încăierarea ce se desfăşura la cîţiva paşi de ea o îmboldiră. Cu două degete reuşi să apuce ţeava şi o trase un centimetru, dar îi scăpă dintre degetele transpirate şi se depărtă şi mai mult. Îi veni să plîngă, dar numai puţin, un moment. Întinzîndu-şi din nou braţele pînă la limită, îşi plimbă din nou mîna pe suprafaţa accidentată a terenului de sub maşină şi tresări. Cînd ţeava revolverului îi alunecase din mînă, mînerul lui se apropiase şi putu să-l tragă spre ea, apucîndu-l cu fermitate.

Se ridică în genunchi cu revolverul întins în faţa ei cînd îşi dădu seama că lupta se terminase şi Alex îl ridică pe învins în picioare. Lăsîndu-se să cadă pe aripa maşinii, puse cu grijă revolverul jos şi le dădu voie mîinilor să tremure cît aveau poftă.

– Katy, strigă Alex, cu o voce liniştită, dar cu

un ton intens, ai păţit ceva?

– Sînt bine, spuse ea cu o voce slabă. Am găsit revolverul.

Îl luă cu grijă şi se ridică. Genunchii erau gata s-o lase, dar nu-şi putea permite să se prăbuşească tocmai acum. I-l întinse lui Alex şi, cu toate că se chinuise atît de mult ca să-l ia, se simţea uşurată să scape din nou de el.

Îi zîmbi şi spuse:

– Mulţumesc, ducesă, în timp ce o înconjură cu braţul şi şi-o apropie.

Kate îi văzu faţa tumefiată, înainte să se întoarcă către Alvarez, care se rezema de maşina lui Sauset.

– Şi acum, Alvarez, cred că aveai ceva de spus.

Bărbatul măsliniu la faţă îi aruncă o privire feroce, respiraţia îi era încă sacadată, dar nu scoase nici un cuvînt.

De cînd se apropiase de Alex şi se convinsese că nu păţise nimic, Kate se liniştise şi simţea cum se relaxează. René Alvarez n-o mai speria, nimic şi nimeni n-o mai speriau cît timp se afla lîngă Alex.

– René, eu cred că ar trebui să-i spui, îi zise ea pe un ton confidenţial. Uneori, Alex devine violent.

Îi spun mereu că nu e frumos să loveşti oamenii, dar el nu vrea să audă şi face nişte lucruri ciudate la genunchii lor.

– Taci din gură, căţea ce eşti, mîrîi Alvarez.

Alex ridică capul la auzul cuvintelor acestuia.

– Căţea? întrebă el cu o voce joasă, mortală, apoi ridică o sprînceană, repetînd „Căţea“? şi îl luă pe Alvarez de gît pentru a-l izbi de maşină.

– Alex, suspină Kate, nu-i nevoie să-mi aperi onoarea. Nu e necesar.

Privind-o, îi răspunse cu duioşie:

– Este necesar pentru mine, Katy.

Kate nu putu replica nici cel mai scurt răspuns cînd îi întîlni privirea drăgăstoasă. Îl privea doar şi simţea cum se topeşte de emoţie.

– Ţi-ai pierdut aura, şopti el, atingîndu-i părul. Nu e nimic mai inexplicabil decît un înger cu o aură zdrenţuită.

Legănată de emoţie, Kate se rezemă de el, dar în starea magică ce se ţesuse între ei pătrunse un sunet ca al unui înecat.

– Auzi zgomotul acela curios?

Întorcîndu-se spre Alvarez, îi văzură faţa vînătă şi ochii holbaţi, ieşiţi din orbite. După ce Alex îi dădu drumul, se luptă să-şi recapete respiraţia.

– Şi acum, i se adresă Alex, spune-mi de ce se

folosea Sauset ca să-l şantajeze pe Tony?

– Eu nu ştiu... se opri, brusc, în timp ce Alex mai făcu un pas spre el. Scrisori! spuse el repede. Au fost nişte scrisori. Charles nu-mi spune totul, dar din cînd în cînd trimite scrisori şi, după aceea, se îmbătă pînă ce nu mai ştie de el.

Alex rămase tăcut o clipă, apoi se întoarse către Kate.

– Nu vreau să-l las să plece pînă cînd nu vorbesc şi cu Charles, ducesă. Asta numai dacă Charles nu a ieşit pe uşa din dos cînd a auzit zgomotul de aici.

– Eu nu cred să-l fi auzit, spuse ea privind spre cabană. A pus muzica lui Wagner la intensitate maximă. Ezită un moment, apoi, răsuflînd adînc: Ce vrei să fac?

Alex o strînse de talie.

– Aşa te vreau! Crezi că ai putea ţine cîteva minute revolverul ţintit către el?

Kate simţi cum inima îi zvîcni gata să-i spargă pieptul.

– Glumeşti? Sigur că pot.

Înghiţi cu zgomot, îşi şterse palmele de rochie, apoi întinse mîna ca să ia pistolul. În timp ce i-l dădea, Alex o privi îndelung şi o clipă mîna îi tremură. Apoi mai respiră o dată adînc, îşi suflă

părul din ochi și se întoarse către Alvarez.

– E în ordine, zise ea cu o voce fermă, făcîndu-i semn cu arma. Du-te către mașină.

Văzînd că nu se mișcă, ci o privește cu insolență, Kate își îngustă ochii și forțîndu-și buzele ca să exprime un zîmbet răutăcios, îi porunci:

– Hai, nu te codi, fă ce ți-am spus.

Alex își înăbuși un hohot de rîs.

– Doamne, Katy, de-ai ști cît te iubesc, spuse el și se întoarse pentru a se îndrepta spre căsuță.

Doamne, ce moment și-a ales ca să-mi spună așa ceva, își spuse ea, forțîndu-se să țină privirea fixată asupra lui Alvarez, în loc să-l urmărească pe Alex.

Acum, cînd respira din nou normal, putea auzi efluviile muzicii venind din spatele ei, dar după ce s-a închis ușa în urma lui Alex, i s-a părut că aude cuvinte rostite cu voce furioasă, dar nu putea fi sigură. Apoi butonul aparatului a fost închis brusc și n-a mai fost decît tăcere.

Îl auzea doar pe Alvarez respirînd și sunetul îi irita nervii. Simțea cum îi alunecau pe frunte picuri de transpirație și era recunoscătoare întunericului care îi ascundea fața îngrijorată. Își dădea seama că nu putea face nimic altceva decît să rămînă

unde era şi să ţină revolverul îndreptat către Alvarez. Dar îl simţea din ce în ce mai greu şi mîna începu să-i tremure de efort.

Curînd un sunet nou pătrunse tăcerea pînă la ea, sunetul unor paşi pe aleea cu pietriş. Aşteptă în linişte, cu privirea neclintită la bărbatul din faţa ei. Dar tocmai cînd simţi cum braţul începe să-i tremure, cu coada ochiului percepu o mişcare şi, o secundă mai tîrziu, Alex era lîngă ea.

Capitolul 10

– Alex, spuse ea şi în voce i se putea auzi uşurarea, în timp ce el se apropia. Ai stat atît de mult că eram îngrijorată.

– Sînt bine, spuse el în timp ce Kate îi dădea revolverul înapoi. Luîndu-l, se întoarse spre Alvarez. Poţi pleca acum, dar ascultă-mă bine, dacă îndrăzneşti să te uiţi doar în direcţia lui Tony Blakewell, am să te găsesc. Şi atunci, te asigur că ai să ai de-a face cu mine.

Îl priviră cum se depărta, apoi Alex o cuprinse pe Kate în braţe şi-şi ascunse faţa în golul dintre gît şi umăr. Nu i se păruse niciodată că minutele petrecute, în timp ce ea era singură cu Alvarez, au fost atît de lungi. Nu-l făcuseră nici pe el mai blînd în discuţia cu Charles. Singura lui speranţă era că şi ea îşi dăduse seama de ce fusese

obligat să-i ceară ceea ce îi ceruse.

Dură un timp pînă să poată vorbi din nou, dar cînd căldura trupului ei începu să liniştească tremurul interior, se retrase.

– Kate, vocea îi era aspră şi respiră adînc înainte de a începe din nou, Kate, dacă te voi mai pune vreodată într-o situaţia ca asta, ai permisiunea să-mi tragi una.

– O să-mi aduc aminte, spuse ea cu un rîs tremurător. Întinse mîna ca să-i atingă faţa. Dar cu Sauset cum s-a terminat? Ce s-a întîmplat acolo? Ce ţi-a spus?

Cu un braţ în jurul ei, se întoarseră fără prea mult chef spre cabană.

– Încă nu mi-a spus nimic. A promis doar – şi asta cu greutate – că îmi va spune.

Cînd intrară în living-ul căsuţei, Sauset şedea ţeapăn pe un scaun de lemn, ţinînd o batistă de mătase la gură.

– În ordine, Charles, spuse Alex. Dă-i drumul. Cum ai aflat de Hélène şi de avortul pe care l-a făcut? Şi de ce îl urmăreşti pe Tony?

– *O iubeam!* izbucni el. Şi mă iubea şi ea. Ar fi fost a mea, dacă n-o ucidea el.

– Tony n-a ucis-o pe Hélène, spuse rar Alex, apoi, după o pauză, continuă: Charles, n-am ştiut că erai încurcat cu Hélène. Te vedeai cu ea în

acelaşi timp cu Tony?

Sauset rămase o clipă cu ochii la el, ca şi cum nu ar fi vrut să vorbească, apoi zîmbi.

– Da, o vedeam. Şi asta îmi plăcea. Cel puţin... cel puţin mi-a plăcut la început. Îmi plăcea să ştiu că el se credea singurul iubit, în timp ce ea se culca cu mine. Asta mă făcea să mă simt puternic. Mă făcea... vocea i se pierdu, apoi respiră adînc şi spuse cu răceală: Apoi, mai tîrziu, am vrut să fie numai a mea, dar ea nu era construită astfel. Cel puţin mă consolam să ştiu că nu se mulţumea numai cu Blakewell. Nu putea fi satisfăcută de un singur bărbat.

– Nu pare să fi fost o persoană prea demnă de stimă.

– De stimă? rîse el. Pare o expresie prea blîndă, Alex. Nu te-am preţuit niciodată prea mult. Îmi păreai cam naiv, dar a trebuit să lupţi şi tu ca toţi ceilalţi. Nu aveai carisma lui... se opri brusc, apăsîndu-şi batista pe buze şi privind în altă parte.

– A lui Tony? îl întrebă Alex, dar Sauset rămase cu privirea la podea. După o clipă, Alex încercă din nou: Înţeleg de ce îl detestai pe Tony. Iubeaţi amîndoi aceeaşi femeie; au existat războaie pentru asta, dar de ce ai aşteptat atît de mult pînă să începi hărţuiala asta?

– Să aştept? Sauset începu să rîdă. Ce te face

să crezi că am aşteptat?

– Ce vrei să spui? Alex era uluit, apoi scutură capul. Sauset părea că îşi pierduse stăpînirea de sine. I se putea citi în ochi şi în vorbirea nedesluşită, dar Alex nu-şi putea permite să se oprească. Trebuia să sfîrşească această afacere acum. Vrei să spui că nu este pentru prima oară că ai încercat să-l şantajezi pe Tony?

– Şantaj? Da, cred că îl poţi numi aşa, răspunse el. Trebuie să admit că nu a avut strălucirea celorlalte afaceri ale mele, dar am fost obligat.

Ridică din umeri, apoi îl privi pe Alex în ochi.

– Îţi aminteşti cît valora Tony cînd eram la colegiu? O avere, răspunse tot el, fără a-l aştepta pe Alex. Totul îi era oferit pe tavă. Urmăream toate astea şi îl detestam. De ce să-i cadă totul în poală? Omul era *tîmpit,* ce naiba! Toată lumea ştia că fără ajutorul prietenilor lui nu ar fi terminat colegiul.

Buzele i se strîmbară într-o imitaţie de zîmbet.

– Norocul lui n-a durat mult, nu-i aşa? Ridică privirea spre Alex. Ce crezi că s-a întîmplat cu toţi banii lui?

Alex strînse ochii, apoi vorbi rar:

– Tony mi-a spus că tatăl lui a făcut cîteva investiţii proaste înainte de a muri.

– A spus, a spus, îl maimuţări Sauset. El nu *a ştiut*. Nu a ştiut ce stoc de acţiuni a trebuit să cumpăr, cum a lăsat afacerea să ajungă la faliment. A fost genial. A rîs de noi, dar sunetul nu era plăcut. Ştii cîte roluri a pierdut preţiosul tău Tony din cauza mea? Zeci. Şi îţi aminteşti cînd a fost rănit într-un accident de maşină? Se bătu cu pumnul în piept. Eu eram. Peste tot, *eu*.

Sauset se ridică, nesigur, în picioare.

– În toţi anii ăştia am urmărit cum toate se prăbuşeau pentru el... Iar eu eram încîntat. Îşi plecă capul pe un umăr, ca şi cum nu-şi putea da seama ce nu ieşise bine.

Apoi îşi scutură capul şi privi în jurul lui; după un moment, întinse mîna spre Alex cu o mişcare ciudată.

– Trebuie să plec acum, Alex, spuse el calm, scuturînd mîna. A fost interesant să te întîlnesc.

Şi cu aceste cuvinte ieşi pe uşa cabanei.

Pentru o clipă, Kate rămase înmărmurită, dar după ce auzi motorul pornind, dădu să iasă din casă după el; Alex o prinse însă de braţ.

– Alex? îl întrebă ea, uluită în timp ce Sauset se depărta.

– Kate, lasă-l să plece.

Vocea lui suna ciudat de obosită. Se aplecă să ia de jos scrisorile pe care Sauset le lăsase să

cadă.

Kate se mişca prin cameră fără încetare, în timp ce Alex se aşezase şi controla fiecare scrisoare, apoi le lăsă din nou să cadă.

– Vino, ducesă, hai să mergem acasă.

Dar nu s-au dus acasă, nici măcar la Monte Carlo. Erau amîndoi prea extenuaţi, şi-i dureau toate oasele pentru a rezista mai departe de apartamentul lui Pete, din împrejurimile Parisului.

Trecuse ceva timp cînd Kate îşi ridică capul de pe perna plutitoare din cadă pentru a-l urmări pe Alex cum intră în camera de baie şi îngenunchează lîngă ea.

– Mă întrebam dacă nu ai de gînd să dormi aici, îi spuse el zîmbindu-i.

Alex se îmbăiase deja şi era îmbrăcat cu hainele pe care le cumpărase mai devreme; o cămaşă crem, tricotată, şi pantaloni negri.

– N-am stat aici cine ştie cît! protestă ea.

Alex îi prinse cu mîna un picior şi-l scoase deasupra stratului gros de spumă de săpun.

– Vezi, spuse el, degete fierte.

– Puţin îmi pasă. Nu ies încă de aici. De-abia am început să mă simt din nou o fiinţă umană.

Alex o privi o clipă, apoi ridică din umeri.

– Dacă tu nu vrei să ieşi de acolo, îşi scoase pantofii şi se săltă în cadă, va trebui să intru eu.

– Alex, strigă ea, rîzînd, în timp ce baloanele de săpun îi înghiţeau trupul îmbrăcat.

Dar Alex o trase spre el pînă cînd îl acoperi cu trupul ei şi începu s-o mîngîie, odihnindu-şi degetele pe fundul ei alunecos.

– Ştiam eu că era ceva cu cada asta de-mi plăcea atît de mult, murmură ea.

Iar el rîse.

– Mă simt cam prea îmbrăcat.

– La asta mă gîndeam şi eu, şopti ea, în timp ce-l ajuta să-şi scoată cămaşa.

Proptindu-se în coate de marginea căzii, Kate îl privea cum se lupta să-şi scoată pantalonii.

După ce intră din nou în cadă şi se aşezară amîndoi în şezut, Kate îi atinse faţa învineţită.

– Alex, spuse ea cu blîndeţe. De ce l-ai lăsat să plece? După cît rău i-a făcut lui Tony?

– Nu-i aşa Kate, n-a făcut el toate lucrurile de care l-am acuzat. De altfel, am dubii şi dacă a fost responsabil pentru toate faptele de care ne-a vorbit.

– Vrei să spui că le-a inventat? îl întrebă ea neîncrezătoare.

– Nu, dar cred că el îşi închipuie că e responsabil, spuse Alex cu o voce tristă, cred că este un om foarte bolnav.

– Poţi fi sigur de asta?

– Da, de îndată ce a menţionat accidentul lui Tony, am fost sigur. Tipul care l-a accidentat pe Tony era un beţiv pe care, de altfel, l-au prins la şase luni după accident. În timp ce vorbea, îi mîngîia trupul ud. Apoi, m-am gîndit la tatăl lui Tony şi la investiţiile lui. Le-am controlat pe toate de îndată ce am aflat că Tony nu moşteneşte de fapt nimic. Nu există nici o posibilitate ca Charles să fi făcut ceea ce pretinde că a făcut. Tatăl lui Tony era superficial şi în unele instanţe de o neglijenţă criminală, dar n-a existat niciodată o bănuială de faliment. Nici măcar „evidenţa" pe care o pomenea în scrisorile de şantaj. Nici scrisorile de la Hélène nu conţineau aşa ceva.

Kate rămase tăcută, în timp ce cuvintele spuse de Alex îşi făceau drum în judecata ei.

– Ce-o să facă el acum? întrebă ea în cele din urmă. Nu crezi că va continua să-l sîcîie pe Tony?

Alex dădu din umeri.

– După ce am să-i explic totul lui Tony, n-o să mai aibă nici o importanţă. Făcu o pauză. Ştii ceva, îmi amintesc acum de o întîmplare în privinţa lui Charles, pe care o uitasem complet, atunci cînd îţi povesteam întreaga chestie şi, dacă mă gîndesc bine, cred că totul a început chiar de atunci. Odată, cu puţin înainte de a o fi cunoscut pe Hélène, Tony mi-a spus că îl prinsese pe

Charles copiind la un examen. Tony nu i-a dat cine ştie ce importanţă, adu-ţi aminte că noi ştiam deja că Charles este puţin cam ciudat, dar mi-a spus că îi era milă de el. Partea ciudată este că Tony l-a lăsat pe Charles să vadă că îi era milă de el. Şi mi-a mai spus că i-a surprins o privire cum nu i-o mai văzuse înainte.

Făcu o pauză, schimbîndu-şi poziţia, ca să şi-o poată apropia mai mult.

– Îmi amintesc că rîdea cînd mi-a povestit asta, dar mi-am dat seama că îl preocupa. Mi-a mai spus că în acel moment credea că Charles voia să-l omoare.

– Crezi că Charles îl ura pe Tony, pentru că i-a manifestat milă?

– Cred că ar putea fi ceva în genul ăsta. Ştiu că nici eu n-aş reacţiona prea bine faţă de milă şi eu mă consider avînd o minte normală. Kate îi dădu dreptate.

– După această întîmplare, Charles a încetat să se mai ţină de noi. Cred că răutatea din el începuse să pună stăpînire pe întreaga lui fiinţă. De-a lungul anilor, a continuat să-l urmărească pe Tony şi cît timp s-a luptat ca să ţină pasul cu noi, Charles a avut o atitudine corectă. Dar pentru că dorea ca dezastrele să se abată asupra lui Tony şi pentru că mintea lui era slabă, a început să

creadă că evenimentele se petreceau la ordinele lui. Trebuie să fi citit despre contractul pentru un film şi s-a hotărît să facă ceva mai substanţial.

Kate avu un frison.

– N-ar trebui să fie într-un spital, să capete ajutor?

– Ar putea obţine ajutor, numai să vrea, spuse el pe un ton solemn. Dar vezi, nu a adus nimănui nici o vătămare fizică, totul s-a petrecut în imaginaţia lui. Nu prea avem altceva de făcut decît să informăm poliţia... Dar nu cred că Tony ar vrea să facă asta.

Kate rămase tăcută, întinzînd săpunul pe pieptul lui Alex, apoi spuse rar:

– Alex, scrisorile alea erau toate de la Hélène?

Alex încuviinţă.

– Tu crezi că l-a iubit cu adevărat, aşa cum a spus el?

Kate nu-şi dădea seama de ce dorea să ştie. Poate, pentru că ar pune un punct final acestei triste poveşti.

– Ştiu şi eu, Kate? zise el cu blîndeţe. El crede că da şi, în fond, asta este important pentru el.

O strînse şi mai aproape, ca şi cum şi el ar fi fost afectat de trista şi vechea poveste de dragoste. Kate îi lipi capul de sînii ei, mîngîindu-i părul cu duioşie. Trecutul se consumase, poves-

tea se terminase. Acum era momentul pentru ei să se preocupe de propria lor poveste.

– Ştii ce iubesc eu la tine? şopti ea.

Alex ridică repede capul şi ochii îi sclipeau, amuzaţi.

– Chiar iubeşti ceva la mine? o întrebă el.

– Iubesc o mulţime de lucruri la tine... dar o să vorbim de asta mai tîrziu, adăugă ea repede cînd sclipirea din ochii lui crescu pînă la dimensiunile unei flăcări. Iubesc felul în care mă tratezi, ca pe un egal. Ca şi cum aş conta. Cu tine nu mă simt tratată ca pe o femeiuşcă.

– Vrei să spui că n-am deschis uşile pentru tine sau că nu ţi-am ţinut scaunul?

– Ştii bine că nu m-am gîndit la asta, rîse ea. Sînt încîntată pentru că nu mă laşi în afara vieţii tale, în afara deciziilor tale... chiar a celor importante. Tu mă tratezi ca şi cum aş avea un creier şi aş şti cum să-l folosesc... M-ai lăsat să vin cu tine într-o misiune care era foarte importantă pentru tine.

– Adică, aproape te-am lăsat să fii omorîtă, îi spuse el morocănos.

– Nimeni nu a fost aproape omorît. Şi nu aveam de unde să ştim că Alvarez avea un revolver. Îl privi cu încăpăţînare. Şi chiar dacă am fi ştiut, tot aş fi venit cu tine. Te comporţi chiar bine pentru un yankeu.

– N-aş putea spune că mi-am dus cu bine misiunea mea de a te apăra în seara asta, spuse el. Îi atinse vînătăile de pe umăr, apoi se aplecă să o sărute.

– Ai fost o adevărată dinamită, insistă ea. Ai reuşit să-l răpui pe Alvarez chiar după ce ne-am tîrît tot drumul prin junglă.

– Ducesă, de ce exagerezi? Jungla avea lăţimea doar de o jumătate de kilometru. Iar pe Alvarez l-am bătut doar fiindcă am folosit strategia.

– Ce fel de strategie? îl întrebă ea curioasă.

– Oh, este un truc pe care l-am învăţat cu mulţi ani în urmă, îi răspunse el cu un aer nepăsător. Îl laşi întîi să te bată pînă ce oboseşte şi, după aceea, te întorci împotriva lui şi-l pui la pămînt.

Kate îşi reţinu un hohot de rîs.

– Cred că e cazul să nu te mai pui la pămînt. În afară de asta, antebraţele tale masive nu sînt singura ta atracţie. Mai ai şi altele. Făcu o pauză şi apoi îl privi cu un aer solemn. Alex, ştiu că nu ar fi trebuit să mă laşi singură cu Alvarez. Ai fi putut lua o mie şi una de măsuri împotriva lui, dar n-ai făcut-o. M-ai lăsat pe mine să-l păzesc, pentru că ştiai că era important pentru mine faptul că mi-ai încredinţat o misiune.

Îi trase capul spre ea şi-l sărută.

– Îţi mulţumesc că ai procedat în acest fel. M-ai

făcut să mă simt egală...nu, mai mult chiar... m-am simţit ca fiica lui Charlemagne.

– N-am ştiut să fi avut o fiică. Ce a făcut?

– Şi-a dus iubitul în spinare în dormitorul ei pentru a nu apărea pe zăpadă decît o singură pereche de urme de paşi. Oftă şi continuă: Nu mai există femei ca asta.

– Mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta. Probabil că arăta ca un hipopotam. Sînt chiar fericit că nu mai există astfel de femei.

– Eu aş face-o, insistă ea. Te-aş duce în spinare, bineînţeles dacă te-aş putea ridica de jos, zău că aş face-o.

– Acesta este punctul meu de vedere, spuse el, alunecînd sub apă ca să-i sărute sînii, apoi vîrful nasului. Tu categoric nu eşti construită ca un hipopotam.

Ridicîndu-şi genunchiul şi aşezîndu-l pe coapsa lui, începu să-l frece, fără să-şi dea seama de trupul lui ud.

– Îmi pare bine că eşti fericit, spuse ea, apoi rămase tăcută şi gînditoare, cu fruntea încreţită. După un timp îi spuse: Ştii, mi-e teamă că benzile animate o să mi se pară cumplit de plicticoase după asta. O să treacă ceva timp pînă cînd mă voi obişnui din nou cu ele.

Alex nu vorbi imediat. Întinse o mînă şi îi

mîngîie fesele şi coapsele, strîngînd-o aproape de pieptul lui, apoi suspină.

– Chiar vrei să te obişnuieşti din nou cu benzile de desene, Katy? Şi cum îl privea intrigată, continuă: Cred că ceea ce vreau să-ţi spun, ceea ce încerc să-ţi spun... este...

Se ridică însă deodată în picioare, împroşcînd apă şi spumă peste figura ei încurcată.

– Ce încerci să-mi spui? îl întrebă Kate ieşind şi ea din cada de baie.

– Încerc să spun că acum sîntem amîndoi fierţi, spuse cu o voce înăbuşită de prosop, în timp ce se usca şi se îndrepta spre dormitor.

– Nu, nu-i aşa, spuse ea cu însufleţire, urmîndu-l în dormitor. Nu asta este ce voiai să-mi spui. Ce s-a întîmplat cu tine? Nu ai fost niciodată timid de cînd te cunosc. Timid! Doamne, mă faci să rîd. M-ai supus la cazne din clipa în care ai pus ochii pe mine. M-ai...

Se opri cînd îl văzu că se întoarce şi stă în faţa ei. Alex o privi o clipă, apoi suspină, o luă în braţe şi o aşeză în pat. Îi scoase apoi acele de păr şi-l lăsă să se reverse pe mîinile lui.

– Alex? îi aminti ea că trebuie să-i dea un răspuns.

Ridicînd faţa spre ea, îi spuse:

– Voiam doar să te întreb dacă te-ai gîndit

vreodată să... să vizitezi Wisconsin-ul, termină el pe un ton brusc.

– Să vizitez? îl întrebă ea, întorcîndu-se să-l privească.

– Te-ai gîndit vreodată să trăieşti acolo?

Kate însă îşi trase răsuflarea.

– În Wisconsin? şopti ea, apoi înghiţi emoţionată. Mi-am... mi-am dorit întotdeauna să vizitez Wisconsin-ul.

– Kate, spuse el în sfîrşit, îţi cer să te căsătoreşti cu mine.

– Da... da, ştiu, zise ea, distrată. Mă gîndesc.

– La ce, pentru Dumnezeu! exclamă el.

Kate ridică privirea şi îl privi drept în ochi.

– Alex, ne cunoaştem doar de trei zile.

Alex rămase uimit cîteva clipe, apoi îi spuse:

– Asta aşa e. Ne-am cunoscut de trei zile.

Dar înainte de a mai putea spune ceva, el se ridică şi făcu cîţiva paşi, apoi se întoarse brusc înapoi.

– Ştiu ce vrei să spui. Ai să-mi vii iar cu povestea aia cu „normal". Parcă îmi promiseseşi să nu mai faci asta.

– Iar eu cred că mi-ai promis să nu mă presezi, îi spuse ea enervată.

– Cine te presează? ridică el din umeri, evitîndu-i însă privirea. După puţin timp, continuă:

Bine, accept, te presez. Dar spune-mi te rog, dacă ne-am fi cunoscut timp de trei luni sau trei ani, ce mi-ai fi răspuns atunci?

Kate îşi muşcă buzele, oftă, dar îi răspunse cu sinceritate:

– Cred că aş fi spus că n-aş vrea să trăiesc niciodată în altă parte decît în Wisconsin, dacă şi tu ai să fii acolo.

Alex răsuflă cu zgomot şi o luă în braţe.

– Atunci pot să aştept, îi spuse el, sărutînd-o cu pasiune. O sărutare fierbinte, flămîndă, care nu încetă decît cînd se depărtă de ea şi-i surîse. Cel puţin, acum pot aştepta pînă ne vom căsători. Sînt însă unele lucruri care nu se pot lăsa aşteptate.

– De exemplu, şopti ea, rezemîndu-şi bărbia de pieptul lui şi privindu-l pe sub gene.

– Cum ar fi, spuse el cu glas tărăgănat, conducînd-o spre pat, cum ar fi dacă ţi-aş arăta un exemplu, termină el în timp ce se aruncară amîndoi în pat, strîngîndu-se în braţe.

Şi iată cum, ca nişte oameni practici şi normali ce erau, au aşteptat pentru a se căsători... au aşteptat atît cît le-a trebuit ca să zboare pînă în Wisconsin şi să obţină aprobarea pentru căsătorie.

Şase luni mai tîrziu, Kate şi Alex se plimbau pe o stradă din Madison. Primăvara începuse în sfîr-

şit să pună stăpînire pe natură, aerul era proaspăt şi te înviora ca o şampanie.

Kate nu reuşise să reia firul benzilor ei cunoscute peste tot în lume. Crease în schimb ceea ce ea considera a fi capodopera ei. Era o bandă de aventuri în care folosise drept eroi tema soţ-soţie. În sfîrşit putea folosi exclamaţiile ei favorite cît de mult dorea.

Noua creaţie se bucurase de un succes atît de mare, încît primise propuneri pentru un serial de televiziune într-o emisiune de sîmbătă dimineaţa. Încă nu se hotărîse şi mai analiza oferta, în timp ce se îndrepta cu Alex spre restaurantul unde rezervaseră o masă pentru dejun.

– Spune-mi, tu ce părere ai? îl întrebă ea din nou.

– Cred că te vei putea decide şi fără amestecul meu, îi răspunse Alex, rîzînd de mutra ei dezamăgită.

– Pentru ce este un soţ, dacă nu să se amestece? mormăi ea. Ştiu că eu *m-aş amesteca,* dacă ar fi vorba de afacerile tale.

– Şi cum ai făcut de atîtea ori în teatru, adăugă el înveselit.

– Exact, şi ăsta este lucrul cel mai mic pe care-l poţi face pentru mine.

– Să semnezi contractul, spuse el.

– Dar...

– Atunci nu-l semna, o întrerupse el.

Oprindu-se, o împinse de zidul unei clădiri şi se aplecă pentru a o săruta fără grabă, dar făcînd să i se oprească inima de a mai bate. Cînd îi dădu drumul, spuse cu duioşie:

– Kate, ce n-aş da să te ajut să te hotărăşti, dar tu eşti singura care poate decide, dacă asta e ce vrei să faci. Mă înţelegi acum?

Timp de cîteva secunde, Kate rămase cu ochii închişi, ţinîndu-şi pălăria cu o mînă. Cînd îi redeschise, privirea ei era visătoare şi docilă.

– Da, şopti ea şi îşi drese glasul, da, înţeleg.

Au continuat să facă cîţiva paşi, cînd Kate se opri din mers şi-l privi:

– Iar ai făcut-o, îl acuză ea. De ce faci asta ori de cîte ori avem o discuţie.

– Credeam că îţi place, spuse el cu nevinovăţie.

– Hm... nu-i vorba de asta. Dar întotdeauna mă face să uit ce voiam să spun.

– Îhî, încuviinţă el.

– Nu e drept, fir-ar să fie, spuse ea, dar era cu gura pînă la urechi, deoarece el era irezistibil şi o ştia, mizerabilul.

Porniră din nou şi ea întoarse problema pe toate feţele în minte. I-ar lua foarte mult timp, timp

pe care ar dori să i-l dedice lui Alex. Mai tîrziu, cînd vor avea copii, aceştia le vor răpi multe momente intime, momente pe care ajunseseră să le păstreze ca pe o comoară în cele şase luni de căsătorie. Cît mai puteau, trebuiau să petreacă împreună fiecare minut liber.

Se întoarse spre el pentru a-i împărtăşi hotărîrea, cînd ceva ciudat îi atrase privirea.

– Alex, murmură ea, ai văzut asta?

– Ce, o întrebă el, privind în jur.

Fruntea lui Kate era din nou încreţită ca în urma unei concentraţii intense.

– Oamenii ăia. Făcu un semn cu capul spre partea cealaltă a străzii. Ştii, am văzut ceva asemănător seara trecută la televizor. Doi bărbaţi aveau pachete care erau învelite identic. Cînd s-au izbit unul de celălalt, pachetele au căzut pe jos, iar cînd s-au aplecat să le ridice, fiecare a luat pachetul celuilalt.

– Interesant, spuse el, privind-o cu curiozitate.

– Şi asta nu e tot, continuă ea cu pasiune. Bărbaţii lucrau în domeniul farmaceutic şi unul din pachete conţinea heroină, iar celălalt bani.

– Toate astea sînt foarte interesante, ducesă, dar de ce să mi le povesteşti acum?

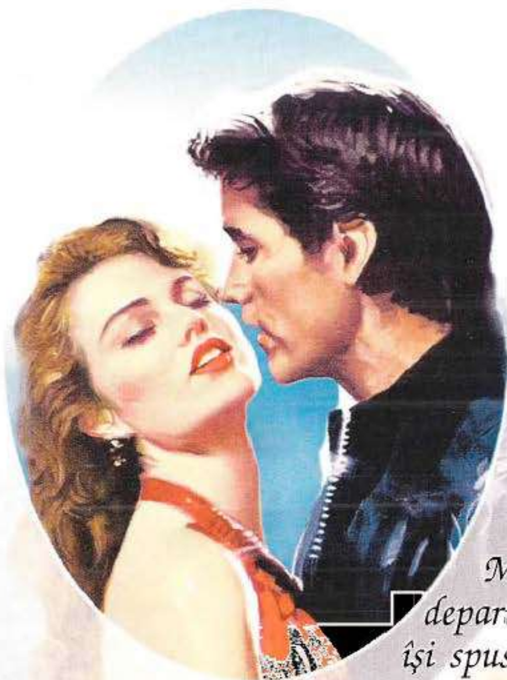
– Pentru că oamenii aceia, şi indică din cap către partea de peste drum, au făcut acelaşi

lucru. Cînd Alex vru să protesteze, ea continuă: Îţi jur, Alex, au schimbat pachetele, şuiera ea, apoi se depărtă de el pentru a privi un cuplu care se apropia de ei pe trotuar.

– Nu, Kate, îi spuse el cu hotărîre, în timp ce ea îşi întoarse privirea spre el pentru a-i oferi un zîmbet pînă la urechi şi apoi începu să urmărească bărbatul cu pachetul. Kate, vrei să mă asculţi? Katy...

Sfîrşit

*Monte Carlo era departe de Plum, Texas, își spuse **Kate** Sullivan în timp ce studia societatea strălucită de la petrecerea la care se strecurase neinvitată. Simțind că nu era în elementul ei, se refugie în întunericul protector al grădinii, dar avu sentimentul că gîtul i se strînge și că o dorință nestăvilită o cuprinde. Bărbatul care se apropia de ea era înalt, brun și irezistibil de frumos.*

*Alex Delanore era un bărbat prins între două lumi diferite – iar **Kate** era cheia. Cu căldură și umor ea îl poate ajuta să-și recapete visurile... deoarece numai ea era femeia pe care dorea să o ia cu el acasă, în Wisconsin.*

Loveswept

Lei 2900

*Monte Carlo era departe de Plum, Texas, își spuse **Kate Sullivan** în timp ce studia societatea strălucită de la petrecerea la care se strecurase neinvitată. Simțind că nu era în elementul ei, se refugie în întunericul protector al grădinii, dar avu sentimentul că gîtul i se strînge și că o dorință nestăvilită o cuprinde. Bărbatul care se apropia de ea era înalt, brun și irezistibil de frumos.*

***Alex Delanore** era un bărbat prins între două lumi diferite – iar **Kate** era cheia. Cu căldură și umor ea îl poate ajuta să-și recapete visurile... deoarece numai ea era femeia pe care dorea să o ia cu el acasă, în Wisconsin.*

Loveswept

Lei 2900

Billie Green **O invitată surpriză**

Billie Green

